

ВЕЛИКА СРБИЈА

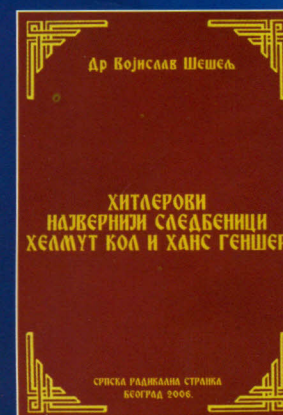
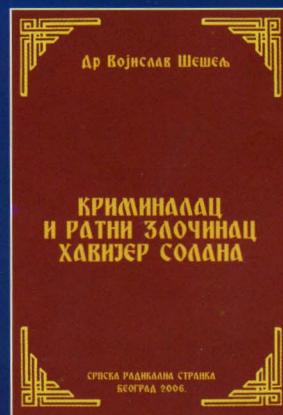
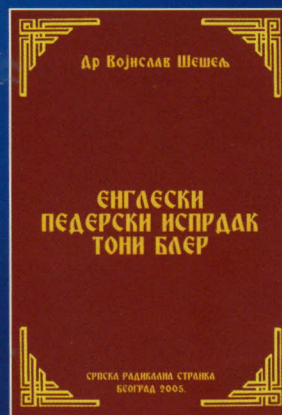
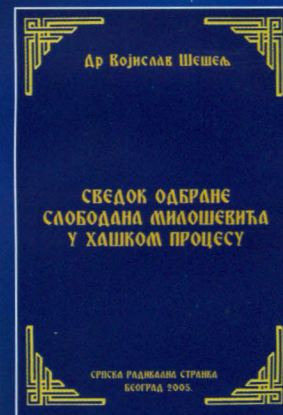
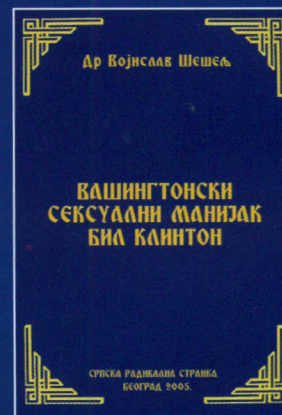
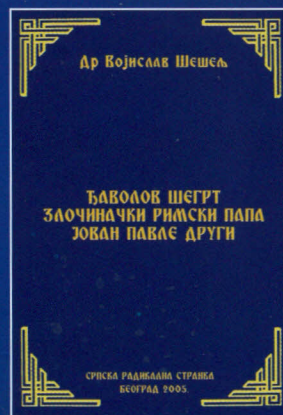
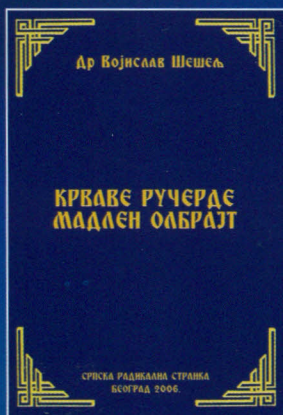
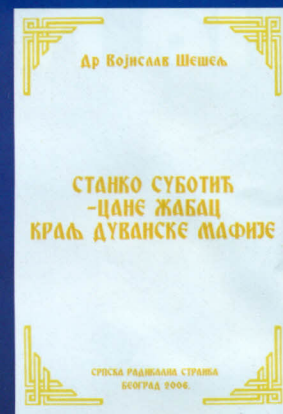
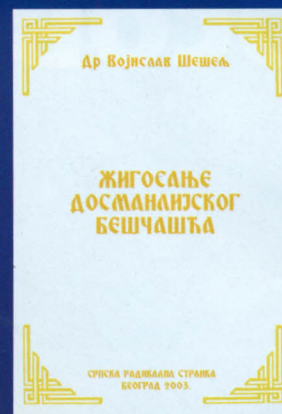
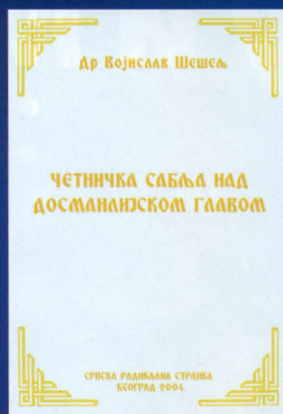
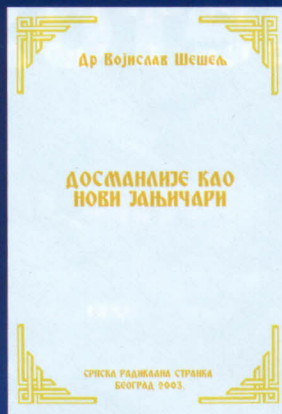
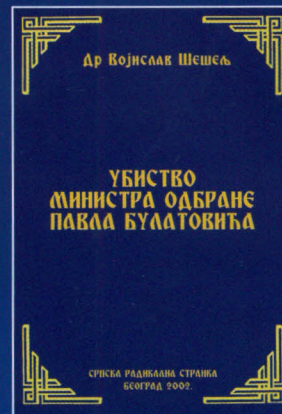
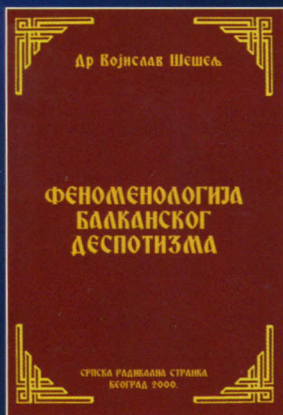
ISSN 1452-9165

НОВИНЕ СРПСКЕ РАДИКАЛНЕ СТРАНКЕ
БЕСПЛАТАН ПРИМЕРАК

БЕОГРАД, СЕПТЕМБАР 2011. ГОДИНЕ
ГОДИНА XXII, БРОЈ 3469

Упркос претњама српски радикали на Косову и Метохији

КФОР
СТОП ИЛИ МИ
БУДЕМО ПУЦАЛИ

ВЕЛИКА СРБИЈА

ЗЕМУН
ТРГ ПОБЕДЕ 3

НОВИНЕ СРПСКЕ РАДИКАЛНЕ СТРАНКЕ

Оснивач и издавач

Српска радикална странка

За издавача

др Војислав Шешел

Главни и одговорни уредник

Елена Божић-Талијан

Заменик главног и одговорног уредника

Марина Томан

Помоћник главног и одговорног уредника

Момир Марковић

Редакција

Иван Нинић, Борис Алексић,
Душан Марић, др Никола Жутић,
Слађан Мијаљевић, мр Дејан Мирковић,
мр Александар Мартиновић,
Будимир Ничић, Амџад Мигати,
Огњен Михајловић

Унос текста

Златија Севић, Весна Марић,
Љубинка Божовић

Лектура и коректура

Ивана Борац

Техничко уређење

Северин Поповић

Председник Издавачког савета

Др Ђорђе Николић

Издавачки савет

Проф. др Војислав Шешел,
Милорад Мирчић, Гордана Поп-Лазић,
Драган Тодоровић, Мирко Благојевић,
Душко Секулић, Зоран Красић,
Паја Момчилов, Наташа Јовановић

Штампа

ДОО „Драгић“, Зрењанин
Ђорђа Јоановића 20,
23000, Зрењанин, тел. 023/535-491

Редакција прима пошту на адресу

„Велика Србија“, Трг победе 3,
11080 Земун; рукописи се не враћају

Новине „Велика Србија“ уписане су у
Регистар средстава јавног информисања
Министарства за информације под бројем
1104. од 5. јуна 1991. године.

CIP - Каталогизација у публикацији
Народна библиотека Србије, Београд
329(497.11)

ВЕЛИКА СРБИЈА : новине Српске радикал-
не странке / главни и одговорни уредник
Елена Божић-Талијан. - Год. 1, - бр. 1 (12. јул
1990)-Београд : Српска радикална странка,
1990-. 30 cm

Месечно

ISSN 1452-9165 = ВЕЛИКА СРБИЈА
COBISS.SR-ID 19291650

Косово и Метохија

- Упркос претњама српски радикали
на Косову и Метохији **2**

Интервју: Љубомир Краговић

- Паклени план Тачија и Тадића **6**

Недопустиво

- Пописом се одричу Косова и Метохије **9**

Политика интереса

- Николић и Вучић разбијачи државе **11**

Издајници

- Новац изнад
националних интереса **12**

Преварант

- Николић купио диплому **15**

Слобода Шешелу

- Тужилаштво Америци откривало
идентитет заштићених сведока **16**

На лицу места: Лозница

- Мисита херој првог слободног града **21**

Махинације

- Тајкунски дилови
опет по леђима сељака **26**

Подела глена

- Режим лобира да ЕПС оде у руке Немаца **30**

Пут у пропаст

- ММФ-ова омча стеже Србију **37**

Економија

- Сакривено иза звездане завесе **47**

Превара

- Сурова стварност
негира обећани рај **51**

Лов у мутном

- Мешетарење „напредњачког мегафона“ **54**

Брука

- Муке са језиком
– муке са идентитетом **58**

Упркос претњама српски радикали на Косову и Метохији

Српска радикална странка још једном је доказала да грађани на Косову и Метохији могу да рачунају на њу у сваком тренутку. На дан 16. септембра, када је Хашим Тачи најавио заузимање прелаза Брњак и Јариње и успостављање царине нелегалне државе Косово, делегација Српске радикалне странке, предвођена потпредседницима странке и посланицима у републичком и парламенту Аутономне покрајине Војводине, упутила се на север јужне српске покрајине како би била са својим народом на барикадама.

Претње као „добродошлица“

Окупационе снаге НАТО пакта дан раније су блокирале прелазе Брњак и Јариње како би спречиле долазак људи из централне Србије који желе да помогну српском народу у одбрани Косова и Метохије. Нажалост, у том послу помагала им је и полиција Србије, која је појачала контролу на пунктовима ка Косову и Метохији и спречавала људе, за које су претпостављали да иду у помоћ Србима на барикадама, да крену ка Косовској Митровици и Зубином Поточку. После детаљне контроле докумената на пункту МУП-а Србије, која је обављена упркос пошљеницима да се радило о народним посланицима, „плави караван“, који су чинили аутобус и десетак аутомобила, стигао је до прелаза Јариње. Окупаторски војници КФОР-а и Еулекса су на стотинак метара од пре-

лаза поставили бодљикаву жицу и на оградe закачили натпис „Стоп или ми будемо пуцали“. Иза два реда оградe били су паркирани оклопни транспортери са митраљезима а војници немачког КФОР-а су са пушкама на готово пратили развој ситуације.

Овакав приказ није заплашио српске радикале а неправилно написана порука упозорења изазвала је смех окупљених.

Испред бодљикаве жице и пред нишанима немачких окупатора одржан је протест на ком је истакнуто да се Срби никад неће одрећи Косова и Метохије и да никакве бодљикаве жице и оклопна возила неће спречити посланике Српске радикалне странке да буду уз свој народ.

– Присутствујемо највећем бандитизму који спроводе САД и Европска унија. У покушајима да нам отму Косово и Метохију крше једно од основних људских права а то је право на слободу кретања. Све што је Српска радикална странка говорила о НАТО и ЕУ показало се као истинито. Нажалост, отимање Косова и Метохије се врши уз помоћ и у договору са режимом Бориса Тадића. Да је стварни циљ Демократске странке и других владајућих странака да се сачува јужна српска покрајина, они би данас били овде са нама. Данас имамо жичану оgradu на Јарињу а знајући какву политику води Борис Тадић, може се десити да сутра жичану оgradu има-

мо на Панчевачком мосту или на мостовима на Сави – упозорио је потпредседник Српске радикалне странке Драган Тодоровић.

Потпредседник СРС Милорад Мирчић такође је истакао да је ситуација на Косову и Метохији последица издајничке политике Бориса Тадића да „ЕУ нема алтернативу“. Разговор омета бука хеликоптера који ваздушним путем КФОР-у и Еулексу на прелаз допремају намирнице али и шиптарске царинике. Мисија Европске уније, по признању Брисела, обавља царинске послове уз присуство шиптарских цариника.

На одласку са прелаза Јариње потпредседници странке Драган Тодоровић и Зоран Красић, као доказ о терору који се врши над Србима и државом али и као пример неписмености, скинули су са оградe НАТО упозорење да су спремни да пуцају.

Комитским стазама

Потреба да се буде са народом на Косову и Метохији показала се јачом од окупаторских блокада, караван Српске радикалне странке у јужну српску покрајину запутио се алтернативним правцима. На једном од тих алтернативних путева који данас значи живот за Србе на Косову и Метохији дочекали су нас српски радикали са севера јужне српске покрајине и уз њихово вођство кренули смо неасвалтираним уским шумским путем мимо свих окупатор-

ских стража. Иако су НАТО окупатори, тзв. влада Косова, па и српски званичници последњих месец дана оптуживали Србе са севера Косова и Метохије за шверц и организовани криминал на једном од ових, за Ивицу Дачића, „шверцерских“ путева, наилазимо само на комбије за доставу хлеба и других животних намирница. Више од сат времена возимо се прашњавим кривудавим путем, препуним рупа преко брда и поред литица. Цео пут подсећа на рели.

Уз неверицу да је караван Српске радикалне странке савладао све препреке и дошао на север Косова и Метохије, окупљени грађани на барикадама код Лепосавића и Сочанице уз аплауз и са уздигнута три прста поздрављају народне посланике.

На пункту у Рударама код Звечана дочекао нас је председник Скупштине општине Звечан и функционер Српске радикалне странке Добросав Добрић са члановима странке који су од почетка укључени у држање ове барикаде.

На питање окупљених новинара како су посланици Српске радикалне странке успели да прођу блокаду КФОР-а, Милорад Мирчић је одговорио да су прошли „комитским стазама“.

– Прошли смо стазама којима су некада пролазиле српске комите који су долазили на Косово и Метохију, које је и тада, као и сада, било окупирано, да помогну у ослобођењу свог народа. И ми смо дошли овде да би помогли да Косово и Метохија опет буду слободни – рекао је Мирчић.

Несташице хране и горива

Добросав Добрић известио је посланике о тешком стању са снабдевањем у српским општинама на северу Косова и Метохије, које додатно отежава и бло-

У лецима које француски војници деле људима на пункту на Брњаку стоји да сви имају право на мирне протесте али да се блокаде путева не сматрају мирним протестом. У даљем тексту наводи се да је, по Резолуцији 1244, задатак КФОР-а да обезбеди слободу кретања на Косову и да они планирају да тај задатак изврше. Занимљиво је да се окупатор у насиљу које спроводи над Србима позива на Резолуцију 1244, а да притом не планира да прихвати повратак 1000 српских војника и полицајаца у покрајину, који је предвиђен том резолуцијом.

када довоза горива од стране МУП-а Србије.

– Горива на пумпама нема већ данима, а МУП Србије не дозвољава долазак цистерни из Рашке, чиме су се заједно са НАТО и албанским КПС-ом укључили у економску блокаду овог дела Србије. Кретање је потпуно ограничено, путеви су пусти, људи који раде у централној Србији не могу на посао а ни студенти не могу да дођу на своје факултете у Косовској Митровици. Здравствена ситуација је такође тешка јер недостаје лекова а НАТО одбија да пропу-

сти и санитарска возила. Ономогућено је да се тешки болесници пребаце у болнице у централној Србији иако им треба хитна хируршка интервенција. Ситуација се погоршава из дана у дан – рекао је Добрић.

Ипак, према његовим речима, на барикадама постоји оптимизам и нада у позитивно решење ситуације.

– Верујемо у победу и у свим општинама где су барикаде присутна је велика слога међу народом и намера да се издржи. Наши протести и барикаде су мирни, за сада окупатор нема прави одговор на ситуацију и надамо се да ће попустити. Највећи проблем је у томе што преговарачки тим из Београда прави договоре са НАТО и Приштином без консултовања Срба са Косова и Метохије – објаснио је Добрић.

Одржали реч

Народ окупљен на барикадама обрадовао се доласку српских радикала, тим пре јер је и до њих стигла вест да посланици СРС нису успели да пређу прелаз код Јариња. – Испунили сте обећање и опет дошли – рекла је једна од присутних жена, поздрављајући Милорада Мирчића, Зорана Красића и генерала Божидара Делића, који су пре месец дана предводили делегацију која је

такође била са народом на барикадама. И овог пута на барикади је био присутан велики број жена одлучних да раме уз раме са мушкарцима чувају своје домове.

– Радикали никада нису ни одлазили са барикада, ту је Добрић и ту су стално наши чланови који живе на Косову и Метохији – одговорио је Красић. Делегација Српске радикалне странке предвођена потпредседником Горданом Поп-Лазивићем затим је положила цвеће на споменик погинулима у одбрани Косова и Метохије 1998. и 1999. године у Косовској Митровици. Споменик се налази наоколу главног моста на Ибру, где је такође постављена српска барикада, тако што је на прилазу мосту насута велика количина камена.

Из Косовске Митровице отишло се до барикаде код села Зубче наоколу Зубиног потока.

Ово село је последњих дана изложено сталним претресима и упадима припадника албанског КПС-а и Еулекс полиције, под изговором да се тражи убица албанског полицајца који је погинуо током насилног покушаја заузимања прелаза Брњак.

Упркос свим проблемима са којима се сусрећу, мештани овог места не одустају од држања барикаде против албанске царине.

Власт саботирала седницу одбора за Косово

За то време, део посланика Српске радикалне странке, предвођених генералом Божићем Делићем, запутио се на прелаз Брњак како би присуствовали седници Одбора за Косово и Метохију Скупштине Србије, на којој је требало да се расправља о споразуму који је министар Горан Богдановић направио са

Приштином.

На путу ка Брњаку, у ресторану „Завичај“ наоколу Звечана, посланици Српске радикалне странке угледали су неколико службених возила Владе Србије из пратње министра Богдановића, који је такође требало да присуствује састанку на Брњаку.

Посланик Немања Шаровић ушао је у ресторан да би проверио да ли Богдановић долази на Брњак али га је затекао у опуштеној атмосфери, са пријатељима на ручку.

Први пут добили цео споразум

Посланик Српске радикалне странке Немања Шаровић поделио је окупљенима на барикади у Брњаку неколико фотокопија споразума који су Горан Богдановић и Небојша Стефановић потписали са Хашимом Тачијем.

– Албанци су добили све што су хтели а Срби ништа. Немојте нико да вас лаже, погледајте копије оригиналног споразума и видећете да је то издаја и признање Косова и Метохије. Власт скрива од вас истину – рекао је Шаровић окупљенима, који су први пут видели шта тачно споразум предвиђа иако се тиче њих.

– Министре, касните на седницу Одбора за Косово и Метохију – опоменуо га је Шаровић.

– Седи, Немања, да попијемо нешто. Не могу на одбор, уморан сам, био сам до мало пре на преговорима – одговорио је Богдановић незаинтересовано.

На седницу одбора на Брњаку дошли су посланици Српске радикалне странке, ДСС, а нико од посланика из режимских партија није се појавио, због чега није било кворума за одлучивање. На седницу нису дошли ни шеф преговарачког тима Владе Србије Борко Стефановић, ни министар Богдановић, који је радије изабрао да седи у кафани него да поднесе извештај посланицима о преговорима које води са Тачијем.

Седница је одржана на тераси продавнице која се налази педесетак метара од барикаде у Брњаку. Седницу је са великом пажњом пратило више од 200 људи који су чували барикаду. Председник Одбора за Косово и Метохију, посланик Српске радикалне странке Љубомир Краговић објаснио је да је ово већ пети пут да нема кворума за одлучивање а да се на седницама не појављују ни режимски посланици ни представници преговарачког тима.

– Они не желе да се расправља о споразуму који су потписали, јер се њиме

све државне ингеренције преносе на приштинске власти – констатовао је Краговић.

Током седнице Одбора за Косово и Метохију на Брњаку, где је касније стигао и остатак посланика Српске радикалне странке, на пункт КФОР-а слетео је хеликоптер који је довео царинике Еулекса и албанског КПС-а. Окупљени народ је негодовањем поздравио улезе, који ипак неће моћи да наплаћују албанску царину јер Срби одбијају да одблокирају пролазе.

Делићеви војници

НАТО пункт на Брњаку држе француски војници, који, за разлику од својих немачких колега на Јарињу, нису истакли бодљикаву жицу ни претеће поруке али су одбијали било какав разговор са окупљенима. Делили су летке у којима је писало да им је задатак да обезбеде проходност путева. Међу окупљеним Србима на Брњаку одушевљење је изазвао долазак генерала Божић Делића, јер је међу чуварима барикада било доста оних који су током рата на Косову и Метохији били под његовом командом.

Делићу су пришла и два српска полицајца из састава КПС-а, који су хтели да га подсети да им је командовао у Ђаковици.

– Генерале, ми смо ваши војници – рекао је један од полицајаца.

– Можда сте некад били али сад сте променили униформу – рекао је Делић алудирајући на њихов посао у КПС.

– Немојте тако, генерале, КПС на северу је потпуно српски. Ако Албанци оружаном нападу, опет ћемо ми под вашу команду – покушао је да се оправда полицајац.

Ту су били и представници Удружења ветерана из Прокупља, који су такође подсећали генерала Делића да им је командовао.

Позвали на слогу

Делегација Српске радикалне странке у касним поподневним часовима, једном другом „комитском стазом“ кренула је назад ка централној Србији, уз обећање да ће Срби на Косову и Метохији увек моћи да рачунају на помоћ

српских радикала. У разговорима са грађанима на барикадама, функционери странке су истакли да су свесни изузетно тешке ситуације у којој се данас налази Србија и српски народ на Косову и Метохији и позвали су на јединство и слогу.

Р. В. С.

Министар Богдановић изабрао кафану уместо седнице одбора

Тек у вечерњим сатима тог, 16. септембра, огласио се и шеф преговарачког тима Београда са Приштином, Борислав Стефановић, изјавивши да је Европској унији достављен предлог за решење проблема на прелазима Брњак и Јариње, задавши на тај начин још један ударац српским националним интересима.

Уместо да режим инсистира на примени Резолуције 1244 и решење тражи у оквиру Уједињених нација, обраћа се ЕУ, која је од почетка на страни шиптарских терориста. Довођење шиптарских цариника на прелазе Брњак и Јариње спровела је управо мисија ЕУ, Еулекс. Брисел је јасно поручио да ће царинске послове на прелазима „обављати стручни цариници Еулекса уз присуство косовских цариника“, као и да је то део договора који је постигнут у дијалогу Београда и Приштине уз „услуге добре воље ЕУ о царинском печату“.

Поред тога што шеф преговарачког тима Београда Борислав Стефановић нуди предлог решења ЕУ, а не УН-у, спорно је и то што је садржина предлога тајна.

Народни посланик Љубомир Краговић за „Велику Србију“ говори о режимским методама које имају за циљ да натерају Србе да одустану од Косова и Метохије

Паклени план Тачија и Тадића

- По налогу из Вашингтона, двојац има обавезу да држи Србе на Косову и Метохији у константном страху од егзодуса, на Шиптар стално прети, а Тадић стално поручује Србима да их неће бранити

Јужну српску покрајину многи су, кроз историју, желели да отму, али се до сада није десило да српска власт непријатељу у томе помаже. Тако је Борис Тадић, са својим досманлијама, исплео мрежу по „мустри“ из Вашингтона и Брисела. Догађаји у последњих месец и по дана разоткрили су ту мрежу лажи и обмана, показујући оно на шта је Српска радикална странка све време упозоравала. То је да је Косово и Метохија српска земља, али да је режим Бориса Тадића, по налогу Запада, спреман да је се одрекне.

Подсећања ради, Тадић је одбацио подршку истинских српских пријатеља у Савету безбедности, и довео Еулекс, па пристао да Унмик Еулексу преда све надлежности, а сада помаже Еулексу и Кфору да предају и последње елементе суверенитета тзв. „косовским“ институцијама.

Међутим, његов злочин је недавно премашио границе велеиздаје: до сада је он „само“ пуштао да се над Србима врши насиље, а сада и он сам над Србима спроводи то насиље. Ево о чему је реч: пошто су Срби на барикадама спречили Тачијеве РОСУ специјалце да у јуришу 26. јула од административне границе направе државну, Брисел и Вашингтон су наредили Тадићу да „среди“ свој народ. Он то чини, прво, тако што их осуди што су се уопште бранили (поздравио је одмазду коју је спровео Еулекс упадајући у српске домове, јер наводно тражи осумњичене за погибију једног

шиптарског полицајца страдао током немира на барикадама које је инсценирао Запад).

Друго, Тадић се јавно одриче, у име Србије, њеног права да заштити Србе и говори им да су убудуће препуштени Шиптарима! По систему: ако хоћете да живите на Косову, има да драговољно пристанете на све на шта ми у Београду пристанемо у тзв. дипломатским напорима. Ако то нећете, пустићемо да вас бију. На обе варијанте смо спремни, јер Европа нема алтернативу.

Како је то конкретно звучало? Борко Стефановић је отишао у покрајину и поручио Србима да он иде у Брисел да разговара о царинским печатима, а да „Срби на Косову најбоље знају шта је код Албанаца алтернатива за разговор“. Дакле, Тадићев пулен отворено је заплашио Србе да, ако они „не стану уз државу“, односно не пристану на предају царина, биће жртве новог насиља.

Истовремено, Тадић упадљиво понавља да их Београд неће штитити никаквим средствима, сем речима! Долази Ангела Меркел и тражи укидање српских институција на северу и успостављање шиптарске власти на целом Косову. Тадић јој каже да ће (Србија) урадити све што се тражи да би добила датум за преговоре о чланству. Божићар Ђелић поручује преко медија да је дошло време за награду! И то управо пошто се Борко Стефановић вратио из Брисела, где је у име Србије пристао на увођење царинских печата Косова.

Тако је, одржавајући Србе у страху и поручујући им да не смеју да се бране, Тадић и формално прихватио независност. Борис Тадић је довршио све оно о чему је маштао Хашим Тачи. Да се Срби случајно не би бунили у овом одсудном тренутку – Тачи наставља где је Тадић стао и – најављује заузимање Јариња и Брњка. Ово су само неки од повода за разговор са чланом Председничког колегијума Српске радикалне странке, народним послаником, председником Скупштинског одбора за Косово и Метохију, Љубомиром Краговићем.

Потурица гори од Турчина

• Према поверљивим извештајима које је у Вашингтон слала америчка амбасада у Београду, а које је објавио Викиликс, Томислав Николић и Александар Вучић су се залагали за то да Србија одустане од одбране Косова и Метохије и да покрајина буде подељена.

То је став ненормалних људи. Питао бих ја те исте људе, који нуде поделу Косова и Метохије, поделу моје земље, шта би било кад би неко понудио да ти људи дају своје имање, да га неко подели. Једноставно, да дођем ја код тог господина Николића, Вучића, Дачића и кажем: „Ви имате то и то, дајте пола мени, или дајте било коме другом, или дајте 99 одсто мештанима свога села, а један одсто задржите за себе“. Нормално да би узео пушку да брани то што је његово. Тако и ја поручујем њима да се не баве таквим глупостима.

– Пристајање на царински печат на коме, велике ли заслуге Борка Стефановића, неће писати „независно“ Косово, представља де факто и де јуре признавање самопроглашене такозване републике Косово – каже на почетку разговора Краговић.

– Трагична је та обмана којом је Тадић нас, Србе који смо остали на Косову и Метохији, убеђивао да ће се борити за наше интересе. Влада Србије нам није дала самоуправу, то је српски народ сам за себе изборио. Јако је ружно да нам то не одузима ни Брисел, ни Вашингтон, ни Приштина него Београд. Ако смо преживели голготу и живот уоквирен жицом, зашто нас Београд не остави на миру, да и даље живимо на начин на који смо навикли и зашто нас тера да хрлимо ка шиптарским институцијама? Хоћемо да живимо као своји на своме, а то је у Србији, не у самопроглашеној држави Косово. Само да подсетим, Тадић је успостављањем административне линије успео само да подели српски народ, јер, погледајте, са обе стране административних прелаза Јариње и Брњак живе семо Срби и ниједан други народ!

• **Како сте разумели поруку Ангеле Меркел? Да ли је она дошла зато што се у Србији води политика „Европа нема алтернативу“?**

За Србе само Србија нема алтернативу. Нико не може да нам наметне другачије. То је наше основно цивилизацијско, морално, људско и демократско право да се самоорганизујемо и живимо у држави Србији. Порука коју је нашим властима пренела прва дама Европе да треба укинути српске институције на простору Косова и Метохије, значи да треба да укинемо школе које је формирао још Свети Сава и многи после њега, који су радили на јачању српског корпуса. Даље, тражила је да укинемо наше болнице, да немамо где да пошаљемо своје старе да се лече. Да укинемо локалну самоуправу, односно тог једног да кажемо „шерифа“, који има задатак да води рачуна да ради комунална служба, да имамо чисте улице, воду и струју, дакле, минимум минимума.

Њена порука је реликт даље прошлости, жал због пропасти у Другом светском рату. Сматрам да је политика коју она представља већ доживела свој крај, у Првом и Другом светском рату.

• **Тадић је немачкој канцеларки чврстим гласом обећао да ће Србија испунити све захтеве за добијање ста-**

Међународни званичници питају Србе у покрајини како би било да живимо у држави као што је тзв. Косово. Али, да погледамо шта то нуди „независно Косово“. Кажу – мултиетничност. Није тачно! На северу има 3000 Шиптара, које нико не дира. У јужном делу нема ни једна једина српска породица.

Карлу Билту сам, током неког састанка, рекао да бира у коју породицу да га одведем: шиптарску, горанску, ромску. Било коју, само да види како нормално живе ти људи и да види да се њихова деца играју са нашом. А замолио сам и да он мене одведе и покаже само једну српску породицу у јужном делу Митровице. Нормално да није могао, јер не постоји!

Лажна је та прича о мултиетничком Косову, и када се изађе на терен, види се да су сви аргументи на нашој страни. Онда западњаци ућуте. Следећих пар дана, њихови коментари заиста буду другачији од онога што је заговарано, да би се затим вратили на старо, истиче Краговић.

туса кандидата. Неколико дана касније је буквално истим чврстим тоном рекао бирачима да неће бити разградње институција на северу, како је то тражила Меркелова. Које су реалне последице такве шизофрене политике?

Сваки дан се разоткрива њихова политика лажни, превара, обмана. Једно говоре кад су са представницима из иностранства, друго народу, а треће када међу собом договарају шта им ваља чинити. Реално, Борис Тадић је повео Србију у суноврат. Овом политиком је ставио српском народу омчу око врата, све нас попео на столице и сада од нас тражи да их сами измакнемо и извршимо колективно самоубиство. Е, нећемо! Изволите, мораћете ви да довршите свој посао.

• **Тврдите и да је лаж то што медији преносе како је Борко Стефановић направио договор са Србима на Косову и Метохији да, како је он то рекао „подрже државу“ и поштују до-**

говоре које Београд склопи са Шиптарима?

Да, и то је лаж! На недавном састанку Срба у Звечану Борко Стефановић је проглашен за персону нон грата и захтевана је његова смена. Још једна велика лаж о њему мора да се открије: знате ли како он води преговоре у Бриселу? Има обавезу да, када уђе, каже добар дан на енглеском и шиптарском, и довиђења, када изађе. У току разговора каже: да, разумем, у реду. То је сва његова дискусија у Бриселу. А онда, у путу, смишља како да заведе и превари српски народ, како је водио неку рововску дипломатску борбу. Уствари се низашта не пита. Он је само писмоноша Роберта Купера.

Срби имају дванаестогодишње искуство у непослушности Београду. Скупови, барикаде, протести. Чак су и деца забринута и приморана на протест. Ова политика није чак ни децу поштедела, већ су она њене директне жртве. Најтежи услови за живот једног детета су

Ништа није готово!

Западни званичници нам преко медија стално говоре да је Косово и Метохија решено питање. Међутим, то није тачно и то се говори само да би се на Србе извршио психолошки притисак, да у то поверујемо. Ево и доказа: ако је готово, зашто онда константно траже од нас да ми то кажемо? Није решено! Све док Срби и српски народ не кажу шта је решено! А биће решено онда када јужна српска покрајина поново буде покривена српским полицајцима и војницима на целом свом тлу и када српски војник буде на граници са Албанијом, са Македонијом...

управо услови српског детета на простору Косова и Метохије.

- Да ли је решење у пуном испуњавању Резолуције 1244, у којој се децидно наводи да Србија има право да на Косово и Метохију пошаље 999 својих војника?

Прво, нећемо Тадића да молимо да нас брани, пошто је он јасно ставио до знања да му то није намера. Ако на нас буду пуцали, бранићемо се каменицама, као и до сада. Прангију, камен и гађаш непријатеља. Али, зашто на Косову и Метохији нема ниједног српског војника и полицајца када у Резолуцији пише да имамо право на 999? Ја имам два сина који могу да буду ти војници.

Зашто наша држава то не тражи? Зашто не тражи да нам неко помогне да реализујемо то право? Зашто се не инсистира да Европа и свет ураде шта је потребно да би се 200.000 протераних Срба вратило у покрајину? Нормално, не желе о томе да разговарају, а праве паклени план како да преосталих 100.000 Срба протерају. То ради лично Тадић у сарадњи са Таџијем, уз инструктажу западних моћника.

- Како се у тај паклени план уклапа Дачићева и Тадићева изјава о могућности поделе Косова? Да ли је циљ да режим поручи свету да би се и формално одрекао неповредивости граница? Наравно, уз праву цену, и за праву награду, како је то ових дана наговестио Божидар Ђелић?

Човек који шаље Борка Стефановића да склапа такве договоре је спреман и на горе него на поделу. Став Српске радикалне странке је јасан. Не можемо ми да делимо оно што је наше. Нормално да нема никакве поделе. Косово и Метохија је ју-

жна српска покрајина. Сила може да покуша да промени тај став, али ми никада не смео да пристанемо на то. Морамо да поштујемо, пре свега, наше претке и наша поколења, а да не говорим о Уставу и уставној преамбули и обавези да се штити своја територија.

- Значи, ви тврдите да процес који воде Тадић, Богдановић и Стефановић представља издају српских националних интереса?

То је национална велеиздаја! То никада не застарева. Надам се да ће кад тад одговорати и завршити како заслужују!

- Која је алтернатива? Шта нам прво ваља чинити?

Нема ништа од поделе. Морамо да радимо на томе како да ојачамо Србе на Косову и Метохији и како да ојачамо српске институције. А тај начин јачања

је могућ само ако имамо адекватну власт у Београду. Ми Срби смо спремни да жртвујемо себе и своје породице, да живимо у ненормалним условима, али заузврат тражимо да нам власт помогне да остваримо своје циљеве. Не тражимо много, већ само оно што је нормално у свакој цивилизованој земљи.

- На које савезнике Србија може да рачуна да би заштитила своје интересе и да ли режим намено саботира подршку тих савезника?

Српски народ, колико год је окренут Београду, још је више окренут Москви и свим земљама које нису признале независност Косова. Оне нам шаљу поруке да стоје иза нас и да ће све учинити да нам помогну. Много би већи ефекат био да је наша држава имала слуха и да се окренула њима. Међутим, наша држава је лагала те земље. Прво је тражила подршку за седницу Савета безбедности, а онда је једном „смс“ поруком све то променила. Преварено је 55 наших пријатеља. Али, народ види ко је Тадић. Његов режим је јако лоше решење које је задесило Србију. Они ће већ за пар месеци бити прошлост, јер ће их Срби и српски народ на овим изборима казнити за издају.

- Где видите решење?

Пре свега са српском националном политиком, коју заступа Српска радикална странка. Та еуфорија да Европа нема алтернативу је превазиђена ствар. Нема више тог елана, јер је народ преварен. Очекивали су да ће бити бар неког бољитка, али од тога нема ништа. Можемо да понављамо да ћемо живети боље, али то не значи да ћемо због тог понављања стварно живети боље. Бољи живот можемо да обезбедимо само ако се окренемо сами себи и ако сарађујемо са неким ко нам је пријатељ и ко жели да нам помогне. Да почнемо да отварамо производне капацитете, да упослимо народ. Народ је у Србији, просто речено, гладан, јер нема од чега да живи. То је оно због чега је жао српском народу у покрајини. Да је Србин у остатку Србије јак и богат, не би се он патио, него би много више помогао људима у покрајини. Било како било, нећемо дати Косово и Метохију. Где ти је кућа и где ти је гроб – ту ти је светиња. Р. В. С.

Режим Бориса Тадића наставља својим поступцима да признаје независност тзв. Косова

Пописом се одричу јужне српске покрајине

- *Организовање пописа становништва и имовине на простору Косова и Метохије је од виталног значаја за интерес Републике Србије, зато што се тиме потврђује интегритет и суверенитет Србије на простору јужне српске покрајине*

Иако непрестано понављају да су Косово и Метохија део Србије, представници режима Бориса Тадића и Ивице Дачића свакодневно вуку потезе којима индиректно признају нелегалну државу Косово. После прихватања царинских печата тзв. државе Косово, проевропски режим искључио је Косово и Метохију из овогодешњег пописа у Србији. Тиме је Борис Тадић јасно поручио Србима у јужној покрајини да их више не сматра грађанима Србије.

Пописом се потврђује интегритет Србије

Изненађени чињеницом да их нико из Београда није контактирао око припрема за предстојећи попис у Србији, први су на ово реаговали управо српски радикали који живе на Косову и Метохији. Председник општине Штрпци и функционер Српске радикалне странке Звонко Михајловић послао је допис Републичком статистичком заводу са захтевом да добије информацију да ли се

припрема попис на Косову и Метохији. У Заводу су му одговорили да је тај посао пребачен на Министарство за Косово и Метохију. Помоћник министра за Косово и Метохију Драгана Петковића га је затим обавестио да на Косову и Метохији није предвиђен попис.

– Организовање пописа становништва и имовине на простору Косова и Метохије је од виталног значаја за интерес Републике Србије зато што се тиме потврђује интегритет и суверенитет Србије на простору јужне српске покрајине. Пописом становништва и имови-

Српске институције до Тадићеве издаје

Коментаришући све јаче притиске ЕУ и тзв. владе Косова да се укину српске институције на Косову и Метохији, председник општине Штрпце Звонко Михаиловић каже да се то неће догодити, осим ако режим Бориса Тадића не направи такав договор са Приштином.

– То није нови захтев, он је нама већ одавно познат и он првенствено долази из Приштине, од стране тзв. владе Косова. Ради лакшег обрачуна са Србима и српским институцијама извршена је на папиру некаква назови-децентрализација власти, чији се крајњи циљ сада види, а то је формирање тзв. нових српских општина, на чијим се челу налазе подобни Срби са широким овлашћењима и јасним задатком, а то је обрачун првенствено са преосталим српским институцијама. Сваки иоле национално свестан Србин зна да Србима има опстанка на Косову и Метохији само ако су присутне институције Републике Србије. Ту се пре свега мисли на просвету, здравство, локалну самоуправу, Телеком итд. У границама својих могућности и својих потенцијала треба пружити отпор укидању српских институција. Уверени смо да до тога неће доћи под условом да власт у Србији то не жели. Ако и дође до било каквих неразумних акција од стране Приштине, знаћемо да је то у договору са званичним Београдом – каже Михајловић.

не видело би се колико је тачно било Срба пре НАТО агресије који су живели на Косову и Метохији, што значи да попис треба да буде спроведен и у свим оним градовима у централној Србији у којима се прогнани Срби налазе а не само на простору Косова и Метохије – каже Звонко Михајловић.

Он подсећа да су Срби бојкотовали попис који је спровела тзв. влада Косова из разлога што нису желели да дају легитимитет тим институцијама.

– У општинама где Срби чине већину не постоје никакве препреке да попис Републике Србије буде одржан. Уколико Србија не спроведе попис на простору Косова и Метохије, тзв. влада Косова имаће алиби пред светом да каже да на простору Косова не живе Срби, јер се нису пописали и на тај начин

ствара се слика о моноетничкој структури у покрајини. Слободан сам да кажем да ће Влада Србије неспровођењем пописа на простору Космета помоћи етничком чишћењу Срба у јужној српској покрајини јер ће уместо пописа учинити отпис – објашњава Михајловић.

Попис доказује етничко чишћење Срба

Потпредседник Српске радикалне странке Драган Тодоровић у парламенту је поставио посланичко питање влади и министру за Косово и Метохију на тему одржавања пописа у јужној српској покрајини.

– Желим да вам кажем да треба да престанете да водите дволичну политику када је реч о Косову и Метохији. Желим јасан и прецизан одговор: да ли

ће бити извршен попис на Косову и Метохији? Ја постављам питање: одакле вам право да ви одустајете од пописа на Косову и Метохији, зашто обмањујете овај народ? На сва уста говорите да нећете признати независност Косова и Метохије, а све што радите, радите у правцу да се полако призна независност Косова и Метохије. Постављам питање: како је могуће да овако озбиљан државни посао тако лако одбацујете и да га не радите – упитао је Тодоровић надлежне државне органе.

Он је, обраћајући се посланицима у парламенту, подсетио да су ранији пописи на Косову и Метохији били коришћени у политичке сврхе од стране тадашње аутономашке власти у правцу промене етничке слике Косова и Метохије на штету Срба. Тодоровић је, позивајући се на примере Хрватске и Босне и Херцеговине, објаснио да би попис Срба у јужној српској покрајини показао реално стање ствари и доказао све размере етничког чишћења које су спровели албански терористи, НАТО и ЕУ.

– Последњи попис који је извршен на Косову и Метохији био је спроведен 1971. године. То је тада радио Савезни завод за статистику. Од тада, никада више није вршен попис. Подсећам вас, у Хрватској је 1991. по попису живело око 582.000 Срба, око 380.000 Југословена, од тога 85 одсто Срба, више од 750.000! По последњем попису у Хрватској 2011. евидентирано је 135.000 Срба. Где се изгубило 620.000 Срба за ових 20 година, од 1991. Па, у „Бљеску“ и „Олуји“, у злочинима који су почињени над Србима у Хрватској. Проблем је што режим Бориса Тадића пристаје на све уцене од стране Вашингтона и Америке и због тога избегавају попис на Косову и Метохији како не би порушили слику која је у светским медијима створена о нама – објаснио је Тодоровић.

Дволична политика режима

Режим Бориса Тадића води дволичну политику лажи и преваре српског народа. Док се наводно боре да Косово и Метохија остане у границама Србије, суштински све раде како би га удаљили од Србије и како би једнога дана статус Косова и Метохије био потпуно беспредметан, јер ће по свим атрибутима бити држава. Одбијањем спровођења пописа грађана Републике Србије на Косову и Метохији учињен је корак ближе признању тзв. државе Косово од стране Владе Србије.

Р. В. С.

Николић и Вучић разбијачи државе

Тајне депеше америчке амбасаде у Београду које је објавио Викиликс разоткриле су велику издају националних интереса коју су починили, и коју и даље чине, напредњаци Томислав Николић и Александар Вучић. Овај двојац, који је европоклоничко, тадићевско појачање, у јавности се све време издавао за бранитеље српства, патриоте које се залажу за очување Косова и Метохије у саставу Србије. Према извештајима објављеним путем интернет мреже, истина је да више од пола деценије лобирају за разбијање српског територијалног и националног јединства!

Развојни пут Вучићеве и Николићеве деструктивне политике, усмерене на историјско одрицање од Косова и Метохије, спада међу најбоље пропраћене теме у америчким депешама. У њима се наводи све, од тога каквом су притворном националном реториком обмањивали народ, па све до испливавања истине – да Вучићу и Николићу није било довољно што раде на подели Косова и Метохије и одрицању од принципа неповредивости граница који је у основи међународног права, већ готово перверзно саветују Америку како да политички профитирају – тако што ће манипулисати Косовом и Крајишницима.

Николић рушио државну границу

Затим, у депешама се наводи да напредњачки лидер чак тврде да је „сан сваког Србина да се Косово и Метохија подели“! Занесена тим политичким халуцинацијама, СНС је подржала и одлуку Међународног суда правде у Хагу, према којој је самопроглашење независности јужне покрајине било у складу са међународним правом. Ту реакцију је америчка амбасада нарочито издвојила у извештају који говори о развоју ситуације око Косова и Метохије.

Када је реч о подели, у депеши 1326, која је послата 24. децембра 2008. године, конкретно се наводи да је „контакт из Српске напредне странке навео званичнике амбасаде да поверују како та

странка подржава поделу Косова и Метохије“.

Стефановић је сугерисао да би САД могле да много профитирају ако би обновиле шачицу српских кућа у Крајини, док тихо подржавају де факто поделу Косова – написао је Мантер у телеграму под бројем 1326.

„Говорећи Коштуничиним језиком, Стефановић је описао поделу Косова као једино реално решење, зато што се сваки Србин сваке вечери моли да дође до поделе Косова“, навео је Мантер шта је чуо од Стефановића.

Николић на страни Шиптара

Нешто раније, 10. октобра 2008. године, у Вашингтон је била послата депеша која представља извештај о реакцијама странака у Србији на одлуку Међународног суда правде у Хагу о томе да ли је једнострано проглашење независности Косова и Метохије у складу са

међународним правом. Одлука суда, која је, да подсетимо, саветодавно мишљење, али са снагом директиве, била је прави дипломатски фијаско Србије и малоумне политике Бориса Тадића. Судије, које су, наравно, биле из земаља које су признале Косово, стале су на страну Шиптара.

– Једна од неколико занимљивих реакција на то је стигла од опозиционог лидера Томислава Николића, који је недавно напустио Српску радикалну странку како би оформио своју СНС. Он је поздравео одлуку суда. Такође је упозорио на потенцијалну опасност: „По-

стоји опасност да питање апсолутног угрожавања свих људских права, што је наводно случај са Албанцима на српској територији, може да буде потегнуто пред судом“. Постоји пракса, која се примењује широм света, да ако људи немају никаква права у једној земљи, онда имају право да се одметну и да створе сопствену државу“, наводи се у извештају.

Николић позива на гажење Устава

У депеши од 31. августа 2007, под бројем 1223, види се да је Николић вешто одржавао привид да је против Тадића. Он је, наиме, изјавио да би Србија имала снаге да сломи косовски сепаратизам само кад Тадић не би био на власти, а према депеши из 2006. Николић и Вучић су још тад били незадовољни Шешељевом тврдом националном политиком. Већ тада су почели да се окрећу исплативијим варијантама које подразумевају да се на шиптарске терористе удара само речима. Николић је, према депеши 1223, чак негирао да је икада рекао да Србија треба да војно брани Косово и Метохију, и то је аргументовао питањем: „Зашто би Србија ратовала око сопствене територије?“

Одговор на то питање се не налази у америчким депешама, већ у Уставу Републике Србије, у ком пише да је Косово и Метохија неотуђиви део наше земље. Па, према томе, свака власт која жели да се сматра и легитимном и легалном има уставну обавезу да на терену обезбеди да се поштује део о „неотуђивости“ државног простора! Држави је зато и дат механизам, а то су војска и полиција. Управо је у томе разлика између државе и неке друге организације: само држава има монопол над силом, само држава има право да употреби силу да осигура свој поредак. У том контексту, ако неки државник одбија да се понаша по уставу, онда се он понаша антидржавно, а то се зове издаја. И кажњива је. Тим је лакше што постоје неоспорни докази, које признаје сав свет!

Р. В. С.

Депеше америчке амбасаде ставиле Николића и Вучића на оптуженичку клупу за велеиздају

Новац изнад националних интереса

Томислав Николић и Александар Вучић су још од 2006. године радили против Српске радикалне странке, њеног председника проф. др Војислава Шешеља и против српских националних интереса. У скованој завери први корак је био да се приближе западним структурама, пре свега америчком амбасадору у Београду и да му се ставе на располагање. Кад је веза била успостављена, требало је да сачекају директиве из Вашингтона, као и новац који ће им омогућити да их изврше (финансије су, између осталог, долазиле од прозападних тајкуна, који су до тада финансирали ДОС).

Николић и Вучић су, као што је јавности већ познато, на јесен 2008. покушали да разбију Српску радикалну странку и тиме обезглаве целу српску опозицију. Издајничка власт Бориса Тадића добила је најмоћнијег савезника – двојац који је Србе вешто преварио да је оличење великих српских синова патриота који би за Србију и живот дали. Док су народу „просипали“ такве лажи, тајно су се састајали са Мајклом Полтом

и уговарали српску пропаст. О томе постоје писани докази у документима који су током ове 2011. године потресли цео свет. Реч је о тајној америчкој дипломатској преписци из целог света, коју је објавио Викиликс, а због које су највеће светске престонице, Вашингтон, Москва и Пекинг, морале да гасе прави дипломатски „пожар“.

Србија је тако сазнала да су Николић и Вучић још пре пола деценије радили против одлука др Војислава Шешеља, планирали крах странке, обраћали се западним моћницима за логистичку подршку, узели новац од западних тајкуна, усвојили „европске вредности“, самоиницијативно се одрекли Косова и Метохије, понудили поделу јужне српске покрајине, подржали одлуку Међународног суда правде у Хагу, према којој је чин проглашења косовске независности легалан, радили и против Срба у Крајини, спречавали политичке потезе који би могли да наруше власт Бориса Тадића... па чак и то да су се са усхићењем дивили Бараку Обами! У депешама се чак помиње и бес Млађана Динки-

ћа, јер је Тома добио његово место у Тадићевом крилу!

Редови пред вама су преведени цитати из поменутих депеша, које су писане на енглеском језику и које је Викиликс у оригиналу, без цензуре, објавио крајем августа. У њима ћете моћи да прочитате истину – шта су тачно Николић и Вучић говорили о својим плановима.

Постоји много начина да се казни велеиздаја. Од извођења зликовца пред суд, до коначне речи коју даје историја. Свакако да ће уз имена Николића и Вучића стајати да су били издајници, а уз име Војислава Шешеља да је био херој. Међутим, обичан грађанин, као што је свако од нас, има уставно право, али и моралну обавезу да им свима пресуди. На изборима имамо шансу да одбранимо Србију од људи као што су Николић и Вучић. Ми то морамо да урадимо из следећих разлога:

Фрустрирани Шешељем

– Вође радикала, Николић и млади амбициозни генерални секретар Алек-

сандар Вучић, фрустрирани су Шешељевим старомодним и чврстим директивама које упућује из Хага. Упркос тешком стању у ком се налази, Шешељ се труди да свакодневно организује активности странке. СРС наставља да прати Шешељево вођство, подржава га у Хагу и консултује се са њим око званичних страначких послова. На изборној листи странке, он је на првом месту, а листа се и зове „Српска радикална странка-Војислав Шешељ“. Без обзира на то, Николић и Вучић континуирано траже начине да заобиђу његове директиве, док још у јавности одржавају привид загрижене лојалности – наведено је у депеши Мајкла Полта, број 1960, која је из америчке амбасаде у Београду послата у Вашингтон 5. децембра 2006. године.

Следећа депеша, која говори о последицама описаног Вучићевог и Николићевог притворства, написана је 9. септембра 2008. и експлицитно говори да Николић намерава да оснује своју странку!

„Контакт из међународне заједнице који се сусрео са Николићем 1. септембра, реферисао је да је Николић изразио фрустрацију Српском радикалном странком и да је говорио о плановима да направи нову странку пошто се Шешељ врати из Хага.“

Даље, у депеши од 24. октобра 2008. године стоји: „Амбасадор САД имао је састанак са Николићем. Састанак је одржан на захтев Николића, који је хтео да разговара о плановима да створи модерну европску партију центра“. У даљем тексту се Вашингтон извештава да је Николићев разлаз са Шешељем привукао много пажње, али да гласачки скор не показује да он, његова нова странка, као ни његова идеологија, имају потпору у јавности. „Његове проевропске изјаве и драгоцену спремност (воља) да разговара са земљама које су признале Косово представљају охрабрење. Међутим, он мора да предузме конкретне кораке да би показао да је озбиљан. Има много циника који кажу да је његова европска реторика јефтина и да му се мора прилазити опрезно све док се јавно не одрекне сна о Великој Србији и док не покаже вољу да сарађује са Хагом“, наводи се у депеши 1072, коју је потписао Мантер.

Телеграм број 1189, који је такође потписао амбасадор Камерон Мантер, садржи исцрпну анализу колико европска струја у Србији профитира стварањем СНС:

Тадић наредио разбијање СРС

„Појава СНС, коју су основали бивши радикали Томислав Николић и Александар Вучић, представља катализатор у актуелним престојаванима на српској десници. Дипломатски и политички контакти саопштавају да је разлаз између радикала Војислава Шешеља, који је пред МКТЈ оптужен за ратне злочине, и Николићевих напредњака у великој мери подстакнут прагматичном спознајом Николића и његових тајкунских финансијера да се српско изборно тело окреће према Европи. Осим тога, Миодраг Ракић, блиски саветник председника Тадића, рекао је представницима дипломатског кора, 3. новембра,

да му је Тадић шест месеци раније дао задатак да подстиче Николића да се разиђе са СРС, зато што ће база која подржава СНС бити важна за напредовање Србије у проевропском програму. Наши медијски контакти извештавају да је Ракић активно тражио медијско праћење оснивачког конгреса СНС-а 21. октобра. Николић је јавно негирао спекулације да ће СНС формирати коалицију са ДС-ом, али је био веома обазрив да не искључи постизборне сценарије.“

Тајкуни платили Николића

Улога тајкуна у формирању СНС ишла је толико далеко да су неки од њих чак и успостављали мост између

СНС без икакве платформе

Депеша број 1108, од 24. октобра, потврдила је да америчка амбасада нема дилеме око тога да Николић и Вучић заправо немају никакву посебну идеологију или платформу коју би понудили бирачима али и јасан став да се морају дистанцирати од Косова и Метохије:

На оснивачком конгресу СНС-а новоизабрани председник Николић и заменик Вучић истакли су отворени дијалог и промене као потребу српских политичких изазова. У настојању да се дистанцирају од радикала, улажу напор да се представе као отворени за међународни дијалог и са жељом за чланством у ЕУ, док се истовремено држе даље од ватрене националне реторике о Косову и Хагу. Конгрес, међутим, није дао увид у детаљнију политичку платформу. Вучић је на оснивачком конгресу изјавио да нова партија жели Србију која ће бити мост између Истока и Запада.

Током јануарских председничких избора у Србији, Вучић је једном званичнику америчке амбасаде, који је обилазио седиште СНС у Београду, рекао да се диви Бараку Обами. Тон којим је то рекао и теме о којима је говорио звучали су као да је пажљиво пратио председничку трку у САД.

Тадићеви доскорашњи штићеници нашли су се угрожени ликом и делом Томе Николића. Пошто је Николић доказао шта је све у стању да уради за Тадића, захваљујући томе је добио заштиту од председника државе. Сведочанство је депеша од 1. септембра 2008, у којој се наводи:

„Влајко Сенић је у приватном разговору 23. јула 2008. рекао да је Динкић схватио како је име Г17 изгубило кредибилитет у јавности, па ће ићи под фирмом друге партије, чије ће име бити од суштинског значаја. Додатно, Динкић верује да га руководство ДС неоправдано запоставља током последњих неколико месеци, посебно председник Тадић. Реч је о томе да гледамо како Тадић омогућава заменику СРС да оформи нову странку, напредњаке, док уопште не подржава Динкићеве иницијативе, што је навело Динкића да закључи како му будућност као савезника ДС није осигурана“.

Николића и Тадића. Из те „сарадње“ проистекло је и Николићево залагање да Србија прихвати ССП! У телеграму који је послат из америчке амбасаде 9. септембра 2008. и који је потписао амбасадор Камерон Мантер, наводи се да је „Грубачић тврдио да је Николић одлучио да подржи Споразум о стабилизацији и придруживању после састанка крајем августа с председником Тадићем, за који се каже да га је припремио власник Делте, Мирослав Мишковић“. У једној каснијој депеши, број 1072, од 16. октобра, Мантер додаје да има знакова да СНС добија приступ финансијским средствима за подршку странке.“ По речима добро позиционираног и поузданог новинара, српски тајкуни Миро-

слав Мишковић и Милан Беко одлично плаћају СНС. Други посматрачи и дипломате тврде да Николић добија подршку од француских донатора и да тренутно преговара с а фондацијом једне немачке партије у вези са пакетом помоћи“, написао је Мантер.

Телеграм 1326, од среде, 24. децембра 2008, такође Мантеров, објашњава са каквом је позадином формирана СНС, а то је да буде потпора Тадићу, и то у широком спектру питања, од усвајања контроверзних закона, до манипулације расељеним и ратом угроженим Србима.

„Због потешкоћа да привуку следбенике из конзервативних и либералних странака, Стефановић је рекао да ће ба-

лансирање СНС-а спречити сигурну подршку у парламенту за законодавство везано за европске интеграције, укључујући пакет везан за реформу судства и мере потребне за прикључивање белој шенгенској листи. (Коментар: Одлука СНС-а да привремено напусти заседање омогућила је парламенту да 22. децембра усвоји контроверзне елементе из пакета судских реформи са само 123 гласа. Крај коментара). Иако ће Николић и Вучић наставити да јавно подржавају учлањење Србије у ЕУ, рекао је Стефановић, они ће о подршци таквом законодавству размишљати само „од случаја до случаја“. Давање бланко подршке законодавству, рекао је Стефановић, означило би СНС као „сараднике ДС-а“ и „озбиљно би окрњило“ политичку базу СНС-а. Стефановић је рекао да очекује да ће председник Тадић заказати нове изборе током следећих неколико месеци, зато што ће актуелни напори ДС-а да се договори са СРС-ом пропасти“.

Крајишнике жртвовати ради САД

Стефановић је путовао с Вучићем у Хрватску, од 8. до 10. децембра, у медијски снажно испраћену посету „угроженим“ Србима из Крајине и после те туре је Мантеру објаснио каква је политика СНС према Крајишницима – таква да их треба искористити да за мале паре САД зараде политичке поене:

„Упркос забринутости страначког вођства за крајишке Србе, рекао је Стефановић, СНС неће тражити средства од српске владе зато што није време да се „забоде нож у леђа српске владе“ по овом питању. Стефановић је сугерисао да би САД могле да зараде много позитивних поена обнављањем неколико српских кућа у Крајини.“

Вучићева и Николићева политика према онима који су одговорни за смрт српске деце види се и из изјава које су у америчкој амбасади одабрали као репрезентативне, у депеши 1166, написаној 9. октобра. У њој се наводи да су током недавне посете Вучића Америци, српски медији писали извештаје под насловима као што су „Србија не може да напредује без Америке“ и „Потребни су нам и Русија и Америка“. Говорећи о интервенцији НАТО, Вучић је рекао да она „не може да буде заборављена, али морамо да идемо напред. Неко време је прошло, неки део је данас историја. Али, ми имамо децу, будућност, и озбиљан човек мора да то има на уму“.

У строго поверљивим депешама из Амбасаде САД у Србији из 2008. тврди се:

Николић купио диплому

Председник Српске напредне странке Томислав Николић купио је диплому факултета, тврде у Амбасади Сједињених Америчких Држава. Ова информација наведена је у строго поверљивој депеши Амбасаде САД из Београда, коју је сајт Викиликс обелоданио 1. септембра ове године. Ова депеша (08Belgrade 111) упућена је у Вашингтон 29. јануара 2008. године.

Николић је неписмен

Осим што америчке дипломате у свом извештају наводе да је Николић купио диплому, они констатују да је он и неписмен, као и да не уме граматички правилно да се изражава српским језиком. Позивајући се на своје изворе у Србији, америчке дипломате су обавестили шефове у Вашингтону о Николићевом образовању и интелекту:

– Николић је купио диплому више школе и он је функционално неписмен. Николић уме правилно да користи само четири, од седам падежа у српском језику – између осталог стоји у тајној депеши.

Иако су га сматрали неписменим и сумњали у валидност његове дипломе, то није сметало дипломатама САД да исте године помогну Николићу да покуша пуч у Српској радикалној странци а после неуспеха у покушају преотимања странке да му обезбеде логику за оснивање Српске напредне странке. Тадашњи амерички амбасадор у Србији Вилијам Мантер помиње се као један од кључних људи који су посредовали у зближавању Бориса Тадића и Томислава Николића и оснивању Српске напредне странке. Можда су управо Николићево (не)образовање и слаб интелект били кључне „врлине“ због којих

су САД зажелеле да га регрутују у редове својих сарадника.

Студирао право, дипломирао економију

И без депеше америчких агената из Србије, јасно је да је Николићево стицање дипломе у најмању руку сумњиво. Николић је у политику ушао са завршеном средњом техничком школом – грађевински смер. Покушао је да студира права, али је убрзо одустао. Председник напредњака је 2006. године обелоданио да је наставио школовање на Правном факултету у Крагујевцу и то на трећој години. Николић је тада најављивао да ће убрзо дипломирати захваљујући „Болоњској декларацији и убрзаном систему студија“. Вероватно би у томе и успео, да убрзо није откривена афера „Индекс“ са купопродајом испита, када су ухапшени бројни професори, па и сам декан Правног факултета у Крагујевцу. Николић после тога дуго није по-

мињао своје студије, све док, по оснивању Српске напредне странке, није објављено да је дипломирао на Факултету за економију и инжењерски менаџмент у Новом Саду и постао мастер економиста. Како је од студента треће године Правног факултета у Крагујевцу постао мастер економије, вероватно ће моћи да одговори једино просветна инспекција.

Тома Авет

Ово није био једини пут да су запослени у амбасади САД са ниподаштавањем и подругљиво писали о Томиславу Николићу. „Велика Србија“ је већ писала о дипломатским депешама које су слате 2009. године, у којима су запослени у амбасади САД у Београду Николића поредили са авети. Према подацима Викиликса, Николић је упоређен са авети у депеши амбасаде која је послата у Вашингтон 4. августа 2009. године. У том тренутку САД нису имале амбасадора у Србији, већ је ту дужност привремено вршила отправница послова Џенифер Браш. Занимљиво је да је Николић у то време већ увелико био председник Српске напредне странке и радо виђен гост у амбасади САД у коју је долазио по инструкције.

По мери Вашингтона

Иако САД на Томислава Николића гледају као на неписмену авет са купљеном дипломом факултета, то им није сметало да га, уз Бориса Тадића, ангажују у даљем растурању Србије. Вероватно те Николићеве карактеристике, по Американцима, представљају гаранцију да ће лидер напредњака бити веома успешан у даљем упропашћавању Србије.

Р. В. С.

Проф. др Војислав Шешељ поднео кривичну пријаву
против тужиоца Хашког трибунала

Тужилаштво Америци откривало идентитет заштићених сведока

- Представници хашког тужилаштва су свесно и намерно обелодањивали информације које се односе на предмет који се води против проф. др Војислава Шешеља и ометали су спровођење правде, при чему су открили представницима стране владе идентитет заштићеног сведока ВС-1033
- Званичници тужилаштва одржавају тесне и учестале везе са службеницима владе САД, где добијају и дају информације које се касније прослеђују, између осталог, и америчким обавештајним службама, и на основу којих делује влада САД

Војислав Шешељ је поднео кривичну пријаву против тужиоца Дерила Мандиса и заменика шефа Претресног одељења тужилаштва Боба Рида због обелодањивања информација о заштићеном сведоку.

Проф. др Шешељ се у пријави позвао на депешу амбасаде САД у Хагу од 27. јуна 2008. године, коју је 30. августа 2011. године објавио Викиликс (www.wikileaks.org/cable/2008/06/08ТНЕНА-GUE556).

Из депеше под насловом „МКСЈ: Проблеми сведока на Шешељевом суђењу“, јасно се види да представници Амбасаде САД у Хагу прикупљају информације о суђењу проф. др Војиславу Шешељу пред Међународним кривичним судом за бившу Југославију уз помоћ заступника тужилаштва и прослеђују их обавештајним службама и државним органима САД. Наиме, високи службеници тужилаштва МКСЈ Дерил Мандис и Боб Рид откривају поверљиве податке са суђења др Шешељу представницима

Амбасаде САД. Иду толико далеко да у приватним разговорима са изасланицима владе САД откривају идентитет заштићеног сведока ВС-1033. Истом приликом службеници тужилаштва МКСЈ Мандис и Рид су представницима

Саопштавајући поверљиве информације службеницима Амбасаде САД о сведоку ВС-1033, Мандис и Рид су свесно и намерно прекршили прописе МКСЈ.

САД изнели лажне податке о наводној угрожености сведока од стране Стручног тима који помаже одбрану проф. др Војислава Шешеља.

Депеша је хитно прослеђена министру спољних послова САД, Европској унији, као и америчким амбасадама у Београду, Сарајеву, Скопљу, Загребу и тзв. Амбасади у Приштини, Војној обавештајној агенцији САД (DIA), Централ-

ној обавештајној агенцији (CIA) и на крају министру одбране САД.

Тужилаштво свесно откривало идентитет заштићених сведока

Позивајући се на правилник о поступку и доказима МКСЈ, проф. др Војислав Шешељ је поднео кривичну пријаву против тужиоца Дерила Мандиса и заменика шефа Претресног одељења тужилаштва МКСЈ Боба Рида због непоштовања суда. Др Шешељ тражи од Претресног већа III да истражи наводе о непоштовању суда имајући у виду чињенице које се у депеши наводе. У пријави су цитирани делови депеше коју је објавио Викиликс, а у којој се између осталог наводе и неистините тврдње представника тужилаштва о наводном застрашивању сведока од стране Шешељевих правних саветника. „У приватном разговору са службеником Амбасаде, Мандис је рекао да су Шешељеви правни саветници укључени у кампању застрашивања више сведока – инсајдера који се налазе у Србији а који су пристали да сведоче у корист тужилаштва.

Он тврди да су многи од ових сведока тражили да буду позвани обавезујућим судским налогом, јер се плаше да отворено подржавају тужилаштво на тај начин што би се добровољно појавили“, наводи се у депеши. Читајући наводе из депеше, коју је објавио Викиликс (www.wikileaks.org/cable/2008/06/08ТНЕНА-GUE556), а на њих се проф. др Шешељ позвао у кривичној пријави, долазимо до сазнања да је заменик шефа Претресног одељења тужилаштва Боб Рид обелоданио идентитет заштићеног сведока, током разговора са службеником Амбасаде о томе да наводно

постоје јасни докази о покушају застрашивања тројице сведока. „Један од ових сведока, Исак Гаши, борави у САД. Према Риду, Гаши је пријавио да га српски пријатељ из Београда, Мирко Нишовић убеђује да не сведочи против Шешеља. Нишовић је рекао Гашију да су му Шешељеви сарадници претили да ће му уништити ресторан уколико Гаши буде сведочио. Гаши је проследио писмо тужилаштву, за које Нишовић наводно верује да су га саставили Шешељеви правни саветници за Гашију да потпише и врати им. Писмо садржи изјаву према којој се Гаши обавезује да сведочи само за одбрану. Према Риду, још два сведока су доставила тужилаштву копије сличних писама, и тврде да су суочени са сличним претњама да не сведоче. Гаши који је бивши олимпијски кајакш је јак и остаје одлучан у томе да сведочи...“ стоји у пријави (www.vseselj.com) која се позива на депешу амбасаде САД у Хагу, од 27. јуна 2008. године, коју је објавио Викиликс.

У депеши се износе и подаци о самозаступању др Шешеља, његовој стратегији одбране, стратегији претресног већа и ранијим сукобима и могућем конфликту између проф. др Војислава Шешеља и поступајућег судског већа. Из депеше се такође види да на основу неистинитих информација које су доставили Мандис и Рид, службеници Владе САД сматрају да су сведоци угрођени и да ће због тога пре или касније доћи до сукоба између др Шешеља и Претресног већа III.

Како се наводи у пријави, на овај начин Мандис и Рид су свесно и намерно обелодањивали информације које се односе на предмет који се води против проф. др Војислава Шешеља, ометали су спровођење правде, при чему су открили представницима стране владе идентитет заштићеног сведока ВС-1033. „Поред тога, г. Мандис и г. Рид су изнели лажне податке о томе да правни саветници и сарадници др Шешеља прете сведоцима. До дана данашњег ниједан сведок МКСЈ са пребивалиштем или боравиштем у Србији није био угрођен од стране одбране. Потпуно је непромишљено и неодговорно претпоставити да сведок или сведоци који се налазе у САД могу да буду угрођени од стране одбране поред великог броја служби безбедности те земље и тзв. сајбер цара (cyber czar). Супротно томе, многи сведоци су изјавили да је тужилаштво вршило притисак на њих, да их је уцењивало, претило им, нудило

мито и сл. како би лажно сведочили против др Шешеља. Уосталом, у току је и истрага против тужилаштва МКСЈ по тим питањима“, истиче се у пријави.

Саопштавајући поверљиве информације службеницима Амбасаде САД о сведоку ВС-1033, Мандис и Рид су свесно и намерно прекршили прописе МКСЈ. Примера ради, тужилаштво је у свом поднеску од 29. марта 2007. године доставило коначни, ревидирани и поверљиви списак сведока на које рачуна у поступку против др Шешеља. На том поверљивом списку се налази и заштићени сведок ВС-1033. И у завршном претпретресном поднеску тужилаштва сведок ВС-1033 је заштићен. Одбрана је из тих разлога, како се наводи у пријави, ВС-1033 третирао као за-

штићеног сведока. Сведок ВС-1033 је 10. марта 2010. године, истиче се у пријави, сведочио под заштитним мерама и делови његовог сведочења нису до данас доступни јавности. „Према Статуту МКСЈ тужилац делује независно као засебни орган Међународног суда. Он не сме тражити ни примати упутства ни од које владе, нити од било којег другог извора. Што је, уосталом, прописано за службенике УН и Повељом УН. Супротно томе, званичници тужилаштва одржавају тесне и учестале везе са службеницима владе САД, од којих добијају и дају информације које се касније прослеђују између осталог и америчким обавештајним службама, и на основу којих делује влада САД“, наводи се у пријави.

Р. В. С.

- По новом решењу, судија може да одобри тајно снимање како би се утврдило да ли је дотично лице извршило неко кривично дело.
- Кроз истрагу тужилаштва доводи се у опасност институт презумпције невиности.
- Претње принудом и уценом, изнуђивање изјава од сведока, куповина сведока парама се прецртавају у Законик о кривичном поступку.
- Специјални статус за заштићеног сведока, односно статус „посебно осетљивог сведока“ отвара простор за куповину сведока.
- Неуставна и дискриминаторска одредба да тек бранилац са праксом од пет година може бити бранилац по службеној дужности.
- Доведена у питање усаглашеност са Европском конвенцијом о заштити људских права и основних слобода, нарочито са одредбама о праву на правично суђење.
- Директива Европског парламента и Савета из 2010. године, са којом је Закон о кривичном поступку усклађиван, није примењива у српском правном систему

Народни посланици Српске радикалне странке у Скупштини Србије су, током расправе о Предлогу закона о кривичном поступку у начелу, изнели низ аргументованих примедби на предлог закона, које су показале сав бесмисао предлога. Посланици СРС су захтевали да се предлог уклони са дневног реда скупштинског заседања, јер су решења предложена у закону јако лоша, и истакли су да закон не пружа никакву заштиту ни гаранцију да ће се у судском поступку утврдити истина.

– По новом решењу, судија може да одобри тајно снимање како би се утврдило да ли је дотично лице извршило неко кривично дело. Ко то треба да спроведе: БИА. Ко је на челу БИА: Саша Вукадиновић. Викиликс каже да продаје информације америчкој амбасади. Даље, имали смо Наташу Кандић, која заступа људе у суду, иако је социолог. Имали смо Наташу Кандић која чува сведоке у свом стану, коју плаћа Хашки трибунал, односно тужилаштво. Она даје кључеве својим сведоцима, позива сведоке из иностранства, организује транспорт, води неког адвоката, бившег судију да изигравају неки поступак – подсетио је Зоран Красић.

Красић је појаснио министру правде Снежани Маловић да није упозната са тим шта значи стандард суђења у разумном року, јер би, у супротном, држава свакодневно писала петицију и обавештавала светску јавност о злочину који се чини у Хашком трибуналу над Војиславом Шешељем. Он се осврнуо и на институт презумпције невиности, којег је у нашем систему први пут напао Зоран Ђинђић реченицом: „Нека иду у Хаг па нека доказују своју невиност.“

– Ви сте то узели као једну максиму, као једно начело, овде сте прогурали и то. Решења која су садржана у овом закону су најгора што постоје. Да је расписан тендер за најгори предлог законика о кривичном поступку, учесници на тендеру не би могли да достигну овај ниво некавалитетног текста. Овде се не пружа никаква заштита, нити се даје било каква гаранција да ће се у судском поступку утврдити истина – оценио је Красић.

Лажни сведоци

Вјерица Радета је на примеру Хашког трибунала објаснила како функционише споразумно сведочење окривљеног и осуђеног, које предвиђа Закон о кривичном поступку. Иследници Хашког трибунала прикупљају изјаве од будућих сведока, прете им, покушавајући да их корумпирају.

– Војислав Шешељ је поднео кривичну пријаву против 44 лажна сведока, који су се појавили у процесу против њега зато што су, коришћењем овога што ви сада предвиђате у овом законнику, под претњом принуде и уценом изнуђиване изјаве од тих евентуалних сведока, а поднета је кривична пријава и против тужилаца у Хашком трибуналу који су учествовали у томе. Сведоци се купују парама и исељавањем у трећу земљу. Ви то сада све, на жалост, прецртавате у овај Законик о кривичном поступку – подсетила је Радета.

Она се осврнула и на специјални статус за заштићеног сведока, предвиђен у новом закону, упитавши да ли се статус „посебно осетљивог сведока“ односи на онога ко је осетљив на паре, што отвара простор за куповину сведока, подсећајући на случај лажних сведока у Хашком трибуналу – Александра Васиљевића и Јована Дуловића. Коментаришући део уводног говора министра правде Снежане Маловић, у коме је она потврдила да по новом закону, „ако окривљени неће браниоца, бранилац ће имати ограничена права“, Радета је објаснила да, ако окривљени неће браниоца, бранилац не може имати никаква права, јер би то значило наметање браниоца. Од-

редбу да тек бранилац са праксом од пет година може бити бранилац по службеној дужности, Радета је назвала неуставном и дискриминаторском.

Одредбе закона које се тичу заштићених сведока, Дејан Мировић је оценио као спорне, посебно сведочење под заштитним мерама, када се не зна име сведока, изглед, глас и идентитет. Он је подсетио на најпознатији процес против криминалаца и мафије у Италији, чувени „Макси процес“ из 1986. и 1987. године, када је главни сведок Томазо Бушета, због осетљивости сведочења, сведочио без икаквих заштитних мера, иако му је убијено двоје деце, ближа и даља родбина и сви његови сарадници.

– Да ли је могуће да постоји већа опасност у Републици Србији за заштићене сведоке од ове, која је чувена у правној теорији, у правној пракси, у свим суђењима која се баве посебно осетљивим заштићеним сведоцима – питао је Мировић и упозорио да претерана употреба заштићених сведока доводи до појављивања лажних сведока, што је случај у поступку који се води против др Шешеља у Хагу, где је две трећине сведока тужилаштва заштићено и ти сведоци лажно сведоче.

Красић је подсетио да је институт сведока сарадника примењен у судовима за организовани криминал и ратне злочине.

– Имате бизнисмена Чумета, који може да гази по улици, а са полицијом иде да закључује уговоре око реновирања путева. Он је сведок сарадник. Данас је у Србији постао сан бити сведок сарадник, јер има бољу заштиту него било ко – оценио је Красић.

Јојић је рекао да одредбе закона доводе у питање и усаглашеност са Европском конвенцијом о заштити људских права и основних слобода, нарочито са одредбама о праву на правично суђење, јер Конвенција оптуженом предвиђа право да се у буквалном смислу види и сучи са сведоцима пред судом, да сведочење буде непосредно. „То значи да морате да видите човека који против вас лаже, да сведоци у сваком случају буду испитани“, прецизирао је Јојић.

Увођење умирућег права ЕУ

Мировић је инсистирање министра правде Снежане Маловић на преузимању делова или правних правила из англосаксонског права оценио погрешним, како је рекао, не само зато што је сваком студенту прве године Правног

факултета јасно да Република Србија припада континенталном правном систему, већ је начело утврђивања истине пре свега обавеза, не тужилаштва или тужиоца, већ судског већа, и судија не може бити неутралан у једном процесу. Он је навео мишљење професора Правног факултета у Београду Милана Шкулића да је једноставно немогуће примењивати начела из англосаксонског права на наше прилике, јер је, на пример, у Енглеској могуће да неко буде адвокат, а да није завршио правни факултет, тамо фактички не постоји ни Устав итд.

– Можете рећи да ЕУ то тражи од нас, можете рећи да су то стандарди ЕУ, да се не ради само о англосаксонском праву, међутим, то није тачно. На 262 стране наводите усклађивање са директивом Европског парламента и Са-

– Што се тиче образложења које треба да нам докаже да се ради о усаглашености са правом ЕУ, испод рубрике „Усаглашеност са примарним извори-

Гаранција равноправности је судија, а не право на прикупљање доказа

Критикујући изјаву министра правде Снежане Маловић да је Предлогом закона о кривичном поступку обезбеђена једнакост оружја између јавног тужиоца и окривљеног, омогућавањем одбрани да у току истраге прикупља доказе и материјал у своју корист, народни посланик Петар Јојић се упитао о каквој једнакости оружја се ради ако државна машинерија стоји иза тужиоца, а оптужени је го као миш, лошег материјалног стања и недовољно образован. Посланик Српске радикалне странке Дејан Мировић је навео податак да тужилаштво, по буџету Републике Србије за 2011. годину, располаже са неколико десетина милиона евра у својој каси, а окривљени у Републици Србији имају просечну плату од 30.000 динара, од које морају плаћати адвокате.

– Једина гаранција равноправности су судија, председник судског већа и судско веће. То је нешто што нам елементарна логика, правно тумачење и језичко тумачење говори – објаснио је Дејан Мировић.

вета из 2010. године, која није усаглашена са српским правом, јер сте и ви то навели у формулару и на више места пише „неусаглашено“, „немогуће за примену“ итд. Дакле, сами себе демантујете и наводите да једна директива, односно упутство ЕУ, није примењива у српском правном систему – објаснио је Мировић.

Он је образложење да је Закон о кривичном поступку усаглашен са члановима Споразума о стабилизацији и придруживању и прелазним Трговинским споразумом назвао глупошћу, јер се Прелазни трговински споразум односи на економске делове Споразума о стабилизацији и придруживању и нема никакве везе са Законом о кривичном поступку.

ма ЕУ“, не стоји ништа. То је невероватно. Ви сте се усагласили са СПП, са секундарним правом ЕУ, али нема ни говора, на пример, о Споразуму из Лисабона који је важећи, и може се рећи, једна врста „устава“ ЕУ. Ту нема ни речи о образложењу, што показује да тај који је писао то образложење закона нема појма о европском праву – констатује Дејан Мировић, називајући правне формулације о усаглашености са правом ЕУ у закону неозбиљним, неприкладним и срамним.

Радета сматра да увођење тужилачке истраге представља директан утицај извршне власти на судску власт и кршење Устава Србије по налогу из Европске уније, јер су на 202 стране садржани чланови предлога законика, а на 262 стране директиве из ЕУ.

– То је за СРС апсолутно неприхватљиво. Не знамо одакле тај суицидни порив у представницима режима Бориса Тадића, шта још ЕУ треба да вам уради, па да кажете – е доста више, нећемо више да разговарамо са представницима ЕУ. Уништили сте све демократске принципе, милион људи је без посла, на месту бивших фабрика велики тржни центри, сваки дан нови откази, Србе убијају у Хашком трибуналу, одузимају и отимају нам Косово и Метохију. Шта још треба, људи моји, да вам ураде и да кажете: нећемо више да размишљамо о уласку Србије у ЕУ – упитала је Вјерица Радета, која је оценила да Кривични законик није прошао стручну јавну праву, изузев расправе режимских истомишљеника.

Красић се осврнуо на независност судства и упитао од чега је судство независно и трансформисано, кад није решило ниједну криминалну аферу Демократске странке и њених сателита, а сада у предлогу закона пише како изјава дата истражитељу може да буде доказно средство, да се убаци у спис и да добије доказну вредност и релевантност, иако сви у старту знамо да је то лаж.

– Што се нисте позвали на међународне стандарде који су под окриљем УН, на конвенције, смернице, минималне стандарде? Ухватили сте се на 260 страна за умируће право ЕУ, а Слободан Хомен, пре него што се напише кривична пријава и подигне оптужница, преко телевизије прокоментарише цео предмет. Имали смо фантастичне прописе о суђењу у разумном року, а сада сте прихватили новотарију која се примењује у Европском суду за људска права и натерали Уставни суд да то примењује само кад су у питању парнице, али не и кривични поступци – примењује Зоран Красић.

Он је оптужио Владу Србије да јој није стало до ефикасног правосуђа, јер би у противном решила проблем наплате потраживања од 500 милиона динара за изградњу зграде Касационог суда, наплате потраживања за Авалски торањ, питање штедионице „Елита“, убиство новинара Пантића у Јагодини, ситуацију да БИА пружа податке приликом избора за судију и тужиоца, док

бивши радници у правосуђу примају плату не радећи ништа.

Фалсификовање изјава сведока

Народни посланик Српске радикалне странке Петар Јојић је оценио неприхватљивом одредбу предлога Закона о кривичном поступку у којој пише да се на претходној истрази може заснивати судска пресуда, јер њу обавља тужилаштво и полиција, а не судови. Јојић сматра да радње претходне истраге представљају неформални полицијски увиђај, који је уређен Законом о полицији.

– Претходна истрага се не отвара никаквом формалном одлуком, против које би лице према коме се води имало

које је припремила полиција. Он је критиковао и одредбе закона у којем суд може тражити од судског вештака, под претњом новчане казне, да промени свој исказ пре суочавања са одбраном, јер то отвара могућност за злоупотребу доказног поступка од стране самог судије.

Красић је оценио да велики број решења која постоје у предлогу Закона не извире из међународних стандарда и нису достигла ниво међународног обичајног права, док се мешањем континенталног и англосаксонског права праве квази-поступак и квази-институција, што постоји у Хашком трибуналу, где у једном тренутку судије могу да дају већу доказну вредност изјави коју је сведок дао пре 15 година неком истражитељу тужилаштва, него његовом сведочењу у судници, где је усмено сведочио о неким стварима, што је потпуно неприхватљиво.

–Нема овде ниједног стандарда, овде је сваки стандард унакажен, а да ви то тако насилно радите, доказ вам је „Сабља“. Колико је наплаћено од накнаде штете због оних силних хапшења? Ви сте осииони, имате иза себе Америку, Енглеску, имате НАТО пакт, имате Европску унију, све ће то тако да се гура, а друге ствари вас не интересују – констатовао је Красић.

Радета је упитала владајућу већину зашто је осумњичени нарко бос

Дарко Шарић успео да побегне из земље, ако су, према њиховим речима, велики процеси завршени током неколико последњих година, и упитала да ли Дарко Шарић има утицаја и на Владу Србије.

– Зашто нисте нашли начина да напишете праву потерницу за Станком Суботићем Џанетом? Човек је пре два дана, у обраћању новинарима путем видео линка, рекао да је финансирао ДС, да је не знам колико пара дао Руџици Ђинђић. Зато он може да побегне. Не помињете Горана Кнежевића. У којој је фази поступак у коме је Горан Кнежевић објашњавао како је чувао паре ДС, 200 милиона динара у општини у Зрењанину – упитала је Радета. **Р. В. С.**

могућности да употреби правни лек и због кога она за то лице не сме имати никаквих последица, а још мање се са слушање сведока и осумњиченог из те фазе поступка може третирати као формална процесна радња, уз то још и са доказном снагом у будућем поступку. За тим саслушањима нема ни стварне потребе, јер одмах иза тог неформалног поступка следи формална истрага у којој се све то може регуларно предузети – објаснио је Јојић.

Он је оценио да би прихватањем одредбе предлога Закона о кривичном поступку, у којој пише да се на претходној истрази може заснивати судска пресуда, суд постао трансмисија за доношење пресуда заснованих на доказима

Обележено седам деценија
од ослобођења Лознице

Мисита херој првог слободног града Европе

Комеморативним скупом у Лозници и парастосом на локалном гробљу, 31. августа је обележена 70. годишњица од ослобођења тог места од Немаца. Потпуковник Војске Краљевине Југославије Веселин Мисита предводио је устанике у храбром јуришу, који представља прави почетак устанка за ослобођење Србије у Другом светском рату. Лозничка слобода трајала је 40 дана, а Мисита је своје место у историји, као и место Србије у слободољубивој Европи, платио животом.

И ове 2011, као и протеклих година, представници локалних одбора и функционери Српске радикалне странке са представницима Удружења ратних добровољаца ослободилачких ратова 1912-1918. положили су цвеће крај спомен-бисте палом хероју. Уз прикладан културно-уметнички програм, звуке гусала и ослободилачке песме, више стотина окупљених Лозничана и гостију одало је пошту страдалим борцима.

Шешељеви рођаци

Потпредседник Српске радикалне странке Зоран Красић истакао је да ослобођење Лознице, као првог ослобођеног града Европе, лежи у чињеници да смо тада свету показали одређеност нашег народа за слободу и жељу да достојанствено живимо на својој територији.

– И, гле чуда, напад и ослобађање је предводио човек који је у сваком по-

гледу био најбољи – најмлађи официр краљевске војске, изузетан спортиста, неколико језика је говорио, омиљен, популаран. И, што не рећи – Војислав Шешељ је рођак фамилије Мисита и Веселина Мисите, његова мајка је Даница Мисита. И Војислав Шешељ је најбољи. Веселин Мисита је 31. августа 1941. показао своју љубав према отаџбини, а Војислав Шешељ ево девету годину робија у Хашком трибуналу и свакодневно нам показује како треба да се боримо за интересе свог народа и да препознамо шта то Запад мисли о српском народу – казао је Красић, сећајући се да 1998, када је постављена би-

ста, није било великог расположења да се постави споменик у центру града.

Лозница зато, како је рекао, има обавезу да у неком свом ужем градском центру постави велики споменик Веселину Мисити, или му додели макар улицу или неко друго обележје „како би Лозница предводила тај антифашистички блок у име целог српског народа“.

У нашем народу се, како је даље казао Красић, ништа значајније није променило: оно што је било 1941, то је било и 1991, а ево и данас 2011, када је очигледно да некоме сметамо и да неко не жели да живимо на овом простору.

Цео свет да чује за нашу Лозницу

Дан 31. август 1941. је златним словима забележен у историји. Лозница је постала прво веће ослобођено место у поробљеној Европи. Данас је 31. август, прилика за промоцију града Лознице у Србији и читавом свету, који гаји и поштује антифашистичку борбу. Српској радикалној странци је несхватљиво да локална самоуправа није у стању да препозна тај потенцијал који би наш град могао уврстити међу светске носиоце борбе против фашизма – рекао је Марко Јовановић, в.д. председника Градског одбора Српске радикалне странке, и подсетио да су српски радикали поставили, а касније и својим телима одбранили спомен-бисту и „омогућили будућим генерацијама да са поносом изговарају Миситино име и имена других српских витезова“. Он је истакао да су представници власти (Г17) први пут ове године дошли на скуп, што је, како је оценио, одраз изграђеног поштовања према најјачој опозиционој странци у граду.

сачувамо своју територију“.

– Ове старине, када су нападале Немце у Лозници, нису размишљале да ли треба да се тргује са територијом. Ја колико знам, у Лозници, у овом крају, нико не би прихватио да се некоме поклони ни квадратни сантиметар свете српске земље. Тако треба и ми да се понашамо. Добро је што имамо људе који могу да нам о Лозници и догађајима из 1941. посведоче о томе као очевици – истакао је Красић, обраћајући се јединој двојци преосталих Миситиних живих сабораца.

Исправљање историје

Члан Председничког колегијума и народни посланик Срето Перић поздравео је окупљене речима оптимизма.

– Структура људи која се данас овде окупила ми даје наду да ће у наредном периоду 31. август бити дан када ће се славити Дан ослобођења Лознице, али и Дан дизања устанка у Србији, на че-

– Ослобађање Лознице нас опомиње да морамо да градимо јединство српског народа, јединство око наших виталних националних интереса – да не смемо да се повлачимо, да морамо на прво место да ставимо наше достојанство, наш захтев да живимо на свом као сви нормални људи – рекао је Красић и додао да Срби на Косову и Метохији данас преживљавају оно што су Срби преживљавали у Републици Српској Крајини и на бившој територији Босне и Херцеговине.

му Српска радикална странка већ дуже инсистира. Немогуће је да Србија као почетак устанка у борби против непријатеља слави убиство двојице жандарма – казао је Перић, истичући да смо и данас поробљени, као и 1941. године.

Али, види се да српском народу постаје јасно да политика коју води Тадић није исправна и да треба да следе политику Српске радикалне странке, „јер је то једина исправна политика која обезбеђује просперитет и целовитост Републике Србије“.

Власти у Србији се мењају, долазе проевропске, про-НАТО странке, али, како је казао Красић, западна политика према српском народу се не мења. Зато морамо да успоставимо национално јединство и „да знамо шта је наше, шта су наши национални интереси, да нас то руководи ако мислимо да Србија буде нормална држава у којој ће сви Срби да се пријатно осећају, као и сви други грађани, без обзира које су националности“.

Красић је позвао окупљени народ да из слободарске Лознице упути подрашку нашој браћи и сестрама који се налазе на територији Косова и Метохије да издрже, „јер они јесу пример шта сви ми треба да радимо и како да

Степанић и Панић сведоци Миситиног херојства

Како изгледа нецензурирана историја

– Народ је видео Миситу код Троноше. Пронео се глас по селима да треба доћи на договор. Моја браћа су отишла на тај договор. Сутрадан се окупило народа, и са оружјем и без оружја. Предвече су Немци из Бање Ковиљаче кренули на нас, да виде шта је. Наоблачило се, почела киша, а Немци на моторима са три точка, са митраљезима на обе стране, тукли су по нама. Мисита је командовао да се групе раздвоје, маневрисали смо и дочекали јутро.

Сутрадан смо заробили Немце, ја 36, јер сам кренуо на Зајачу, куда су се они повлачили. Мисита је имао само бомбе у џепу. Није имао ни пиштоља, ни пушке, храбро се борио. Био је рањен, однели су га у болницу, где је и умро. Сахрањен је сутрадан, на старом гробљу, одмах иза капеле. Био је и споменик ударен. После је пренет.

Први дан слободе је прошао у весељу, знаш како је... А, сутрадан смо ударили на Бању Ковиљачу... – испричао нам је Степанић Бранислав, из села Рујана, рођен далеке 1915, који је једини живи Миситин саборац.

На скупу је говорио и Божа Панић, рођен 1926, непосредни учесник у ослобођењу и Лознице и Бање Ковиљаче.

– Прво смо положили заклетву, а онда опело, да ко погине, не оде без опела на онај свет. Миситу сам видео тад једном, кад нас је окупио. Он је јунак мог детињства, имао сам 15 година. Био је сналажљив. Имали смо неке импровизоване бомбе, навалили смо на седиште Немаца и после двадесет минута су истакли белу заставу! Мисита је био најмлађи потпуковник војске Југославије. Он 1941. није хтео да прихвати пакт са Немцима и својој сестричини је рекао да планира да оде у манастир Троношу и да постане координатор устанка. Да није било манастирског свештенства и Мисите, устанка не би било, казао је Панић.

Он је додао да историја треба да буде учитељица живота за млађе генерације. „Када се завршио рат, мучило ме је што се диже споменик свему и свачему, а Мисити не. И преко његовог гроба је требало да иде стаза, па је гроб измештен метар-два. Томе сам присуствовао. Историја се није огрешила само о четнички покрет, већ о цео српски народ. Историја коју пишу победници, никада није права. Највећа је несрећа за народ када будали даш власт. Можда свету треба помирење међу народима, али нама треба помирење Срба са Србима“.

Нови протести пољопривредника због преваре око откупне цене малине

Режим (опет) насамарио малинаре!

- *Прошле године откупна цена килограма малине прве класе била је између 146 и 153 динара за килограм, а ове године хладњачари нуде свега између 65 и 90 динара за килограм малине прве класе, што је упола мање него прошле године. Иако је, према процени стручњака, минимална откупна цена, која подмирује трошкове, 126 динара за килограм малине, министар пољопривреде Душан Петровић је договорио откупну цену килограма малине од свега 100 динара, и то само за малинаре из Ариља (којима се и даље нуди 90 динара за килограм малине, па ни од тог договора још увек нема ништа). Тим договором нису обухваћени малинари из других места, којима хладњачари и даље нуде у просеку 75 динара за килограм малине. Због великих финансијских губитака, упропаштени малинари су поново решили да се протестима изборе за своја права*

Пише: Владимир Мишковић

После преваре око „договора“ министра пољопривреде Душана Петровића и хладњачара са једне, и произвођача малина са друге стране, када је министар дого-

ворио откупну цену само за малинаре из ариљског краја, о чему је „Велика Србија“ писала у прошлом броју, малинари из златиборског и моравичког краја, удружени у нову Унију произвођача југоисточног воћа, кровну организацију малинара из целе Србије, поново су кренули у протестну војњу својим тракторима до зграде Владе Србије у Београду, али су их на путу опет зауставиле јаке снаге полиције и жандармерије. У страху од гнева српског сељака, режим је опет посегнуо за репресијом и у петак, 9. септембра увече, преко полиције, малинарима уручио решења о забрани уредно пријављених протеста у Прибоју, Пријеполу, Новој Вароши, Косјерићу, Ужицу, Ивањици, Бајиној Башти и Пожеги, заказаних у суботу 10. септембра, што произвођаче није спречило да крену у протестну војњу. Протесту су се придружили и малинари из општина Александровац, Брус и Блаце.

Малинари протестују због дискриминације у одређивању откупне цене, са главним захтевом да она буде јединствена за целу Србију и да износи минимум 126 динара за килограм. Малина-

ри су прихватили да аконтна откупна цена у целој Србији буде 100 динара за килограм, што су прихватили и произвођачи из ариљског краја, али траже да држава обезбеди субвенцију од још 26 динара по килограму, како би се стигло до откупне цене којом се покривају најосновнији трошкови производње малине. Према речима Драгише Терзића,

председника скупштине Уније произвођача малине и другог ситног воћа, полиција је блокирала колоне трактора и других возила код Бајине Баште у месту Костојевићима; код Косјерића у месту Пангића стена, а код Прибоја у Јарменовцима. Произвођачи из тих места су се упутили за Пожегу, одакле је тре-

Цена малине на светском тржишту осцилира највише 5 одсто, а српским малинарима је за годину дана откупна цена малине смањена за 100 одсто.

бало заједно да крену ка Београду. Полиција је зауставила готово све на путу, али саобраћај нигде није блокиран. На неким местима пољопривредници су били принуђени да подижу шаторе и постављају лонце за припремање хране, а према последњим информацијама, до закључења овог броја „Велике Србије“ спремали су се да индивидуално, алтернативним правцима, крену пут Пожеге, одакле ће, ако се у међувремену са њима не састану министар пољопривреде Душан Петровић или председник Владе Мирко Цветковић, кренути према Београду.

Министар пољопривреде, трговине, шумарства и водопривреде Душан Петровић изјавио је, после позива малинара на разговор, како „не уме да објасни шта тачно представља разлог за најављене протесте малинара“, јер споразум постигнут са произвођачима тог воћа из Ариља (који више од месец дана после договора још увек не функционише), наводно може да се примени на све откупљиваче и малинаре у Србији. Огласио се и помоћник министра пољопривреде, трговине, шумарства и водопривреде Милош Миловановић, кога су малинари више пута послали кући са захтевом да за сто доведе министра Петровића, речима како је „откупљивачима малина омогућено да узимају субвенционисане кредите Фонда за развој“ иако, месец и по дана после договора, Фонд за развој откупљивачима малине и хладњачарима није одобрио нити један једини кредит.

Око 200, од укупно 700 произвођача малина из Пријепоља, који су ове године произвели око 1.000 тона малине, неколико ноћи за редом су дочекали под шатором на тргу код Дома културе у Пријепољу. Њима је Полицијска управа из Пријепоља, као и другим малинарима, забранила протест. Главна парола протеста малинара из Пријепоља је „Е, сад је доста“. Њима се придружио и Милутин Миша Живковић, председник Удружења „Златни брег“ из Нове Вароши и потпредседник новоформиране Уније произвођача малине и другог ситног воћа. Он је за „Велику Србију“ потврдио да су представници Уније упутили званичан позив председнику Владе Србије Мирку Цветковићу и министру пољопривреде Душану Петровићу, да дођу у седиште Уније у Ужице, како би се договорили око откупне цене малине у 2011. години.

– Иако ми је првобитно одобрен захтев за миран протест у Новој Вароши, полиција ми је тражила имена и презимена свих учесника протеста који ће возити тракторе. Пошто те информације нисам могао прикупити у одређеном времену, уручено ми је решење о забрани протеста. После тога смо се ми из Нове Вароши прегруписали и прикључили малинарима из Пријепоља, јер је њима одобрен протестни скуп – објашњава Миша Живковић.

Он напомиње да се већ неколико дана налази под сталном присмотром полиције, која прати његово кретање, али да за сада није имао већих проблема. Милутин је поновио захтеве малинара за субвенцијом од 26 динара по килограму, чија је укупна вредност 15 милиона евра, што је десет пута мање од зараде, коју ће држава идуће године инкасирати од производње малине.

Видосав Ракић, произвођач малина из Ужица, у тренутку разговора са новинаром „Велике Србије“ налазио се код Бајине Баште, у месту Костојевићима, на путу којег су блокирале јаке снаге полиције и жандармерије. Он је рекао да код малинара види велику енергију, због тога што схватају да је по среди лоповлук, јер је прошле године откупна цена килограма малине била 153 динара, а сада је од 75 до 80 динара.

– Половину новца желе да нам отму и украду. То је створило енергију у народу и народ се окупио. Међутим, ми смо обични сељаци, а хладњачари имају на својој страни и технику и власт. Због тога се осећамо као заморчићи. Довели су на нас толико жандармерије и полиције, да се осећамо као криминалци. У Бајиној Башти, Косјерићу, Ужицу, Пожеги смо блокирани, у Пријепољу смо опкољени, у Ивањици нам не дају да изађемо. Ми само желимо да овај лоповлук изађе на видело – истиче Видосав.

Он сматра да власт жели да уништи оно задње што, захваљујући зноју сељака, функционише у Србији, јер сељаци, уместо да на својим имањима ору и сеју, приморани су да протестују. Видосав подсећа да цена малине на светском тржишту осцилира највише 5 одсто, а српским малинарима је за годину дана откупна цена малине смањена за 100 одсто.

– Овом полицијом командује Душан Петровић, а не Ивица Дачић. На састанку са командантом полиције Слађаном Младеновићем сам рекао: господине, боље да ме убијете ноћас, него да ме убијате идућих десет година – пренео је своја осећања новинару „Велике Србије“ малинар из Ужица Видосав Ракић.

Посланик Српске радикалне странке Милан Николић је из Ариља, у ком су

избили први протести малинара. Он сматра да је захтев малинара за откупном ценом од 126 динара по килограму малине оправдан, али да држава ништа није предузела да обезбеди амбијент за нормалне услове за рад, пре свега субвенције, како би произвођачи малине од свог рада могли нешто и да зараде.

– Прошле године откупна цена у Ариљу је била 146 динара за килограм малине, а ове године је откупна цена прво била 80 динара за малину прве класе, па су негде подигли на 90 динара за килограм. После првог таласа протеста, министар пољопривреде Душан Петровић је обећао откупљивачима кредите из Фонда за развој, да подигну откупне цене малине за 10 динара, на 100 динара за килограм. Међутим, још увек, месец дана касније, хладњачари у Ариљу нису почели исплаћивати 100 динара за килограм малине, а није ми познато ни да је било ко од њих до сада добио кредит од Фонда за развој – рекао је народни посланик Милан Николић.

Он подсећа да је Министарство пољопривреде малинарима у Ариљу понудило једну хладњачу као јавно складиште, док се не оконча криза око откупне цене, али да су то искористила само два или три малинара, јер је малину, због малих разлика у квалитету, веома тешко ускладиштити.

– Када су почели први протести у Ариљу, кроз посланичко питање у Скупштини Србије сам тражио да се власт определи према том производу, односно да обезбеди конзистентан став, одсуство диспаритета и сигурност. Тога нема и због тога је откупна цена малине лоша, што је случај и са откупним ценама паприке, парадајза, јабуке, кромпира и других производа – закључује посланик СРС Милан Николић.

Упропаштено 300.000 људи

У Србији се око 80.000 домаћинстава бави производњом малине, а од тог посла живи око 300.000 људи. Све земље у окружењу, осим Србије, имају субвенције за производњу малине, као и велики светски произвођачи Пољска и Чиле. Због недостатка субвенција, производња малина је у константном паду. У Србији је 2009. године произведено 95.000 тона, док је ове године произведено свега око 65.000 тона малина. Цена тог воћа на тржишту ЕУ кошта од 16 до 20 евра за килограм, а тренутно се у Србији у откупу плаћа око 80 евроценти за килограм малине. Од укупне вредности извоза воћа у Србији у 2010. години, 62 одсто је чинило 63.000 тоне малина, са укупном зарадом од 168 милиона долара. Од укупне производње малине у Србији, 85 одсто се извози у замрзнутом стању, 10 одсто је свежа малина, а пет одсто конзервисана малина. Посланик Српске радикалне странке из Ариља Милан Николић сматра да субвенција има довољно, јер су ове године кроз субвенције потрошене милијарде динара, али се оне углавном троше тако да кајмак скидају тајкуни.

– Велики проблем представља начин трошења субвенција. На прошлој седници Скупштине Србије поставио сам посланичко питање министру Петровићу: да ли је неко из Ужичког, односно Златиборског округа, користио субвенцију вештачког ђубрива „Викторија групе“ од 210.000 тона. Од њега сам добио прецизан одговор: ниједно правно, физичко лице или задруга са територије Ужичког округа није купило нити грам субвенционисаног вештачког ђубрива – констатује посланик СРС Милан Николић.

Договорили откупну цену сунцокрета
тако да пољопривредници не зараде ни динар

Тајкунски дилови опет по леђима сељака

- *Прошле године откупна цена сунцокрета је износила 400 евра по тони, а цена једног литра уља „Дијамант“ – Зрењанин свега 117 динара. Ове године откупна цена сунцокрета је спуштена на 300 евра за тону, што је за 25 одсто мање од откупне цене у прошлој, 2010. години. Истовремено, цена уља уљаре „Дијамант“ Зрењанин је повећана на више од 150 динара по литру, што је скоро 25 одсто више од цене литра уља у прошлој години*

Пише: **Владимир Мишовић**

Србија је аграрна земља и српски сељак је један од те меља српске привреде. Зато је удар на српског сељака напад на носиоце економије у Србији и привреду у целини. То не спречава групу повлаштених „бизнисмена“, да за свој рачун из године у годину варају сељака, и тиме урушавају националну економију.

Тако је један од највећих откупљивача сунцокрета, компанија „Викторија група“, у власништву Станка Поповића и Милије Бабовића, преко своје филијале „Викторија оил“, 27. августа ове године утврдила коначну цену сунцокрета, а то је 30 динара, односно 300 евра за

тону, без ПДВ-а. У образложењу стоји да је цена донета на основу цена у окружењу и на светским берзама, мада је откупна цена сунцокрета за месец септембар на париској берзи 395 евра по тони, а на берзи у Будимпешти 423,76 евра по тони. Наравно, у саопштењу „Викторија групе“ нигде не пише и да пољопривредници у окружењу уз откупну цену добијају субвенције у висини од 300 до 500 евра по хектару, па су им трошкови производње много мањи него трошкови њихових колега у Србији.

Према калкулацији производне цене сунцокрета у 2011. години, коју је објавио Задружни савез Војводине, та откупна цена није довољна да покрије ни најосновније трошкове, па сељаку за сетву идуће године неће остати ни динара.

Према процењеном просечном приносу од 2,4 тоне по хектару, минимална продајна цена са 10 одсто акумулације износи 31,81 динар без ПДВ-а за килограм сунцокрета, што је за скоро два динара по килограму више од понуђене откупне цене. То значи да сељак не само да неће моћи платити све трошкове, већ ће бити и на губитку. Калкулација је укључила трошкове као што су превоз и растурање НПК ђубрива, орање, тањирање, превоз и растурање азотног ђубрива, сетвоспремирање, прскање ацет-хлором, комбајнирање и превоз сунцокрета, порези, доприноси и осигурање усева.

Произвођачи уља правдају нижу откупну цену и опасношћу да ће у случају више откупне цене доћи до повећања цене литра јестивог уља у продавница-

ма. Међутим, прошле године откупна цена сунцокрета је износила 400 евра по тони, а цена једног литра уља „Дијамант“ – Зрењанин, у власништву „Агрокора“, фирме хрватског тајкуна Ивице Тодорића, свега 117 динара. Ове године откупна цена сунцокрета је спуштена

заштиту од корова и штеточина, потом следи шпартање између редова, ново прскање и на крају жетва – набраја Бранислав.

Он подсећа да су ове године трошкови куповине дизел горива и вештачког ђубрива за око 25 одсто већи него про-

сунцокрета од 360 евра за тону без ПДВ-а. Цена уља „Дијамант“ од 153 динара по литри је заправо формирана на тој калкулацији од 360 евра за тону сунцокрета. А наводно би откупна цена већа од 300 евра по тони повећала цену од 153 динара по литри уља. Нису у стању да поштују ни сопствени договор, а кроз те лажи покушавају сачувати социјални мир – констатује Крстин.

Он подсећа да је председник Задржног савеза Војводине Радислав Јованов тражио од откупљивача да изађу пољопривредницима у сусрет и поштују цифру од раније договорених 360 евра за тону сунцокрета, јер се са 300 евра за тону сунцокрета подмирују само основни трошкови, што значи да је сељак ове године или радио за цабе или је чак на губитку. Бранислав Ановић напомиње да је ове године пшеница плаћана 18 динара по килограму, а паритет цена између пшенице и сунцокрета је у односу: два килограма пшенице за један килограм сунцокрета.

– То значи да би се килограм сунцокрета морао плаћати 36 динара за килограм, односно 360 динара за тону. Због великог губитка ове године, аутоматски ће ми трошкови сетве у идућој години бити већи – закључује Бранислав.

Милорад Крстин наводи још један пример: прошле године је откупна цена соје била 280 евра за тону, а ове године је 320 евра за тону, што значи да откупне цене хране на тржишту генерално расту, али их неко смишљено умањује.

– Два тајкуна одређују цену сунцокрета, а министар трговине ћути – констатује народни посланик Милорад Крстин.

на 300 евра за тону, што је за 25 одсто мање од откупне цене у прошлој, 2010. години, а истовремено, цена уља уљаре „Дијамант“ Зрењанин повећана је на више од 150 динара по литри, што је скоро 25 одсто више од цене литра уља у прошлој години. Чак се и цена јефтинијег уља „Искон“, у власништву „Викторија групе“, креће око 140 динара. Чак и ако се остваре најаве „Викторија оила“ и „Витала“ из Врбаса о снижењу цене литре сунцокретовог уља за 10 одсто – на 129 динара по литру, та цена ће и даље бити виша од прошлогодишње. Како то да се цена сунцокрета, од ког се прави уље, из године у годину смањује, док се цена уља повећава?

Ко профитира

- пољопривредник или тајкун?

Бранислав Ановић је земљорадник из места Томашевац у околини Зрењанина. Ове године је сунцокретом засејао 13 хектара земљишта. Иако је оптимиста, јер очекује род од 3,5 тоне сунцокрета по хектару, процењује да ће на 10 хектара засејаних сунцокретом, губитак због ниже откупне цене износити између 3.000 и 4.000 евра.

– Огромно је улагање труда и рада. Да би се сунцокрет успешно засејао, земљиште је прво потребно преорати, потом урадити припрему земљишта, па прихрану, а после тога следи прскање хербицидима и пестицидима. После сетве следи ново прскање средствима за

шле године. Народни посланик Српске радикалне странке Милорад Крстин се слаже са Браниславом и наводи податак да је прошле године у септембру цена дизел горива била 106 динара за литар, а ове године је 124 динара по литри дизела. Крстин напомиње да је режим и ове, као и прошле године, уместо да помогне сељаку, регресирао 250.000 тона вештачког ђубрива са 10.000 динара по хектару засејане површине, на чему су профитирали тајкуни из „Викторија групе“, а не сељаци.

– Представници „Викторија групе“ и уљаре „Дијамант“ су се недавно састали на Палићу и договорили откупну цену

„Викиликс“: Закон о ГМО угрозио интересе САД и ЕУ

Радикали спречили увоз ГМО ђубрета

Пише: Иван Нинић

Судећи према садржају депеше коју је објавио „Викиликс“, а која је из Амбасаде САД из Београда у Вашингтон послата 6. јула 2009. године, америчку администрацију поприлично је разбеснео нови Закон о генетски модификованим организмима (ГМО) који је 29. маја 2009. године усвојила Скупштина Србије. Овим законом, по први пут у Србији, на експлицитан начин забрањено је узгајање генетски модификоване хране и трговина производима који садрже генетски модификовану храну у Србији.

Да проблем буде већи, коначна верзија текста закона који је усвојен у Скупштини претрпела је драстичне измене у односу на првобитни предлог Владе Србије и то захваљујући притисцима Српске радикалне странке, која је на овај предлог поднела више од 200 амандмана. Иначе, подношење великог броја амандмана на владине предлоге закона поједини медији, али и режимске странке, тада су окарактерисали као намерну блокаду рада парламента и стварање беспотребних трошкова израде копија материјала који се доставља посланицима.

Да труд радикала није био узалудан, сведочи текст депеше коју је потписала отправница послова Амбасаде САД Џенифер Браш.

„Неоправдан“ закон

У депеши 09 Belgrade 637 се истиче да је српски парламент усвојио рестриктиван закон који није у складу са правилима Светске трговинске организације (СТО) и који забрањује транзит генетски модификоване хране кроз Србију у друге земље. „Нова ограничења у вези са генетски модификованом храном нису у складу са прописима СТО и негативно ће се одразити на преговоре

Србије са СТО, уколико не буду укинута“, констатује се у поверљивој депеши, коју је потписала отправница послова Амбасаде САД Џенифер Браш.

Због тога је аташе Амбасаде САД-а „изрибао“ тадашњег министра пољопривреде Сашу Драгина, а „Америма“ је у помоћ притекао и лидер Г17 Млађан Динкић, који се понудио да „испегла“ ствар. Динкић је Американцима обећао да ће извршити притисак на Министарство пољопривреде да брзо начини предлоге амандмана, којима ће се недавно усвојени закон изменити.

Џенифер Браш у поверљивој депе-

ши наводи да ограничења из закона „превазилазе она која тренутно намеће ЕУ“: „Научно неоправдан закон такође забрањује увоз генетски произведеног сојиног млека, које је било једини биотехнички производ који је Србија увозила пре ове забране. Србија је увозила до 120.000 мт сојиног млека годишње до 2006. године. После 2006. године увоз је пао на око 50 до 70.000 мт, захваљујући смањеној производњи стоке и повећаној производњи домаћег сојиног млека“, констатује Браш.

Притисак СРС

Брашова истиче да су јој званичници у Министарству пољопривреде, као и помоћник министра економије Бојана Тодоровић, рекли како нова ограничења у закону о ГМО нису записана у верзији законодавства коју је одобрила

влада, него су додата касније у току парламентарне дебате.

„Наши извори су нам пренели да је у току расправе у парламенту Драгин попустио под притисцима Српске радикалне странке и забранио је генетски модификовану храну“, наводи се у депеши и даље додаје: „Глас о забранама донетим у последњем тренутку изненадио је чланове владе, укључујући и Динкића. Министарка из Г17 Јасна Матић и Тодоровићева рекли су нам да је Динкић потегло питање закона о ГМО на недељној седници владе 23. јуна“.

У депеши такође пише да је саветник службе за пољопривреду СТО-а при Влади Србије пренео америчким званичницима, 24. јуна 2009. године, да су стручњаци који су радили са министром Сашом Драгином, саветовали да одустане од забране ГМО, али да „Драгин није разумео последице“.

Демарш Драгину

Након што је усвојен Закон о ГМО који није по њиховој мери, званичници Амбасаде САД-а нису седели скрштених руку, па је тако аташе, 26. јуна 2009. године, послао телеграмски демарш тадашњем српском министру пољопривреде Сашу Драгину (ДС).

Према наводима из депеше, Драгин је рекао да је парламент донео Закон о ГМО због притиска унутар парламента и притиска домаћих произвођача сојиног млека. „Драгин је рекао да се плаши да би изгубио посао и изазвао „вриску у парламенту“ да је изашао у сусрет мултинационалним корпорацијама и да није забранио ГМХ“, наводи се у депеши.

Браш пише како је министар Драгин „негирао да је био под притиском чланова Српске радикалне странке, који се традиционално супротстављају генетски модификованој соји“. Она наводи да је, с обзиром на огроман притисак САД, ЕУ и других чланица СТО, Драгин рекао ће план за измену закона бити предочен 10. јула 2009. године на радном састанку са СТО.

„Извори у Министарству пољопривреде обавестили су нас 29. јула да Драгин не планира да промени закон у блиској будућности и да ће покушати да закон остави што је могуће дуже, да би помогао српским компанијама ограничавањем увоза генетски модификоване хране“, констатује се у депеши.

Динкић лобиста

У целу причу око ГМО умешао се заштитник америчких интереса у Србији и лидер странке Г17 Млађан Динкић, који је, према наводима из депеше, 30. јуна 2009. године рекао атешеу Амбасаде САД-а да ће извршити притисак на министра Драгина да се брзо сачини предлог измена закона.

„Како би илустровао своју одлучност да ће решити ово питање, Динкић је на састанак с аташеом позвао шефа кабинета премијера Цветковића, Мирјану Јовашевић, да би олакшао сарадњу са Министарством пољопривреде“, бележи Џенифер Браш у својој депеши и додаје: „Динкић је рекао да све амандмане на закон парламент може усвојити за време следећег заседања у септембру“.

На крају депеше истиче се „коментар“ да су званичници Амбасаде САД-а забринуте да министар Драгин може покушати да избегне доношење измена закона о ГМО у блиској будућности, како би придобио наклоност домаћих произвођача. „Међутим, ми верујемо да ће сада укључење Динкића у ово питање, као и укључење особља премијера, спречити свако Драгиново одуговлачење“, пише у депеши, у чијој се последњој реченици закључује: „Наставићемо да

вршимо притисак на све стране у циљу брзог разрешења тог питања“.

„Викиликс“ је само потврдио политику лидера Г17 плус Млађана Динкића, који, зарад опстанка на власти и подршке са Запада, тајно лобира и подржава тровање грађана, животиња, екосистема и пољопривредног земљишта у Србији. У истој улози претходно се опробала и његова страначка колегица и некадашњи министар пољопривреде Ивана Дулић-Марковић, која је својевремено дозволила да се у Србију увезе преко 200.000 тона генетски модификоване сачме.

Амандмани СРС

Из поверљиве депеше види се да је неко америчким дипломатама „дошапнуо“ шта је утицало да министар Саша

Драгин у Скупштини Србије, у току расправе о Предлогу закона о генетски модификованим организмима, драстично измени текст који је предложила влада. У питању је притисак посланика Српске радикалне странке, који су у жучној расправи на Одбору за пољопривреду, али и на седници парламента, пружили жесток отпор првобитном тексту предлога закона.

Српска радикална странка је са преко 200 предложених амандмана показала шта мисли о Предлогу закона о ГМО, да би Влада Србије, у први мах, одбила готово све амандмане. Међутим, радикали су своју доследност показали на седници Одбора за пољопривреду, након чега је министар Драгин био принуђен да амандмане прихвати. Пошто су радикалски амандмани већ одбијени од стране владе, онда је формални предлагач већине амандмана посланика СРС морао да буде парламентарни Одбор за пољопривреду.

Дакле, принципијелност и доследност политике Српске радикалне странке произвела је такав ефекат да се измени суштина предложеног текста закона, али и да се поједине предложене одредбе потпуно бришу. Тиме је практично забрањена комерцијална употреба генетски модификованих производа у Србији. То у преводу значи да су радикали директно угрозили интересе САД, ЕУ и мултинационалних компанија, у њиховим напорима да легализују своје досадашње активности и да, у блиској будућности, од Србије направе депонију и полигон за дистрибуцију и продају генетски модификованих производа.

Тадићев режим лобира да ЕПС оде у руке Немаца

Пише: Иван Нинић

Д а америчка администрација у Београду помно прати шта се дешава у српском сектору енергетике и ко за чије интересе по том питању лобира, показује депеша Амбасаде САД-а, од 2. фебруара 2009. године, коју је објавио „Викиликс“. Није ни мало случајно то што је ова депеша настала 12 дана након што је режим најавио међународни јавни позив за потенцијалне инвеститоре, који су заинтересовани за стратешко улагање у постројења термоелектрана „Колубара Б“ и „Никола Тесла Б“, вредности око 2,7 милијарде долара.

У депеши 09 Belgrade 92 коју је написао тадашњи амбасадор САД-а Камерон Мантер наводи се да је Александар Ђириловић, председник ресорног одбора за енергетику ДС-а, рекао како ДС „нема јасну стратегију“ по питању тендера у сектору енергетике. „Министар Шкундрић из СПС-а гура ове тендере, иначе он је почасни професор на Универзитету у Санкт Петербургу. Његовог заменика Душана Мракића подржавају челници ЕПС, као и Драган Томић, заменик директора ЕПС, а сви они подржавају партнерство с руском фирмом за трговину струјом Интер РАО“, наводи Ђириловић у разговору с Мантером.

Влаховић и Динкић лобирају за Немце

Мантер каже да је према коалиционим споразуму место генералног директора ЕПС-а припало ДС-у, али да седам месеци од формирања владе унутар те странке није постојала сагласност око кандидата. Он преноси речи Ђириловића, који му је рекао да је у оквиру ДС-а већ почео процес лобирања потенцијалних партнера за ЕПС, али да верује да ће коначна одлука о тендерима на крају бити донета „уз одобрење председника Тадића“.

„Министар економије Млађан Динкић и званичник ДС-а и бивши мини-

стар за приватизацију Александар Влаховић подржаће немачку компанију RWE. Чешка фирма ČEZ нада се подршци градоначелника Београда Драгана Ђиласа, док локални тајкун Вук Хамовић тражи стратешког партнера за свој ЕФТ. Конзорцијум ЕФТ може да буде врло конкурентан, а лично ћу лобирати за немачку фирму EnBW, која планира да на тендеру наступи са инвестиционим фондом „Washington Capital Group“, рекао је Ђириловић амбасадору САД.

Иначе, теза да је режим Бориса Тадића спреман да ЕПС, у одређеној форми „стратешког“ партнерства, препусти Немцима није изненађујућа. Неименовани извори појединих српских медија, уочи посете немачке канцеларке Ангеле Меркел, у јавност су износили информације да је једна од тема разговора Меркелове и Тадића управо продаја ЕПС-а Немцима. Наводно, тиме би се Немачка боље позиционирала и ставила „шапу“ на целокупан енергетски сектор Србије, а за узврат би нашој земљи омогућила „бржи“ пријем у чланство у ЕУ.

Страх од Руса

У Мантеровој депеши констатује се да је у априлу 2008. године, у јеку изборне кампање, потписан протокол о сарадњи и развоју у области енергетике између ЕПС-а и руске компаније „Интер

РАО“. Споразум који подразумева размену информација о текућим и будућим пројектима и заједничким активностима на тржиштима трећих земаља истиче 1. јула 2009. године и, према Мантеровим речима, „није обавезујући“.

Интересантно је, Мантер у депеши преноси одређена сазнања која је добио од тзв. стручњака за енергетику Зоране Михајловић-Милановић, како наводи, саветника за енергетику председника Владе Републике Српске Милорада Додика. Ова госпођа (некада кадар Г17 плус, а данас функционер СНС-а), пренела је Мантеру да су радне групе према потписаном протоколу припремиле опције према којима би се ЕПС укључио у будућу заједничку српско-руску компанију. „Зорана очекује да ће, као и у случају нафтне компаније НИС, проћи без тендера и да ће „Интер РАО“ ступити у директне преговоре са ЕПС-ом“, каже амбасадор Мантер.

Функционер ДС-а Александар Ђириловић потврдио је Мантеру да је на бази протокола постојала радна група, али је негирао да ће „Интер РАО“ бити позван да са ЕПС-ом преговара ван тендера. Ђириловић је рекао, а Мантер преноси, да ће бити расписан тендер, али да ће се само јаки и угледни играчи узети у обзир.

ЕПС никако Русима

С обзиром да је Министарство енергетике најавило тендере за стратешке партнере ЕПС-а, Камерон Мантер закључује да актуелни проблеми са руским гасом можда коначно утичу на то да се на тржишту објаве тендери. Он констатује да су српски медији фокусирани на гасну кризу у Украјини, али да је „репутација Русије значајан хит у јавности“ и да ће Русија своје интересе да заштити на свим фронтovima.

„Међутим, политичке поделе у влади и јавна сумња о поузданости Русије као енергетског партнера могу да ометају руске напоре“, пише Мантер и додаје: „Ови тендери ће бити показатељ посвећености Србије плану да слободно и транспарентно прихвата понуде за велике пројекте“. На крају Мантер закључује да, уколико се тендерима добро управља, Србија неће имати само сигурно снабдевање електричном енергијом, која јој је „очајнички потребна“, већ ће такође „унапредити свој кредибилитет“ у сарадњи са Европом.

Разумљиво је што Амбасада САД у Београду одржава контакте, помно прати и бележи „хронику“ енергетског сектора Србије. Потенцијални инвеститори из Руске Федерације су „трн у оку“ и свакако да представљају претњу, како Немачкој, тако и администрацији САД-а. То је додатно подгрејала продаја НИС-а Русима, коју очигледно нису успели да спрече, и због тога ће по сваку цену приграбити ЕПС. Након „научене лекције“, Немачка је појачала интересовање, те је тако, преко фирме RWE, са ЕПС-ом уговорила заједничку градњу 5 хидроцентрали у Србији.

„Колубара“ у фокусу

Америчку администрацију посебно интересује Рударски басен „Колубара“ на територији општине Лазаревац, који послује у саставу ЕПС-а и то се види из депеше 10 Begrade 24, од 6. јануара 2010. године, коју је отправник послова Амбасаде САД-а Џенифер Браш послала својим шефовима у Вашингтон. Браш у Вашингтон шаље детаљно генералије о површинском копу „Колубара“, па тако пише да се он налази „40 миља југозападно од Београда у општини Лазаревац“, да је „највећи произвођач угља“ и да производи „70 одсто лигнита у Србији“.

Он каже да „Колубара“ произведе 30 милиона тона годишње и да има 2,2 милијарде тона резерви и то пореди са рудником Косово Поље, који произво-

ди 7,1 милиона тона годишње и има 12 милијарди тона резерви. Даље додаје да је „Колубара“ у власништву државе Србије, односно у власништву ЕПС-а, да се скоро 90 одсто угља из „Колубаре“ користи за производњу електричне

енергије у четири термоелектране ЕПС-а, а да остатак иде домаћинствима и за извоз, пре свега у Румунију.

Браш у депеши износи податке о доприносу „Колубаре“ 5. октобра 2000. године, броју запослених радника, али и о томе да у „Колубари“ има корупције и да рудник служи за финансирање појединих политичких странака. „ДСС је изгубио контролу и над ЕПС-ом и над Колубаром када су ДС Бориса Тадића и СПС формирали националну владу у јулу 2008. године. Влада је, у јулу 2009. године, именовала Небојшу Ђерана, посланика ДС-а, за директора Колубаре

који је заменио Драгана Томића (ДСС)“, прецизно се наводи у депеши.

У депеши се констатује да су неке Колубарине ћерке-фирме тренутно под контролом СПС-а, јер локалну власт у Лазаревцу чине ДСС-НС-Српска радикална странка и СПС“.

Немци у „Колубари“

Према наводима депеше, види се да су представници Амбасаде САД-а у Београду били у посети руднику „Колубара“ 21. децембра 2009. године. О функционисању рударског басена, предстојећим плановима и залихама лигнита, Браш у депеши пише да их је информисао Владан Радовановић, иначе заменик директора РБ „Колубара“. Радовановић је Американцима пренео да, поред четири поља експлоатације, „Колубара“ намерава да отвори још два, која ће задовољити потребе Србије за угљем до 2060. године.

„Радовановић је рекао да је, од октобра 2000. године, немачка влада показала велико интересовање за пружање донација и погодних кредита за Колубару“, констатује Џенифер Браш.

Дакле, погодности које немачка влада пружа у кредитирању „Колубаре“ уклапају се у причу да режим Бориса Тадића ради на томе да ЕПС прода Немцима. Зато ове две депеше „Викиликса“ сведоче да нема никакве дилеме да ће се, у годинама које долазе, о судбини „Колубаре“ и целокупног ЕПС-а одлучивати у Берлину и Вашингтону. За сада је Тадић „отшкринуо“ врата Немцима, а врло је могуће ће ЕПС бити још једна обавезна „карта“ на путу за чланство у ЕУ.

„Велика Србија“ истражује пословање ЕПС-а

Губиташ спонзорисао „маглу“ од 700.000 евра

- *Како „на делу“ изгледа нестручно и недомаћинско управљање јавним предузећима, илустрира пример Јавног предузећа „Електропривреда Србије“, које је у периоду од 2006. до 2008. године проћердало чак 57.425.578 динара, на акцију „ЕПС и деца“, од које нико није имао користи осим појединца и фирми које су профитирале. Под изговором „друштвено одговорног пословања“, ЕПС је платио компјутерске игрице 13.000 евра, музичке ЦД-ове 15.000 евра, услуге ТВ продукције преко 100.000 евра итд. Нажалост, овакве баханалије плаћаће искључиво грађани Србије, кроз увећане рачуне за електричну енергију*

Пише: **Иван Нинић**

Према документацији до које је дошао Савет за борбу против корупције Српске радикалне странке, на само једно бесплатно и бесмислено спонзорство, државни губиташ ЈП „Електропривреда Србије“ проћердало је 57.425.578 динара или око 700.000 евра према тадашњем курсу. Реч је трогодишњој акцији „ЕПС и деца“ коју је финансирао ово јавно предузеће у периоду 2006, 2007. и 2008. године. Наиме, акција је реализована под геслом „друштвено одговорно пословање“ ЕПС-а и то с циљем да

се деца у Србији (основци) „информишу и образују како да рационалном потрошњом електричне енергије чувају здраву животну средину“. Међутим, уколико се погледа укупан цех ове акције, онда се слободно може рећи да су од исте ЕПС држава и грађани имали више штете него користи.

Трогодишњу акцију „ЕПС и деца“ надлежни у ЈП ЕПС очигледно су схватили као могућност да се из овог предузећа „испумпају“ енормне количине новца. Тако је ЕПС спонзорисао продукцију баналних компјутерских игрица, компоновање и снимање песмица, ликовне, литерарне и фото конкурсе, спортске и позоришне активности и слично. Свакако најмање користи од свега

овога су имала сама деца у Србији, а највише појединци и приватна предузећа. Супротно „штедњи“ као кључној поруци, тежиште акције „ЕПС и деца“ стављено је на изradу и штампање едукативних брошура, промотивних матери-

Песмице од 9.375 евра!

У августовском броју „Велике Србије“ обелодањени су подаци да је ЈП ЕПС, за услуге писања и компоновања 12 дечијих песмица платило укупно 9.375 евра. Такође, обелодањен је и податак да је аутору илустрација, односно цртежа димњака и дрвета на рекламним постерима и конкурсима ЕПС-а плаћено 632.000 динара! Ова два уговора такође су настала у склопу фамозне акције „ЕПС и деца“ и због тога не чуди што је акција грађане Србије на крају коштала 57,4 динара!

јала, папрено скупу израду видео емисија и закуп медијског простора на телевизијама.

За игрице 13.000 евра!

Један од сегмената акције „ЕПС и деца“ јесу и две дечије компјутерске игрице које су у ту сврху постављене на сајту ЕПС-а 2007. и 2008. године. На питања око цене и продукције спорних игрица, из ЕПС-а одговарају да је први уговор о спонзорству (бр. III-20/3), вредности 5.000 евра (без ПДВ), потписан 20. марта 2008. године са предузећем „Нивебиа“ из Ниша, које је аутор игрица. Истовремено је, због игрице, са предузећем „POP Public“ дана 13. 6. 2007. године потписан уговор (бр. III-142/13) о

шна представа „Тесла, бајка о електрицитету“ и посета објекту ЕПС-а са обиласком Музеја „Никола Тесла“. Иста агенција урадила је продукцију и обезбедила емитовање телевизијског серијала „Зелена патрола“ (6 епизода у трајању од 25 до 30 минута), што је ЕПС коштало чак 37.000 евра. По уговору између ЕПС-а и продуцентске куће „One records“, урађен је музички ЦД са дечијим хором „Хориславци“ (5.000 примерака), по цени од 7.500 евра.

Секунде од 50.000 евра

Од акције „ЕПС и деца“, а преко грбаче грађана Србије, руке је „трљала“ и Хепи ТВ, преко које је реализован део медијских активности. Тако је спонзор

зивом „ЕПС музика без струје“ и то по цени од 24.000 евра. Такође, истој телевизији, по цени од 250.000 динара (без ПДВ-а), плаћена је видео продукција 3 спота (литерарни, ликовни и фото конкурс) за акцију „ЕПС и деца“. Надлежни у ЈП ЕПС поверили су посао снимања ЕКО кампа на Тари и израде промотивног ТВ филма у трајању од 10 минута дечијој телевизији „Канал Д“ и за ту сврху плаћено је 170.000 динара (без ПДВ-а). Затим је са овом телевизијом, по цени од 120.00 динара, уговорено монтажа филма у трајању од 30 до 40 минута на основу архивске грађе која је настала у акцији „ЕПС и деца“. Рекламни спот акције у трајању од 30 секунди ЈП ЕПС платило је „Каналу Д“ 205.000 динара (без ПДВ-а).

Губиташ, а расипа!

Намеће се питање да ли је овде реч о „друштвено одговорном пословању“, ако ЈП ЕПС у годинама када бележи губитке издваја 57,4 милиона динара за некакво спонзорство чије ефекте нису видели, а ни осетили грађани Србије. У 2006. години за акцију „ЕПС и деца“ издвојено је 12.742.536 динара (без ПДВ-а), у 2007. години 37.911.096 (без ПДВ-а), а у 2008. години 6.771.948 динара (без ПДВ-а). Притом је ЈП ЕПС забележило губитак од 99,5 милијарди у 2007. години, 8 милијарди у 2009. години, а 3,2 милијарде у 2010. години. Дакле, очигледно је да беспотребно „бацање“ око 700.000 евра, под изговором фамозне акције „ЕПС и деца“, представља лош пример партијског и недомашинског управљања јавним предузећима у Србији. То је доказ да су „демократске“ махинације и черупање јавних ресурса далеко већи проблем од тзв. „светске економске кризе“, која је режиму постала изговор за све проблеме у Србији. Нажалост, овакве баханалије ЕПС-а плаћаће искључиво грађани Србије, кроз увећане рачуне за електричну енергију.

прилагођавању визуелног идентитета дела сајта ЕПС-а и то је коштало 560 евра. Затим је између ЕПС-а и предузећа „Нивебиа“, 28. 3. 2008. године потписан нови уговор (бр. III-142/4-8) о спонзорству, односно изради 21 едукативне игрице и умножавању 3.000 ЦД дискова за потребе ЕПС-а по цени од 7.000 евра (без ПДВ-а). Ако оријентационо узмемо да цена једног ЦД диска са кутијом кошта 25 динара, то значи да је трошак умножавања могао да износи приближно 75.000 динара, или око 1.000 евра према тадашњем курсу.

У кампањи „ЕПС и деца“ највише новца утрошено је за ТВ, видео и музичку продукцију, па је тако агенција „Блумен“ по основу спонзорства ЈП ЕПС зарадила 15.000 евра. У питању су активности око израде мултимедијалног ЦД-а „Тесла и дечији свет енергије“, позори-

ство ЈП ЕПС према овој телевизији, за потребе продукције и емитовања 12 емисија „Деца у природи“ у трајању од 30 минута, коштало астрономских 20.000 евра. Надлежнима у ЈП ЕПС уговорили су са Хепи ТВ продукцију и емитовање серијала, од 30 емисија под на-

ЕПС потражује 100 милијарди!

За интерни лист ЕПС-а „KWh“, у августу ове године генерални директор ЕПС-а Драгомир Марковић (ДС) изјавио је да је то предузеће на крају месеца јула 2011. године имало готово 100 милијарди динара ненаплаћених потраживања за струју! Према његовим речима, домаћинства дугују 43 милијарде, а предузећа 51 милијарду, док државне установе дугују око 5 милијарди динара. Марковић је рекао да ЕПС својим добављачима дугује око 5 милијарди, од чега дуг према приватним предузећима износи 3 милијарде динара. Дакле, „зачарани круг“ дуговања у систему ЕПС-а се наставља у недоглед, решење се не назире, али све то не смета руководству предузећа да буквално „баца“ 57,4 милиона динара на беспотребно спонзорство.

Пуна школа ђака ниоткуда пара

Пише: Милица Оташевић

Након летњих одмора у осиромашеном новчанику грађана мора се наћи новца, како за преосталу рату за летовање, тако и за зимницу али и за опремање ђака. Права ноћна мора за буџет је ако у породици постоји више школараца или ако је једно од деце средњошколац. Родитељима, ако изузмемо неопходну куповину патика, нове гардеробе, лектире, у просеку за најосновније, треба од 8.000 до 50.000 динара. Наравно, треба узети у обзир и могућност куповине половних књига, али и коришћење торби и прибора који су претекли од лани, тако да се донекле износ умањује. За школарца мора да се обезбеди и свакодневна ужина, али и маркица или карте за јавни превоз, што ће месечно родитеље коштати још око 10.000 динара.

У Србији је 1. октобра у клупе село 606.991 основаца и 283.309 средњошколаца. Ове године је у први разред кренуло око 76.000 малишана.

– Толико смо се радовали што ће моја јединица поћи у први разред и сести у школску клупу. Чули смо да ћемо сав прибор добити и то нас је обрадовало јер ми је супруга незапослена, а ја радим код приватника за око 30.000 динара. Али кад сам видео какав је ранац добила, мислио сам да се неко шали. Па то је више личило на провидну кесу од материјала који се користи за кишобране. Свеске су биле танане и са непристојним сликама на корицама, секташке, са мртвачким главама и двоје како се љубе. Зар је то едукативно за малишане који тек упознају свет и спремају се да уче, пита се отац детета које иде у једну београдску школу и додаје: – Мала је почела да плаче кад се вратила из школе. Брат који је био код нас у посети, обећао јој је ранац. Сутрадан су супруга, он и првачић отишли и купили анатомски ранац који је коштао око 4.500 динара, као и нове укоричене свеске и сав прибор. Деда је потом купио нов комплет књига да би његова миљеница могла да подвлачи шта су учили на часу, како би лакше памтила. Није ми јасно како неко може забранити детету да подвлачи у књизи и уценити родитеље да плате

нешто што је наводно поклоњено, каже тата и закључује да је „добро прошао“; иначе не зна како би створио 400 евра, колико је коштало само најосновније.

Деда Павле се похвалио да је свом мезимцу, који је пошао у трећи разред у ОШ „Владимир Роловић“, купио ранац који га је коштао пола пензије, око шест хиљада.

– Купио сам му и први ранац кад је пошао у први разред и носио га је све до краја другог. Пошто сам видео да му треба нов, купио сам му и не кајем се. Непријатно сам се изненадио кад ми је снајка после трећег дана дошла и тражила јак црни конач да га опшије, јер је ранац почео да се пара. За толике паре то је никакав квалитет али постоји и могућност да је дуго био у неком магацину или подруму, те су га поново ставили у продају, објашњава деда и каже да су родитељи трећака задовољни како су прошли са куповином прибора.

– Добили су књиге на којима има број и печат, потписали су реверс али не знам како ће им забранити да шарују по њима. Деца су то. Надам се да неће бити проблема, као што није било ни са лаптопом који је добио кад је пошао у први разред. У Панчеву смо купили сав прибор за школу, који нас је коштао око 2.500 динара. Велика је разлика у ценама јер смо претходно обишли све распродаје школског прибора у Београду, а мора се водити рачуна о сваком динару, закључује Павле.

Мајка два петака у Основној школи „Коста Абрашевић“ наводи да је морала да купи оба комплета књига за своје малишане, јер је свесна да имају обичај да дописују са стране шта им је најбитније, како би лакше запамтили шта су радили на часу. – Није ми јасно што морају да имају два комплета, и то један за школу, а један за кућу, кад књиге у сваком случају морају да носе. Купили смо и прибор за школу који нас је коштао по ђаку око 4.000 динара, али без ранчева и ципела. Девојчица у односу на брата има веће прохтеве и тачно зна шта жели, али видећу са супругом како да задовољимо све њихове потребе како се не би разликовали од остале деце, јер само он доприноси у кући, каже искрено мама Нада и додаје да су њени, као и мужевљеви родитељи спремни да помогну око куповине ципела, патика и гардеробе.

Родитељи не одлучују које ће књиге купити, већ одлуку доносе учитељи и наставници. Савет професора сваке школе доноси одлуку које ће уџбенике ђаци користити, а родитељима је приликом уписа речено шта треба да купе. Ове године, поред београдског Завода за уџбенике и наставна средства, књиге за основце спремило је и десетак приватних издавача.

– На Савету родитеља у ОШ „Вељко Дугошевић“, једна од мајки је прокоментарисала да „књиге нису скупе кад могу да се купе патике од 100 евра“! Нисам била сигурна да ли је то сарказам или скреће пажњу на лошу ситуацију у друштву, јер моја плата је 12.000 динара, прича самохрана мајка Снежана и наставља: – Купила сам 12 књига и радне свеске, а дете је добило смо неколико бесплатних уџбеника, за које сам потписала реверс. Уџбеник из француског језика са ЦД-ом коштао је 1.100 динара, а комплет за енглески 1.380. Читанку је дете добило али сам зато купила две радне свеске и граматику, што је износило 920 динара. За збирку из математике дала сам 675, а за радну свеску из биологије 250 динара, док је збирка задатака из физике коштала 470 динара. А око тога што има пет-шест издавача код којих треба да се купе књиге нико није правило питање, каже мајка шестакиње и додаје да се дете пожалило да је већина ђака добила уџбенике за географију који су били похабани или поцепани; након чега је наставник овог предмета предложио да врате уџбенике, како ђаци не би били оптужени да су их намерно уништили. – Још око седам хиљада ми је требало за остали прибор, јер само темпере коштају 450 динара, свеске и оловке коштају око 20, блок 55 динара. Ранац и сандале је добила на поклон, а сад морам да размислим у којој банци ми је најповољније да узмем кредит или где да узajимим паре како бих јој купила нову гардеробу, јер је прерасла прошлогодишњу, прича забринута мајка док њена комшиница објашњава да муку родитеља једино може да разуме онај ко има ђака.

Танани новчаник могу да потпомогну и различити кредити и олакшице које нуде банке, јер на неким стварима не треба и не сме да се штеди а једна од њих је, управо, васпитање детета.

Имају ли превремено рођене бебе у Србији право на живот?

Ћебад уместо инкубатора

- *Инкубатори за превремено рођену децу у породилиштима и неонатологији широм Србије, стари су по 30 и 40 година, већина није сертифицирована и чак представљају опасност за бебе. У овом тренутку Србији недостаје 100 инкубатора. Алармантна ситуација на неонатологији није била међу приоритетима у претходних десет година, нити су надлежни реаговали, све док се ни су огласили медији*

Прошла су два месеца од када је јавност сазнала да Србији недостају инкубатори за превремено рођене бебе и да су неки од инкубатора стари по 30, па и 40 година, старији од родитеља превремено рођене деце. Јавност је била више него запањена таквим немаром, јер је добро позната чињеница да за све и свашта, бар у здравству, увек има пара, за разне пројекте који никоме не служе и немају никакве циљеве, осим да се потроше паре и заврше у џеповима уважених „стручњака“. Занимљиво је да лекари у претходном периоду о овоме не рекоше ни реч. Нисмо чули довољно гласни вапај да се превремено рођеним бебама помогне. Након написа у медијима, ситуација се нешто мало поправила, али недовољно. У Србији још увек недостаје 95 инкубатора. Институту за неонатологију у Београду неопходна је хитна замена 35, али и набавка неколико нових. Један инкубатор кошта 12.000 евра. Према стандардима, за једну бебу на одељењу интензивне неге потребно је обезбедити 16 квадратних метара простора, а на Институту за неонатологију тај простор тренутно износи једва четири квадрата! То је, нема дилеме, далеко испод свих стандарда, европских или неких других... Превремено рођене бебе имају неразвијена плућа, незреле органе и могу да преживе једино уз помоћ инкубатора, а више од половине тих апарата у овој установи одавно је за отпис.

„Инкубатора у целом Институту има 97, од тога је 30 старо до десет година, 32 је старо преко 20 година, што је катастрофа за ову земљу, а чак 35 је старости од 35 до 40 година. Ти инкубатори се нигде не производе већ дуже од четврт века. Њихово сервисирање не ради се са оригиналним резервним деловима, не постоји овлашћени сервис за њих, не постоји атест, не постоји гаранција...“. Овако је председник Управног одбора Института за неонатологи-

ју, проф. др Душан Шћепановић, у свом обраћању медијима упозорио на катастрофално стање опреме у овој установи, која би требало да помогне превремено рођеним бебама које овде стижу из целе Србије, да преброде прве дане и оспособе се за нормалан живот. Његово драматично упозорење прво је скренуло пажњу на лошу и недопустиво ниску техничку опремљеност Института за неонатологију у Београду, али и указало да ништа боља није ситуација ни на одељењима неонатологије у породилиштима широм земље.

За Риплија

Министарство здравља је прошле године одобрило новац за само два нова инкубатора који би хитно морали да се замене у Институту за неонатологију од укупно 35. Још два инкубатора овој установи поклонила је Електропривреда Србије. То није једини проблем са којим се суочава ова установа. Њој је неопходна бар још једна стручна екипа како би бебе квалитетно биле збринуте и могле свих 24 сата да се транспортују у Институт из било ког дела земље. Дакле, недостају неонатолози и сестре. Колико је забрињавајуће ниска техничка опремљеност других породилишта,

подаци уверљиво говоре: породилиште у Руми, где се сваке године роди 120 беба, нема инкубатор! Кад се тамо превремено роди нека беба, онда је особље хитно транспортује до Новог Сада, тако што је утопљавају у ћебад и тако возе на Одељење неонатологије новосадског породилишта! У 21. веку, уместо инкубатора, у Србији се још увек користи ћебад!

Зрењанинско породилиште има 10 инкубатора, од тога су три нова, два су транспортна, а пет су поприлично дотрајали. Болница у Кикинди има пет инкубатора, од којих један већ дуже време не ради. Породилиште у Врбасу има пет инкубатора, два су за отпис. Општа болница у Сремској Митровици има три инкубатора старије генерације. По један инкубатор имају болнице у Новом Кнежевцу и Бачкој Тополи. Вршац има три инкубатора, Сента и Врбас по пет, Сомбор има седам и Суботица осам. Новосадско породилиште на Одељењу за неонатологију има 29 инкубатора, просечне старости од три до 12 година. У другим градовима широм Србије, ситуација је више него лоша. Тек ту би имали шта да видимо. Нажалост, прецизних података на једном месту, о

Угрожено право на живот!

У Србији готово свака десета беба годишње дође на свет пре времена. Боравак у инкубатору одмах по рођењу неопходан је и за још осам одсто новорођене деце. Смртност новорођенчади, која на свет дођу са тежином до 999 грама у Србији износи 60 одсто, док је у земљама Европске уније и САД тај проценат четири пута мањи, само 15 одсто.

У околностима када нема довољно инкубатора, а и они које имамо стари су и неупотребљиви, технички раубовани, па су и опасност за бебе, на делу имамо угрожавање основног људског права – права на живот!

опремљености одељења за неонатологију, засад нема.

Инкубатори неопходни не само превремено рођеној деци

Проф. др Нивеска Божиновић-Прекајски, директорка Института за неонатологију, која се из неких разлога раније никада овим поводом није огласила, сада оцењује да су ове прве набавке „огромни кораци за неонатологију Србије“, додајући да услови у којима ради медицинско особље ове значајне институције, како је оценила „заостају и више од 20 година“! Зашто је директорка о томе ћутала? Морали смо то знати много раније. Овако – никада нећемо сазнати колико је дечијих живота изгубљено због дотрајале и старе опреме, али и неспособности руководства да се бори за боље услове и лечење најслабијих и најугроженијих међу нама.

Инкубатор је део медицинске опреме неопходан да бебама, поред шансе за живот, омогући најквалитетнији третман и исход лечења. У протеклој деценији у Институту за неонатологију збринуто је и лечено 12.000 превремено рођене деце, али и деце која су била животно угрожена, а рођена су на време. Притом, реч је о деци са територије

целе Србије, деци која су имала различите поремећаје дисања, малу телесну масу на рођењу или застој у развоју још у стомаку. Наравно, реч је о веома скупој медицинској грани – на Западу један дан у установи тог типа, без употребе апарата, кошта 1.500 долара. Институт је, ваља и то поменути, давне 1925. године основало Материнско удружење као Дом за бригу о новорођеној деци и њиховим мајкама, под покровитељством краљице Марије Карађорђевић.

Новац може да се пронађе уколико се то жели

Медији су нас протеклих дана обавештавали о томе да је „Галеника“ крајем 2009. и почетком 2010. године потрошила 1,1 милион евра на куповину 11 уметничких скулптура које красе круг ове фабрике. Намера руководства била је да запослени у време полусатне паузе уживају у тим уметничким делима. Држава је сменила генералног директора и руководство највеће српске фабрике лекова, а видимо ових дана да се ништа битно и није променило – господин Ненад Огњеновић, экс директор „Галенике“ и даље је тамо и даље прима велику плату, дакле прича је лансирана за широке масе, без намере да се проблем заиста реши. Већ виђено. Држава,

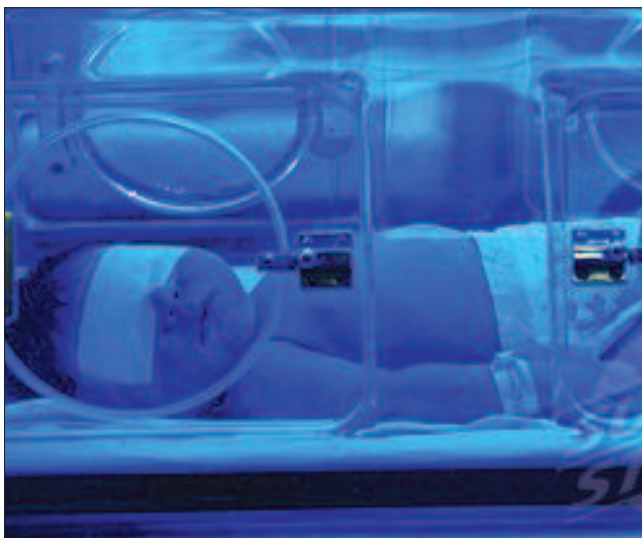
која је и власник „Галенике“, „пробудила“ се из дубоког сна и „открила“ како се новац неразумно расипа. Ево и предлога како да се набаве инкубатори, а да пара не фали: да се приреди јавна аукција тих уметничких дела и за прикупљени новац, надамо се, могла би се набавити бар половина потребних инкубатора – најмање 50!

Државни буџет Србије оштећен је за

више од 1,6 милиона евра приликом набавке вакцина против свињског грипа крајем 2009. године, открила је Служба за борбу против организованог криминала (СБПОК) у првом делу истраге против лекарско-фармацеутске мафије. У извештају који је достављен Специјалном тужилаштву за организоване криминал, до детаља се наводе малверзације које су довеле до тога да Србију борба против надуване претње свињским грипом кошта више од шест милиона евра. Ево предлога за који верујемо да би глатко прошао у било којој другој земљи: нека се испита шта је ко од оних који су о томе одлучивали имао пре и после тог посла око набавке вакцина. За новац, намењен очувању здравља и лечењу становника ове земље, који су неодговорни државни функционери расипали за непотребне набавке енормних количина вакцина и скулптура које ће красити, не галерије, већ фабрички простор, могу се набавити инкубатори за цео регион!

Брига за птичја јаја

На ТВ Б92, под називом „Бео зоо врт“ емитује се суботом емисија намењена деци. Емисија је одлична, племенита, буди љубав према животињама, општа... Све би било добро да се у њој недавно није појавио директор Болнице за гинекологију „Народни фронт“, проф. др Душан Станојевић и пред камерама, у велики инкубатор намењен превремено рођеним бебама, ставио јаје неке, наводно, угрожене птице. Да није у питању нека нова акција – инкубатори за птице? Јер, гледаоци су могли јако добро да виде, а уосталом, већина добро зна како изгледају инкубатори за пилиће – јаје је стављено у инкубатор за бебе! Родитељи који су ову емисију гледали, били су згранути: зар је посао гинеколога да брине о птицама? Где су ветеринари? Парадокс је утолико већи што баш ТВ Б92 води акцију „Битка за бебе“. Мало се ко сећа да је овај „љубитељ“ птица било када у својим јавним наступима, а није да их није било, завапио да се реши проблем застарелих и недостајућих инкубатора. Можда није обавештен. Ево да га „Велика Србија“ обавести – установи којој је он на челу недостаје бар 10 инкубатора. Његов маркетинг, у којем се појављује у улози биолога, ветеринара или природњака, никад не би прошао у некој другој земљи. Тамо свако ради свој посао. Гинеколози се не баве птицама, већ здрављем жена, доводе децу на свет. А.В.

ММФ-ова омча стеже Србију

- Под патронатом ММФ-а, једини раст који је забележен у Србији, од 2008. године, од када је формирана актуелна влада, јесте раст јавног дуга државе, незапослености и стопе сиромаштва грађана

Пише: Иван Нинић

Средином августа, седам дана пред почетак преговора између Владе Србије и Мисије међународног монетарног фонда (ММФ), надлежни у Министарству финансија обелоданили су податке о извршењу буџета државе у првих седам месеци 2011. године. Подаци нису били нимало оптимистични, с обзиром да су, у наведеном периоду, расходи буџета (474,8 милијарди), надмашили буџетске приходе (386,9 милијарди), и то за 87,8 милијарди динара. Таквом динамиком извршења буџета могло се претпоставити да ће „буџетски јаз“ на крају 2011. године премашити 120,5 милијарди динара, колико је законом првобитно било предвиђено. И шта је онда преостало режиму? Ништа друго осим да „буџетски јаз“ званично продуби, те да се преговори и споразум са мисијом ММФ-а представе као „велики успех“, који Србији доноси вишеструку „корист“. У том контексту, већ 22. августа текуће године Влада Србије и ММФ отпочели су преговоре о новом кредитном аранжману, који је промовисан као „аранжман из предострожности“.

Лажни оптимизам

Премијер Мирко Цветковић у јавности је ширио оптимистичне поруке, од тога да Србија неће повлачити одобрена средства ММФ-а, до тога да аранжман представља јасан сигнал да Влада води кредибилну економску политику. Теза Цветковића, његових најближих сарадника, али и режимских аналити-

чара је да се од ММФ-а очекује „надзорна и контролна“ улога, као и да сарадња са том институцијом шаље некакав „позитиван сигнал“ страним повериоцима и инвеститорима да су њихова улагања у Србији сигурна. Најближи сарадник премијера и државни секретар у Министарству финансија Душан Никезић, изјавио је на почетку преговора са ММФ-ом да је буџетска политика усклађена са фискалним правилима и да држава има план да дефицит задржи у прописаним оквирима. Међутим, након што су преговори окончани, испоставило се да ће дефицит ипак „искочити“ из првобитно прописаних оквира, и да суштински план државе значи већу „рупу“ у буџету за чак 30 милијарди динара у 2011. години.

Преговори Владе Србије и ММФ-а резултирали су тиме да ће Србија у наредних 18 месеци имати на располагању милијарду евра, које неће повлачити, осим уколико не дође до потреса на финансијском тржишту. „Светски полицајац“ одлучио је да умањи преамбициозно пројектовану стопу раста БДП-а

са 3 на 2 одсто у 2011. години, и са 4,5 на 3 одсто у 2012. години. Најзначајнији договор јесте свакако то да се дефицит буџета у 2011. години, са 4,1 повећа на 4,5 процената БДП-а, што у преводу значи повећање са 120 на 150 милијарди динара. Исто тако, редефинисана је пројекција дефицита у 2012. години, па је он са планираних 3,5 повећан на 4 процента БДП-а, односно, на нивоу пројекције, „продубљен“ је за додатних 90 милијарди динара. Тешко је разумети и објаснити шта је у свему овоме толико оптимистично и зашто се туторство ММФ-а приказује као успех. Реалне пројекције раста БДП-а могао је да предвиди и режим у Србији да у протеклом периоду лоша фискална политика није „фризирана“ илузијама о бољим данима, који никако да дођу.

Из шупљег у празно

Суштина проблема државне касе у 2011. години на први поглед изгледа врло једноставно. Ради се о томе да ће приходи државе бити мањи за 22 милијарде динара и да ће издаци за пензије бити увећани за 13,4 милијарде, а изда-

СРС за прекид сарадње са ММФ-ом!

Од свих политичких странака, само је Српска радикална странка позвала Владу Србије да хитно обустави преговоре са ММФ-ом, уз аргумент да су ти преговори штетни за монетарну и фискалну политику, да се њима угрожава финансијска сувереност и аутономија Србије, и да воде ка томе да Србија дефинитивно постане протекторат Вашингтона. Радикали су истовремено поставили питање премијеру Цветковићу због чега његова влада није у стању да самостално води кредибилну економску политику и какву корист, конкретно од ММФ-а, су до сада имали привреда, јавни сектор и грађани Србије.

ци за социјална давања за 3,8 милијарди динара. Неспорно је да пензионерима треба увећати пензије, међутим треба сагледати реалност и рећи истину, а истина је да је двоцифрена инфлација „прогутала“ сва три усклађивања пензија у 2011. години. Влада је са ММФ-ом договорила модалитете буџетских уштеда, па ће тако за 5,9 милијарди бити умањене капиталне инвестиције, 3 милијарде уштедеће се на планираној набавци робе и услуга, 2,7 милијарди на отплати камата, и једна милијарда на набавци финансијске имовине. У погледу оваквог договора већ постоје спекулације да би влада могла да обмане ММФ и јавност, тако што би за уговорене инвестиционе радове из 2011. године, само формално извршила плаћање у 2012. години, што практично указује да је привремена уштеда од 5,9 милијарди динара најобичнија илузија и обмана.

Да ће Србија имати проблема са мањком у државној каси током 2011. године, знало се још 2010. године, када је влада, уз „благослов“ ММФ-а, отпочела припреме за продају предузећа „Телеком Србија“. Како је покушај продаје овог гиганта пропао, а апетити коалиционе владе се повећали, тако је постојећи мањак у буџету још више продубљен. Режим је прибегао новим задуживањима код домаћих и страних поверилаца, а недавно је најављено емитовање емисије државних обвезница укупне вредности 750 милиона евра и то по први пут на европском тржишту. То је свакако учињено уз „благослов“ ММФ-а, али није саопштено ко све и по којој каматној стопи ће се, захваљујући евро-обвезницама, обогатити преко гр-

баче грађана Србије. Док се све ово дешава, у „загревању“ за предстојеће изборе, лидер Г17 или тзв. Уједињених региона Србије Млађан Динкић издејствовао је политикантске промене прописа у погледу начина финансирања локалне самоуправе. Такве промене од 1. октобра 2011. године продубљују овогодишњи буџетски дефицит за 10 милијарди, а у 2012. години за 75 милијарди динара.

Иронија ММФ-а

У јавности се стекао утисак да су последњи преговори Владе Србије и ММФ-а протекли без „напетости“ и уобичајених тензија које су обично до сада биле присутне. Зашто? Из изјава шефа мисије ММФ-а Алберта Јегера може се закључити да су разлог за то предстојећи избори. Тудори из ММФ-а су свесни да Србију свега неколико месеци дели до редовних парламентарних избора и да у таквој атмосфери није могуће диктирати озбиљније налоге. Ме-

ђутим, Јегер је отворено наговестио да ће задаци нове владе бити темељне реформе просвете, здравства и пензионог система. Очигледно је да експериментисању ММФ-а у Србији нема краја и да нови експерименти и ултиматуми тек предстоје у периоду од 2012. до 2016. године. Док се не оконча изборни процес (први квартал 2012.), до тада ММФ једино што „великодушно“ чини, то је да актуелном режиму аминује додатно задуживање Србије.

Под патронатом ММФ-а једини раст који је забележен у Србији, од 2008. године, од када је формирана актуелна влада, јесте раст јавног дуга државе, незапослености и стопе сиромаштва грађана. Не треба бити превише мудар да би извукао закључак да је то последица мисије и концепта ММФ-а, а то је концепт најгрубљег облика капитализма – неолибералног капитализма. Сада тај исти ММФ иронично поручује Влади Србије да треба да предузме активности на повећању стопе запослености, али и активности по питању ажурније наплате пореза. Стиче се утисак да Влада Србије, уз прећутну подршку ММФ-а, има решење како да „повећа“ стопу запослености и то тако што ће „фризира“ статистику. Тако нпр. званична статистика бележи процену да ће у Србији 101.000 људи остати без посла у 2011. години, док Народна банка у својој анализи тај број умањује на око 84.000 људи, а неформалне процене говоре да ће се до краја године на улици наћи готово 200.000 људи.

Такође, гувернер Дејан Шошкић обелоданио је податак да је реалан економски раст у 2010. години износио 1 одсто, а не 1,8 одсто, колико је држава званично презентовала. У том контексту намеће се питање коме веровати: статистици Владе Србије, експериментима ММФ-а или реалном животу?

Велика Србија истражује како данас живе радници који су током пљачкашке приватизације остали без посла

ЖИВОТ ОД УСПОМЕНА

- *Металски комплекс је некада упошљавао преко 400.000 људи, а према проценама аналитичара, уз добре мере санације и друге програме, посао се, евентуално, може „наћи“ за око 100.000 металца*

Кад се спомене Бор, Смедерево, Горњи Милановац, Крагујевац, Прибој, Лесковац, Раковица... са сетом се сећамо некадашњих индустријских гиганата, који су се данас махом претворили у велика индустријска „гробља“.

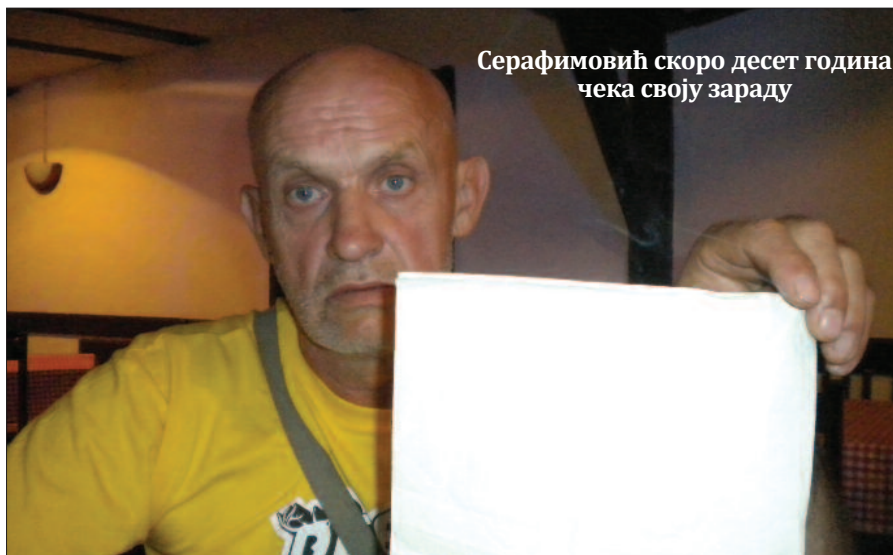
Некада моћни раднички басен недалеко од центра Београда, Раковица, сада је претворен у суморну долину туге, глади и потпуног незнања, са великим бројем социјално угрожених. Исти ти, данас угрожени грађани, некад су били радничка класа која је веровала да никад ако буду радили свој посао неће бити гладни. Сад између себе са сетом причају о пословима које су некада радили, покушавајући да отргну од заборава једно радничко време.

Средином осамдесетих година прошлог века, истицале су се као врло моћне фабрике „Индустрија мотора Раковица“, „21. мај–Београд (ДМБ)“, „Рекорд“, „Југострој“, све из Раковице, и биле су важни делови металског комплекса читаве Србије и тадашње СФРЈ, повезане са „Заставом“, „Индустријом мотора и трактора“, „14. Октобром“, „Змајем“, ТАМ-ом, ФАП-ом...

„Црно доба“ за раковачке гиганте почело је 1991. године.

– Радио сам 31,5 година у лимарници Индустрије мотора Раковица. Било је запослено око 5.800 радника до 1991. године, а данас можда ради око 2.000 у ИМР и њеној ливници – започиње своју исповест Петар Серафимовић, који каже да сад суд треба да донесе одлуку о

његовим потраживањима од бившег послодавца, јер је 2002. године покренуо и судски поступак за наплату својих заосталих плата и отпремнине. – Кад сам 1999. године послат на биро, месечно сам добијао, по тадашњем Закону ПИО, по 725 динара. Нисам могао да бирам, јер са тим парама сигурно нисам могао да дочекам пензију као што су нам предочили: поготово не да прехраним своју породицу и обезбедим школовање за своје двоје деце. Морао сам да радим код приватника. Сад чекам да видим колико ћу да добијем од ИМР-а, јер тадашњи износ није од исте вредности као данас. Требало би, по мојој личној процени, да добијем негде око милион динара, закључује Петар и објашњава да су 2002. године добили нешто новца јер је премијер тада донео одлуку да се умање дуговања предузећа у стечају. – Нисам могао да верујем кад сам чуо да су продали хотел на Златибору. И тај хотел, као и цела фабрика, постепено су се градили од наших плата. Међу радницима се пронела вест да је хотел јавно продат за 84 милиона, а у ствари за 184 милиона и да су од тих пара измирена нека дуговања за плате отпуштених радника. Скоро целу Раковицу и све битније зграде, као што су Дом културе и зграда општине Раковица, али и спортска хала у Раковици, градили су управо радници, који су потом изиграни. Сећам се тог периода и тог доба раста и прогреса, а потом смо доживели суноврат и свако ко је хтео, „муштрао“ је

Серафимовић скоро десет година чека своју зарату

нас раднике по свом хиру, наводи он и објашњава да су некадашњи радници ИМР имали своје Удружење малих акционара, у којем је било 3.000 чланова. – Забрањили су Удружење, али истина, од 2002. године нисмо имали више ни коме да се пожалимо. Ту смо се окупљали и причали ко се како снашао али и ко је преминуо. Доживљавали смо шокове кад су почели да „лете“ откази. Велики број мојих некадашњих колега умрло је од инфаркта. Већина се од стреса, неверице и несигурности за сутра, поразбољевала. Све су успели да униште алавацци. Не жалим и част ми је што сам био део тог доба, кад си својим радом могао да храниш своју породицу. Сад је све то немогуће, јер не постоји.

Подсетићемо да су некадашње насловнице новина доносиле вести како су мотори из Раковице уграђени у возила најеминентнијих светских фирми. ИМР је, пре распада СФРЈ, производио 57.000 мотора и 6.400 трактора годишње, а данас је већина њихових хала аветињски празно. У објектима неких других гиганата сасвим лепо успевају печурке или промаја, јер нема ни прозора. Сада огромне производне хале поред железничких пруга ка југу углавном зврје празне. Радници на пијацама у близини ових некадашњих гиганата сналазе се како ко уме, углавном, бавећи се сивом економијом, грађевином или обезбеђењем објеката. Жене су углавном постале домаћице, док неке „крпе“ свој кућни буџет чистећи туђе куће или у трговинама стоје цео дан за од 10 до 25.000 динара месечно.

Један од данас запослених радника у ИМР-у каже да их има око 1.000 и да просечно примају по 25.000 динара. Уговорен је извоз у Иран за 2.500 мотора, а очекују и нове наруџбине. Једино му тешко пада што, као и неколицина

његових колега, свако јутро путује из Сопота. Неки возом из Ниша за Београд стижу и из других места у околини Београда, као што су Младеновац, Раља, Лазаревац...

Од „21. маја“, који је састављен од неколико целина, у којима је ситуација различита, од очајне до релативно подношљиве, углавном су остале само успомене, али и 10 хектара врло привлачног простора. Својевремено се овде производило 200.000 дизел-мотора годишње, а сада продукција не може да премаши ни 11.000. – Супруг ми је радио у ДМБ-у, али је, нажалост, преминуо. Није могао да поднесе неизвесност шта ће бити сутра, ни како да се снађемо за хлеб и храну. Нико није хтео да га запосли јер је имао више од 50 година, а нису хајали што сам ја инвалид и што имамо три ђака. Добио је нешто новца, ваљда заостале плате или отпремнину, не знам засигурно. Паре су на рачуну који је отворио са намером да то буде за даље школовање наших синова, прича једна од удовица чији муж није издржао ударац транзиције и каже да је у

својим последњим данима радио као физикалац на градилишту и да је једно вече дошао кући уморан и отишао да прилегне, али утонуо је у вечни сан.

– Нас око 3.000 радило је у „Рекорду“, али, на жалост, као и сви, 2002. године послата сам на биро, после 31 године рада. Отпуштали су нас у три етапе, а сада ради можда десетак људи, углавном обезбеђење празних хала и постројења некадашњег гиганта у производњи гума и црева. Добила сам отпремнину од око 3.000 марака, али остали су ми дужни 2,5 плате. Као и остали радници који су тужили фабрику, добила сам судску одлуку о исплати заосталих плата, али те паре никад нисам видела и не знам ни ли ћемо их икада наплатити. Две године сам била на бироу и пошто сам инвалид рада, отишла сам у пензију. Доплатила сам, тачније узајмила 62.000 динара како би добила пун износ пензије, јер сам примала око 11.000 динара. Сад некако и могу да саставим крај са крајем. Моје колегинице са којима сам радила у производњи се муче. Неке раде код приватника за беду, неке у хотелима као спремачице, раде и по киосцима и продавницама. Генерално је тешко да нађу посао, јер је просек некадашњих радника „Рекорда“ око 50 година, па прихватају било какав посао, јер мора се од нечега живети, прича Нада К. и са сетом се сећа десетак радника који су умрли, мада каже да их сигурно има и више, јер су изгубили контакт.

Од „Југостроја“, који је се налазио између ИМР ливнице и „Рекорда“, остао је само знак на врху једне од зграда, јер многобројне хале, магацини и разни приватници који се сад налазе у његовом дворишту, одају утисак да он ту никад није ни био, као да није постојао. **Р. В. С.**

Гладни не могу да чекају

Пише: Маријана Четојевић

Сурова свакодневница поткрепљена статистичким подацима показује да Србија гори у пожару незапослености, социјалне беде и сиромаштва који потпуно еродира све моралне кодексе.

Према подацима Републичког завода за статистику, стопа незапослености (учешће незапослених у укупном броју активних становника у Републици Србији) је у априлу 2010. године износила 19,2 одсто, а годину дана касније, у априлу 2011. године чак 22,2 одсто, или три одсто више. У Аутономној покрајини Војводина она је износила 22,9 одсто, у Шумадији и Западној Србији 22,0 одсто, у јужној и источној Србији 24,8 одсто а у Београду 18,9 одсто. Према макроекономским индикаторима објављеним у Министарству финансија, број активно незапослених до јуна 2011. године достигао је 756.000 лица. Број запослених је 1.762.000 или 340.000 мањи у односу на 2001. годину и почетак „демократских“ процеса у Србији. Сваки десети грађанин Србије живи у сиромаштву, са примањима мањим од 8.544 динара месечно.

Овакви макроекономски параметри указују на непостојање привредног амбијента у Србији за привлачење директних страних инвестиција. Подаци показују да су у 2006. години оне износили 3.323 милиона евра а у јуну 2011. године тек 485 милиона евра, на годишњем нивоу 4 пута мање. Депресијација динара у односу на евро је константно присутна. У јуну 2011. године за 1 евро је требало платити 102,46 динара или 70,64 за долар, а у 2006. години 79,00 динара за евро или 59,98 динара за долар, што значи да је вредност динара у посматраном периоду у односу на евро пала за 22,9 одсто, а у односу на долар 15,09 одсто. Раст цена на мало или инфлација у 2010. је износила 10,3 одсто, док је у првих шест месеци 2011. године достигла ниво од 6,8 одсто и тешко да ће се задржати у планираним оквирима на годишњем нивоу од 4,5 + или - 1,5

процентни поен. Овако висока стопа инфлације још додатно еродира просечну зараду исплаћену у периоду јануар - јун, која је у односу на посматрани период прошле године већ реално мања за 2,2 одсто, док су пензије реално мање за 6,7 одсто.

Овако тешка социјална ситуација, са значајно угроженим личним стандардом великог процента становништва налаже брзе мере државе на решавању социјалног статуса угроженог становништва са једне стране и стимулацију запошљавања са друге стране.

Буџетска средства се хитно морају преусмерити на запошљавање

Српска радикална странка тражи хитан ребаланс буџета АП Војводине, који ће се базирати на смањењу инвестиционих улагања која у тренутку катастрофалне економске ситуације у зе-

мљи представљају погрешан потез, и беспотребних буџетских трошкова без којих покрајинска управа може нормално да функционише. Средства се морају преусмерити у запошљавање и области које ће довести до оживљавања привреде. Уместо расипања буџетских средстава, циљ мора бити повећање бруто домаћег производа, повећање извоза, смањење увоза, стабилност цена. Тешко да новац у овом моменту треба да буде пласиран у инвестирање велелепних спортских хала широм АП Војводине, у којим после не може да се тренира нити могу да се пусте у редовну употребу због сувише високих трошкова одржавања. Уместо тога, треба

улагати у талентоване спортисте и друге таленте да не одлазе у иностранство и у физичку и васпитну културу омладине. Уместо градње базена, аквапаркова и шеталишта, новац мора бити пласиран у решавање егзистенцијалних проблема становништва. Шта вреди велики друштвени стандард кроз пројекте које грађани због ниског личног стандарда нису у могућности да користе! Има ли смисла улазити у кредитне линије и плаћати енормне камате за пројекте који служе предизборном маркетингу или стоје само као споменици неком стандарду који далеко превазилази реалност свакодневнице грађана.

Српска радикална странка тражи хитне уштеде у буџету АП Војводине:

- Ограничавањем средстава за реализацију националног инвестиционог плана са планираних 10.200.000.000 на 7.000.000.000 динара, створила би се уштеда од **3.200.000.000 динара**.

- Уштеда од **90.000.000 динара** планираних за рад европске канцеларије АП Војводине у Бриселу.

- Уштеда од **419.500.000 динара** у оквиру Секретаријата за науку и технолошки развој за субвенције приватних предузећа, јер се новац дели подобним фирмама и враћа кроз производе у форми донације, где се избегава плаћање ПДВ-а и отвара питање контроле цена, количине и квалитета, а са друге стране фаворизују се поједине подобне фирме које постају нелојална конкуренција осталим привредним субјектима у истој бранши.

- Уштеда од **150.000.000 динара** на Гаранцијском фонду, који своју функцију може несметано да обавља и са преосталих 50.000.000 динара. Наиме, извештаји о пословању сведоче о неутрошеним средствима, која се камате у банкама.

- Укидање Покрајинског буџетског фонда за заштиту животне средине, јер се средства у износу од 22.610.381 динара и плате које износе 65,90 одсто средстава неадекватно троше. С друге стране, у оквиру Секретаријата за урбанизам, градитељство и заштиту животне средине већ постоји ставка заштита животне средине, некласификована на

другом месту, која ангажује 107.846.914 динара и носи плате у износу од 43,86 одсто од средстава. Такође у оквиру наведеног секретаријата постоји и Покрајински завод за заштиту природе, који трећи пут обавља исту функцију и ангажује додатних 77.365.243 динара, од чега само расходи за запослене износе 46.375.000 динара или 66,82 одсто средстава. Ефикасним радом и правилним дефинисањем пословних задатака и циљева остварила би се уштеда половине средстава, тј. **100.000.000 динара**, а све виталне функције би се остваривале много брже.

– С обзиром на то да Покрајински апарат ангажује велики број запослених, нема потребе да се додатно ангажују лица да обављају специјализоване услуге на које одлази 699.576.129 динара. Не тако давно, 2009. године, за ову сврху трошило се 380.242.317 динара, готово 2 пута мање. Тако би у овом кризном моменту могло на наведеној ставци да се уштеди **450.000.000 динара**.

– Услуге по уговору су предвиђене на нивоу од 504.646.450 динара, а само две године раније су биле 329.370.056 динара, и нормално је све функционисало, дакле може се уштедети **300.000.000 динара**.

– Поштовање Закона о буџету Републике Србије за 2011. годину, у члану 13 обавезује на обустављање исплате божићних, годишњих и других врста награда и бонуса, осим јубиларних награда за запослене који су то право стекли 2011. године. С обзиром на то да није могућа ретроактивна примена закона, требало би поштовати одредбе и укинути награде предвиђене буџетом од **49.136.786 динара**.

– Социјална давања за запослене у Покрајинској управи износе 63.229.307 динара, а накнаде трошкова за запослене у Покрајинској управи износе 66.827.379 динара. Како расходи за запослене расту 12,8 одсто у односу на 2010. годину и износе 3.149.773.277 динара, на овим категоријама би могло да се уштеди **100.000.000 динара**, а на зарадама **120.000.000 динара**, чиме би се оне вратиле на ниво из 2010. године.

– Укидањем дотација невладиним организацијама, на које одлази 662.751.480 динара, могло би да се уштеди **350.000.000 динара**.

Укупне наведене уштеде износе **5.328.636.786 динара**.

Део од **5.000.000.000 динара** се мора хитно уложити у социјалну помоћ најугроженијем становништву, незапосленима, чија је егзистенција угрожена

не њиховом грешком, него лошим руковођењем и недомашинским располагањем. У оквиру Покрајинског секретаријата за здравство, социјалну политику и демографију, Покрајински завод за социјалну заштиту има на располагању 26.319.321 динара, од чега 88,3 одсто ангажује на расходе за запослене, што је недопустиво и хитно се мора реорганизовати, увођењем нових обавеза запосленима, који би тиме и зарадили своје плате и престали да буду непродуктивни, на терет буџета. Са друге стране, решило би се горуће питање егзистенције грађана АП Војводине, кроз Покрајински завод за социјалну заштиту би се пружила материјална подршка и помоћ појединцима и породици ради побољшања, односно очувања квалитета живота, отклањања ризика и неповољних животних околности, као и стварања могућности за самостални живот у друштву кроз давање материјалних средстава ради обезбеђења егзистенцијалног минимума и социјалне укључености.

Други део средстава, од 328.636.786 динара, би се прикључио средствима у оквиру Покрајинског секретаријата за рад, запошљавање и равноправност полова у делу субвенција приватним предузећима, где се располаже са 270.000.000 динара, чиме би укупан потенцијал износио **598.636.786 динара** и стимулисао запошљавање. Трајна незапосленост и наведена социјална помоћ не смеју бити циљ деловања, већ напротив, циљ је запошљавање као камен-темељац сваког друштва. Што људи дуже остају на социјалној помоћи или су незапослени, слабија је могућност да ће се запослити и побећи од сиромаштва. Социолошке и економске студије истичу да запосленост није са-

мо кључна у друштву, већ има важну улогу у остварењу дохотка, социјалне подршке, квалитета живота и начина укључивања у друштво. Такође је значајан фактор у сузбијању сиромаштва. Из наведених разлога мора се утицати на тржиште рада.

Активне мере би обухватале:

– Јавне радове, као помоћ појединим групама које се теже запошљавају (старије особе, дугорочно незапослени, незапослени у посебно угроженим подручјима).

– Накнаде уз рад; радно способни појединци добијају помоћ ако пристану на програме оспособљавања при запошљавању и прихвате понуђени посао.

– Помоћ при тражењу посла, где тим стручњака на основу тестова и увиђања радних склоности, даје препоруке за одређени посао.

– Преквалификација, оспособљавање и стручно усавршавање, као мера која ће одговорити на захтев за тражењем радника за одређено прописано радно место.

– Програм оснивања и развоја предузећа кроз стимулације, са посебним акцентом на жене и старије особе, као и особе са инвалидитетом.

– Субвенције послодавцима путем суфинансирања дела зарада за дугорочно незапослене са организованим надзором трошења средстава ради спречавања злоупотребе.

– Субвенције послодавцима путем ослобађања од плаћања пореза приликом запошљавања дугорочно незапослених лица.

Наведене мере би довеле до запошљавања, повећања конкурентности, обучености и продуктивности радне снаге и креирања флексибилног тржишта рада, као гаранције побољшања личног и друштвеног стандарда у АП Војводини.

Тужилац за ратне злочине Владимир Вукчевић
има вишедеценијску каријеру цинкарења

Вукчевић шпијунирао пријатеља

- *Вукчевић је служио војску у Сомбору, где је по команди официра органа безбедности ЈНА, Хрвата родом из Макарске, Мате Бајића, пратио свог пријатеља из класе Вука Хамовића*

Тужилац за ратне злочине Владимир Вукчевић који се, у очима српских крвника из ЕУ и НАТО, прославио вишегодишњим прогоном српских хероја и њихових породица, од своје младости се бавио нечасним пословима шпијунирања својих пријатеља за потребе тајних служби. Према познатим подацима до којих је дошла редакција „Велике Србије“, Вукчевић је још за време служења војног рока врбован од стране органа безбедности (ОБ) ЈНА како би шпијунирао своје другове из касарне.

Вукчевић под командом Хрвата

Вукчевић је служио војску у ВНЦ Сомбор, где је по команди официра ОБ ЈНА, Хрвата родом из Макарске, Мате Бајића пратио свог пријатеља из класе Вука Хамовића. Вук Хамовић ће много година касније постати бизнисмен који је српској јавности постао познат по „Енергетској афери“ али 1973. он је био познат само као син Титовог генерала и шефа Генералштаба Радета Хамовића.

После пада Александра Ранковића, савезна Служба државне безбедности уводи обраду за Радета Хамовића, који се у том тренутку налази на челу Генералштаба. Такође на захтев СДБ-а, како тврди наш извор, Контраобавештајна служба ЈНА, преко свог сарадника Владимира Вукчевића, пратила је и сина Радета Хамовића, Вука.

Вукчевић је непрекидно подносио извештаје о понашању Хамовића са којим је по наређењу Мате Бајића постао близак пријатељ. Вукчевић је праћење Хамовића наставио и после одслужења војног рока а најбизарније у целом случају је то што су Хамовић и Вукчевић остали пријатељи до данашњег дана.

Генерал Раде Хамовић, у комунистичким круговима познатији као Раде Романија, убрзо бива пензионисан али комунистичке службе безбедности и даље користе Вукчевића за своје потребе, пре свега за шпијунирање његових колега и пријатеља.

Диригована каријера

Да служба брине о својим људима, доказује каснија правничка каријера Владимира Вукчевића, који муњевито напредује. Вукчевић, који је рођен 1950. године, дипломирао је 1973. на Правном факултету у Београду а одмах по изласку из војске убачен је у Друго општинско тужилаштво у Београду. После полагања правосудног испита 1977. године, Вукчевића постављају за заменика у Првом општинском тужилаштву. Вукчевићу се додељују бројни предмети за потребе службе. Тек га 1993. године пребацују у окружно тужилаштво, где Вукчевић, случајно или не, почиње да ради на случајевима тадашњих мафијашких убистава у Београду. Већина случајева остаје неразјашњена. Године 2002. Вукчевића пребацују у Републичко тужилаштво, а већ у јулу 2003. у Тужилаштво за ратне злочине Србије. Владимир Вукчевић је плански вођен од стране органа безбедности ЈНА, све до довођења на место тужиоца за ратне злочине.

Ревносно прогони Србе

Убрзо се показало да је Вукчевић био одличан избор за место тужиоца за ратне злочине, јер креће бесомучно да прогони хашке оптуженике, често вршећи притисак преко чланова породица. Под Вукчевићем креће отпуштање

чланова породица хашких бегунаца, бесомучни претреси кућа, заплена имовине под изговором чувања доказног материјала и слично. Вукчевић са задовољством сарађује са Карлом дел Понте, коју често посећује у хотелској соби током њених боравака у Београду, али и са Сержом Брамерцом развија присне односе. Прогон српских генерала и државног врха Републике Српске од стране Вукчевића ипак не треба да чуди, јер реч је о човеку који је у младости шпијунирао и достављао доказе против својих најближих пријатеља.

Сличност са Младеном Бајићем

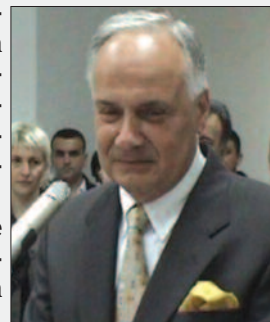
Иначе постоји велика сличност између Вукчевића и хрватског тужиоца за ратне злочине, Младена Бајића. И Бајић је рођен 1950. године, у Сплиту. Он је такође сарадник КОС-а, кога је држао на вези ОБ ЈНА, пуковник Мароча Тончи – начелник КОГ-а ВПО Сплит. Бајић је плански доведен на место војног тужиоца. Ту функцију је обављао од 1992. до 1996. године у Сплиту. Захваљујући њему, прикривени су кључни докази везани за ратне злочине у логору Лора. Имајући у виду чињеницу да су и Вукчевић и Младен Бајић сарадници КОС-а ЈНА, како тврди извор „Велике Србије“, не треба да чуде њихова данашња блиска сарадња и монтирани процеси, како у Београду, тако и у Загребу. **Р. В. С.**

Има ли овде Срба?!

У Београду је 15. септембра оджан Безбедносни форум, уз присуство НАТО делегације, а организовале су га невладине организације које финансијски контролише Америка и Сорош. Срамни скуп је одржан само дан уочи најављеног преузимања административних прелаза на Косову и Метохији и инсталирања косовских цариника на административне прелазе Брњак и Јариње. После скандалозне изјаве председника Тадића да ситуација на Балкану никада није била боља и безбеднија, руски амбасадор у Београду Конунупитао је да ли у сали има Срба.

Он је оштрим тоном критиковао учеснике из Србије да не бране интересе своје земље и још једном показао да Русија и њен представник у Београду раде на очувању територијалног интегритета и суверенитета Србије далеко више него што то чини издајничка власт Бориса Тадића.

САД уврстиле Војску Србије међу најбоље сараднике

Начелник Генералштаба Војске Србије (ВС) генерал Милоје Милетић изјавио је да је сарадња коју ВС има са Националном гардом Охаја проглашена у САД за једну од најбољих од укупно 62 програма државног партнерства које постоје са разним земаљама у свету.

Након разговора са командантом Националне гарде Охаја генерал-мајором Дебром Ешенхерст у Генералштабу, Милетић је рекао да се у Србији тренутно налази 28 припадника Националне гарде те америчке државе, који са представницима српске војске и министарства одбране и унутрашњих послова размењују искуства из области реаговања у ванредним ситуацијама.

Војска Србије и Национална гарда Охаја одржале су здружену бригадно - штабну вежбу „Јесен 2011“, четири семинара из области ваздухопловства, логистике и људских ресурса, а Американци су били одведени и у војну базу „Југ“ код Бујановца, да би се упознали са капацитетима те базе! Генерал Милетић је чак истакао како је још од отварања базе, предвиђено да она постане регионални и међу-

народни центар за обуку за мировне операције, нарочито за обуку припадника страних војски у чијим ће контингентима припадници ВС учествовати у мисијама! Генерал-мајор Дебра Ешенхерст рекла је да је задивљена дочеком.

Пожаре нема ко да гаси

Пожар између Ушћа и Студенице код Краљева, који је захватио 300 хектара борове шуме, био је највећи шумски пожар у Србији у протеклих десет година. Ватра и густ дим су прогутали простор на само 5 километара од манастира Студеница, а представници власти, који су дошли међу угрожене грађане, поручили су да Србија просто нема капацитета да се избори са великим пожарима! Ватрена стихија је дивљала три дана, пре него што је заустављено њено напредовање према насељеним местима! Колико држава

неозбиљно прилази заштити својих грађана и њихове имовине, види се из податка да чак и Албанија има процентуално више ватрогасаца него Србија!

Зашто се крије ко пише буџет?

Јавност треба да зна како се припрема документ од чијег обима зависи живот хиљада људи. Минимум минимума је да јавности буду познати циљеви и критеријуми ребаланса буџета. Прекрајање државне касе мора да буде неупоредиво јавније, изјавио је Родољуб Шабић, повереник за информације од јавног значаја.

– Дакле, ако је циљ смањење дефицита буџета, што је потпуно легитимно, треба унапред да знамо како се планира остварење тог циља, да ли линеарним умањењем или по неким другим критеријумима, као и ко, зашто и колико треба да смањује потрошњу, а то је потпуно непознато и остаје утисак да се ребаланс заснива на „идеји“ да они који су већ штедели треба да штеде још више, а они који нису и не морају – изјавио је Шабић.

Он је још једном истакао како је Министарство финансија „уштеде“ планирало без консултација, по непознатим и субјективним критеријумима. Тако су, уместо на позицијама на којима је реално могло и више да се уштеди, резони направљени на оним местима где су средства неопходна за обављање елементарних функција. Са друге стране, на платама запослених је реално могло да се одузме више новца јер повереник, како каже, ради са знатно мањим бројем сарадника него што је то потребно.

На рачун Министарства финансија новинари су поднели 400 жалби.

Најцрњи дани у српском школству

Власт у Србији већ три године спроводи акцију рационализације школства која је усмерена на смањивање броја школских одељења. Уместо да подстакне наталитет, омогући бесплатно школовање и тако напуни учионице, власт је одлучила да просто укине одељења и ликвидира ла је њих 1.586. Резултат је поражавајући: око 5.000 наставника нема пун фонд часова, а и даље имамо проблем учионица у којима је само пет и мање ђака! Таквих одељења има 800, са шест до 10 ђака је 1.556 одељења, а њих 1.739 има свега 11 до 15 ученика! Да ствар буде гора, ту је и проблем корупције коју власт, према личном признању, није у стању да спречи. Тако је министар просвете и науке др Жарко Обрадовић изјавио да су подаци из конкурса за расписивање нових радних места невалидни, јер постоји могућност да поједини директори чувају радно место за себе!

Према његовом признању, власт је крива и за лоше стање у високом школству, конкретно што Универзитет у Београду поново није успео да уђе на Шангајску листу 500 најбољих.

– Нашом грешком, за један број радова није назначено да припадају Универзитету у Београду, и нисмо ушли на листу, признао је министар.

Ново поскупљење хране у септембру

Малопродајне цене у трговинама у Србији рашиће током јесењих месеци до 10 процената, а како су крајем августа и почетком септембра многи производи већ поскупели и до 30 процената, реално поскупљење основних животних намирница за само два месеца биће невероватних 40 одсто. Међу производима који су већ поскупели су сухомеснате прерађевине, слаткиши, конзерве, пиво, безалкохолна пића, кућна хемија...

– Нема неког посебног објашњења за толика поскупљења многобројних производа у протеклом периоду. А трговци добијају свакодневне најаве произвођача да ће цене поново порасти за неколико процената – најавио је Горан Ковачевић, председник Управног одбора новоформираног Сектора трговине при Унији послодаваца Србије.

Са друге стране, Републички завод за статистику је објавио да просечно домаћинство у Србији распо-

лаже са 51.467 динара, а да издаци износе 46.500 динара. Од тога на храну и безалкохолна пића одлази 45 одсто, а за становање, воду, струју, грејање 15 одсто, за превоз скоро 10 одсто! Поражавајући је и податак да на личне потребе просечна породица потроши само 5 одсто свега што заради!

Лекове преписује фармацеутски лоби

Директор Агенције за лекове и медицинска средства Србије (АЛИМС) Татјана Шипетић изјавила је да та кућа настоји да кроз регистрацију и контролу лекова и медицинских средстава, као и њихову контролу на тржишту, сваки грађанин буде сигуран да је лек који користи ефикасан и безбедан. Међутим, како је истакла, и она и запослени у АЛИМС-у су под притиском фармацеутских кућа да лек стигне што пре до апотека и да тако остваре планирану зараду.

Упитана има ли притисака фармацеутских кућа да се убрза одобравање лека, она је казала:

– Свакога дана смо под притисцима. Поједини притисци су оправдани, а поједине не бих коментарисала. Разумем да је циљ фармацеутске куће да њихов лек буде што пре на тржишту и да је за њих АЛИМС само степенница, коју треба да прођу да би стигли на тржиште. Без обзира на притиске, у процени безбедности, квалитета и ефикасности лека нема компромиса и документација мора да буде у складу за законом – каже Татјана Шипетић и додаје да Агенција никада није имала оволико посла, пошто на дозволу чека 800 лекова.

Држава ударила на студенте

Изменама Закона о ауторским и сродним правима држава је поново директно ударила на студенте из сиромашнијих породица! Заштиту ауторских права професора који пишу књиге ставила је изнад принципа да сви грађани Србије имају једнака права на образовање, пошто ће само имућнији моћи да купују скупе уџбенике и излазе на испите. Када су новинари питали Владимира Марића, помоћника директора Завода за интелектуалну својину, да ли ће због овог Закона бити обавезно и уређивања висине цене уџбеника да би били доступни свим студентима, он је казао да цена уџбеника не зависи од тога да ли он може да се копира! Студенти негодују због нових мера јер, како кажу, само за један нов уџбеник треба да плате од 500 до чак 3.000 динара, а копирани уџбеници коштају три пута мање. Највећи проблем је, међутим, што је квалитет издања често веома лош, а некада се чак дешава да по изузетно лошем преводу на српски језик схватите да је много тога преписано из страних уџбеника. Наравно да треба заштитити ауторско право писца уџбеника, али треба контролисати и квалитет, а нарочито да ли је реч о плагијату – поручили су студенти у разговору за београдске медије.

Закон је у некој мери само помогао професорима да успешније уцењују ученике да купе њихове књиге. На неким факултетима студент не може да изађе на испит, ако не покаже професору да је купио његову књигу!

– Тиме се студентима онемогућава да позајме уџбеник, уколико немају новца да га купе. Већина професора је после болоњске реформе морала да напише свој уџбеник, прилагођен новом програму, а цене првенствено диктира квалитет штампе и обим књиге. Копирање уџбеника је кршење ауторских права, али и условљавање куповином уџбеника је велики проблем – рекао је Миша Живић, председник Студентске конференције универзитета Србије.

**Тоне отрова, фекалија, чак и медицинског отпада,
одлазе директно у водотокове широм Србије (2)**

Профит изнад здравља

Још у време СФРЈ, Велики бачки канал био је један од најзагађенијих водотокова у Војводини, преко лета се из њега ширио неподношљив смрад, па су га у Црвенки, Кули и Врбасу звали „смрдљиви“ канал. Годинама се ништа није мењало. Канал је најзагађенији у делу тока кроз Врбас у дужини од седам километара, низводно према Србобрану, и представља сталну и озбиљну еколошку опасност за становништво, не само општине Врбас, већ и општина Кула и Црвенка.

Стручњаци процењују да се само на овој деоници у њему налази наталожено скоро пола милиона кубних метара муља који садржи обиље отровних материја, при чему дубина воде, у којој поодавно нема никаквих знакова живота, једва да достиже пола метра! Живот људи поред овог водотока је несношљив, поготово у летњим месецима када се из њега шире испарења крајње непријатног мириса и са високим садржајем отровних материја. Каког су здравља становници на обалама Канала, који су већ деценијама изложени ризику високог степена да оболе од болести дисајних, али и других органа, вероватно знају лекари који их лече, али би било посебно занимљиво погледати здравствену статистику која се односи на дечију популацију.

Ништа боље није ни у Бечеју. Становници овог града праве залихе воде, на снази је ограничење потрошње воде, а према оцени многих, проблеми са водоснабдевањем у последњих 20 година никад нису били гори! Град се снабдева водом из 13 бунара са изворишта на Србобранском путу. У последњих пет година у Бечеју је избушен само један бунар, уместо пет, како је било планирано, притом, издашност постојећих бунара опала је са потребних 100 литара у секунди, на мање од 80. Фонд за капитална улагања, у јулу 2010. године, одобрио је 52 милиона динара за бушење нових бунара, али – до данас та средства нису стигла у Комунално предузеће „Водоканал“! Упркос више пута понављаним писменим и усменим упозорењима да су повремени и потпуне ре-

стрикције снабдевања водом неизбежне уколико се не избуше најмање два нова бунара, нико не реагује – републичка, покрајинска, али ни локална власт! У Бечеју су посебно угрожени станари зграда од трећег спрата па навише, али, иако вода једва капље из slavина у времену од 9 до 12 часова преко дана, надлежни апелују на грађане не само да рационално троше, већ и да редовно плаћају рачуне за воду коју добијају тек у траговима! Како одржавати хигијену током врелих летњих месеци? Како уопште раде јавне установе – дом здравља, амбуланте... као да никога није брига.

Грађани су јако незадовољни и сматрају да надлежни нису ништа учинили да се ова ситуација избегне. Предузеће „Водоканал“ тражи да се прогласи ванредно стање, јер је, како кажу, ситуација равна елементарној непогоди. Али где је решење? Чак и када би сутра почело бушење бунара, потребно је најмање два месеца да се тај посао уради, да се они повежу и вода испита пре него што се пусти у систем пречишћавања и дистрибуције. Вода је само, како неки тврде, „избацила“ на површину неке друге проблеме који се дуго „гурају под тепих“. Помиње се мањак од седам милиона динара у предузећу „Водоканал“. Томе нису могли кумовати празни бунари. У овом војвођанском граду без посла је 5.500 људи, ипак, већина уредно плаћа рачуне за воду коју не добија! Неки у шали кажу да је проблем дубљи од празних бунара. Било би добро видети да ли су и како бунари одржавани, у каквом је стању водоводна мрежа, колико се уопште улагало у водоснабдевање у протеклих десет година али и колике су плате запослених у „Водоканалу“. У међувремену, Бечејци су приморани да се сналазе како знају и умеју, па – ко преживи!

Ђердапска брана „загрпана“ отпадом!

У кориту „лепог плавог“ Дунава испред хидроелектране „Ђердап“ лежи преко 500 милиона тона наноса и отровних супстанци међу којима, између осталог, феноли, минерална уља и те-

шки метали, жива, олово, кадмијум, цинк, никл... Посебно је угрожена зона око Доњег Милановца. Србија у овом тренутку нема могућности да овај велики еколошки, али и економски проблем сама решава и зато се очекује помоћ, односно, интервенција „Дунавске комисије“, коју су основале владе земаља чије територије припадају сливу највеће европске реке.

Према проценама стручњака, само из средњоевропских земаља, путем Дунава годишње у Србију уђе огромна количина еколошких загађивача - преко 30 хиљада тона фосфора и око 400 хиљада тона азота! Од 17 милиона тона загађујућих материја које воде Дунава годишње унесу у Ђердапско језеро, половину доносе воде европских река које припадају Дунавском сливу, а половина стиже сливовима река Саве, Тисе и Мораве. У Србији посебно забрањува брз раст броја индустријских загађивача подземних вода, који су изван сваке контроле, притом њихово непоштовање прописа о заштити животне средине није уопште санкционисано, а све то директно утиче на квалитет изворишта питке воде, при чему је недопустиво лоша и заштита водотокова од дубиног утицаја рудничких флотација и депонија отпада, чија санација је још увек далеко од европских стандарда.

Има ли излаза?

Чак и при површном увиду у стање вода и одлагање отпада у Србији, лаику је јасно да је ситуација више него драматична, али и да надлежни не раде свој посао. Имамо ли уопште увид у то колико се новца троши да се обезбеди здрава вода за пиће, да се заштите реке, да се прошири, очигледно, недовољна канализациона мрежа? Ове и сличне теме тешко се пробијају у медијима. Еколошке емисије и еколошке рубрике, стишнуте су на минималан простор и у новинама и у ТВ емисијама. Тек онако успут, ту и тамо. Наравно, у девастацији природе која нам је од Бога дата, још како учествују разни интереси моћних појединаца чија је једина религија профит. **А. В.**

Европа и планета на раскршћу

Сакривено иза звездане завесе

• *Ко је крив за епидемију презадужености држава? Да ли је порез за богате део решења? Може ли због претераног стезања каиша да пукне држава?*

Пише: Часлав Кузмановић

Чиме је немачка и српска јавност затечена

Кључни пропагандни слоган српске политичке елите је тврдња да „Европа нема алтернативу“. Једна од опасних последица таквог става јесте спречавање домаће јавности да реално сагледа шта се дешава са земљама које се тамо већ налазе.

Иницијатива многих богатих Немаца да плаћају већи порез и тако допринесу увећању државног буџета и смањењу друштвене неједнакости, проглашена је у штампи необичном, мада по својој суштини то није. Нарочито ако се зна да у Немачкој никада није било толико богатих људи, који су на својим рачунима у лето 2011. године сачували 7,4 хиљаде милијарди (билиона) евра – четири пута више од укупног државног дуга.

Истовремено, мере штедње средстава државног буџета широм Немачке су довеле до затварања библиотека, базена, руинирања школа и затварања бројних радних места.

Млади у овој земљи не виде будућност за себе и мисле да живе у друштву које их одбацује. Државна статистика потврђује да је нација све старија (дупло старија од турске нације) и да је свако шесто дете сиромашно. Сиромашно је свако треће дете које живи са једним родитељем. Немачким општинама недостаје 126 милијарди евра.

Тврдњу да нема новца да се ствари промене и да треба штедети, млади допуњују тврдњом да је то тако јер се постојећи новац даје за спасавање финансијских тржишта.

Ова тржишта су запала у кризу због недовољне контроле, односно због свог неограниченог повлашћеног положаја, који омогућава да се тргује и оним чега нигде нема, сматра немачки министар финансија.

Капитализам је грешан, оцењује „Зидојче цајтунг“

„Капитализам се огрешио о човека и државу. У последње време му је успело да натера државу да плаћају његове дуге – због наводне одговорности државе за све, за целокупно друштво. Капитализам је успео да натера друге да ураде оно што није у стању сам да уради. Трошкове оваквог система сноси средња класа, која је и сама пољуљана, оштро напада оне на дну друштва, који живе од пореза средње класе и јер су је преварили богати, који порезе уопште не плаћају. Држава би могла да смањи привилегије богатих, али то не чини. Пре три године, на врхунцу, мислили смо да доживљавамо чистилиште капитализма. То је, међутим, била варка. Исто тако смо, разочарани, морали да констатујемо да тржиште није укроћено. Дакле, од капитализма са људским лицем смо и данас веома удаљени, баш као и 2008.“ пише *Зидојче цајтунг*.

Немачка је све до 1996. године имала порез на богатство а односио се на целокупну имовину – некретнине, готов новац, депозите у банкама, новчана средства у различитим фондовима... (тзв. синтетички порез). Тих година, то је била и економско-теоретски и практично – држава благостања. Као таква,

постала је непријатан пример онима који су заговарали тоталну доминацију економског система над целокупним друштвеним системом. Другачије речено, онима којима није стало да економија служи грађанима него да грађани служе енормном богаћењу власника разноврсних облика капитала. Пре свега финансијског капитала.

Богати су у претходном периоду, захваљујући смањењу пореза, постали још богатији. Десет одсто богатих у међувремену располаже са 63 одсто од укупне имовине у Немачкој. Ако се у то уброје и некретнине које богати користе, онда тај број износи 75 одсто.

Оваква друштвена неравноправност доводи нужно и до промене расположења у земљи. Политичари су све више изложени друштвеном притиску да и богате укључе у отплаћивање државног дуга.

У том смислу се помиње и могућност поновног увођења пореза на богатство, који је укинут пре петнаестак година. Опозициона странка Зелених у немачком парламенту је израчунала да би увођењем пореза на богатство министар финансија за десет година прикупио између 100 и 120 милијарди евра. Када би тим новцем били плаћени дугови државе, покрајина и општина –

Докле ће Тадић да штити тајкуне?

од умањења укупног дуга сви би профитирали.

Због свега поменутог, иницијативу немачких богаташа да им држава повећа порез не сматрамо необичном, већ крајње рационалном и логичном. Поготову у години планетарног гнева против богатих и корупције владајуће елите.

Шта о глобалној пропасти мисле остали Европљани

Животни стандард у ЕУ је у стању слободног пада, јавља „Глас Русије“. Статистике показују сталан пораст броја људи који су морали прећи преко границе сиромаштва. Таквих на тлу Европске уније сада (2009.) има 85 милиона, или 17 одсто укупног становништва.

Француски истраживачи потврђују да је стање у последње две године постало још лошије. Број сиромашних се повећао за 300.000 људи. Сиромаштво се тиче пре свега незапослених. Отприлике трећина незапослених живи у сиромаштву. Међу пензионерима, сиромашних је више од 30 одсто. Сиромаштво је више захватило занатлије и трговце од других.

Озлојеђени су посебно млади. Проблем није само материјалне природе. Створен је осећај безнађа, неједнакости и различитих стартних позиција. Без шанси за добијање пристојног образовања, добар део младих живот проводе као неквалификовани радници.

У Шпанији, 45 % омладине до 25 година старости не може да се запосли. Шпански социјалисти обећавају порез за богате грађане и банке и да ће тиме прикупљена средства искористити за отварање нових радних места, посебно за младе људе.

У Британији је скоро 20 % незапослене омладине. Недавни немири су се претворили у рушилачко насиље. Тиме су олакшали посао властима да заобиђу проблем социјалне неправде и да реагују вишеструко репресивно. Последње вести са тог подручја говоре да ће каиш штедне на рачун сиромашних ипак бити мало олабављен.

Можда је разлог томе што је неко од британских политичара прочитао извештај свог Министарства одбране из 2007. године о светским трендовима током наредне три деценије.

У извештају Министарства се наводи следеће: „Јаз између богатих и сиро-

машних ће вероватно да се повећа и апсолутно сиромаштво ће да постане глобални изазов... Разлике у богатству постаће стога све очигледније... Апсолутно сиромаштво подстаћи ће спознају неправде међу онима чија очекивања нису испуњена, повећавајући напетост и нестабилност, што ће да услови нереди, пораст криминала, тероризам, побуне. То може, такође, да води оживљавању верских, анархистичких или рушилачких покрета, али и популизма и обнављању марксизма.“

Средња класа могла би да постане револуционарна, преузимајући улогу Марксовог пролетаријата – процењује се даље у извештају.

Такође се истиче да би глобална покретљивост радника и смањење нивоа социјалних давања и запослености могли да смање везаност људи за државу. Растући јаз између њих и малог броја све видљивијих ултрабогаташа могли би да подстакну разочарање у власт, која се завређује заслугама. Док расту нагомилани дугови и опадају пензиона давања, светска средња класа могла би да се уједини, користећи приступ знању, изворима и вештинама, како би уобличила транснационалне процесе у интересу сопствене класе.

Да је извештај британског Министарства одбране озбиљно рађен, потврђују и демонстрације у Шпанији, Грчкој, Израелу и Чилеу. Према *Фајненшел тајмсу*, недостатак шанси за младе и пад стандарда средње класе заједнички су именитељ ових збивања.

Иначе, Велика Британија спада међу европске земље са највећим јазом између богатих и сиромашних. Статистички

кофицијент којим се мери тај јаз (ГИНИ коефицијент, креће се од 0 до 100) износи 34 за Британију.

У Србији се овај показатељ налази између 32 и 33 одсто. Сличну вредност имао је овај коефицијент у Египту пре свргавања са власти Хоснија Мубарака.

Француска жели конкретне потезе према опорезивању финансијских трансакција на међународном нивоу, изјавио је француски министар финансија у разговору са немачким колегом 23. августа ове године у Паризу. Док он настоји да земље Г20 у новембру прихвате овај став и повуку потезе у том смеру, европске банке су извргле руглу и саму идеју опорезивања финансијских трансакција.

Аустријски канцелар Вернер Фајман сугерисао је увођење додатних пореза на богатим грађанима како би се боље и праведније распоредиле последице финансијске кризе. Фајман се залаже и за пореску реформу од које би имала корист средња класа. Он се сагласио и са предлогом немачког канцелара и француског председника о увођењу пореза на финансијске трансакције. Аустријски канцелар је ту идеју заговарао и

предлагао још од почетка избијања кризе.

Да је финансијска олигархија и даље изузетно моћна, показује и то што се са аустријским канцеларом не слаже његов заменик, који је нагласио да је „незамислив већи порез за богате“.

Словеначки министар финансија је почетком ове године изјавио да ће влада Словеније вероватно повећати порез за богате, али да је још прерано рећи шта ће тачно учинити. До сада нису учинили ништа.

У Италији, Берлускони је недавно обећао да ће да притисне богате да напуне осиромашене државне касе. Све се завршило још јачим стезањем оковратника на врату пореских обвезника. При томе није прављена разлика између оних који једва састављају крај са крајем и оних који су већ на социјалном дну.

Ирска, европски тигар док је притицао амерички шпекулативни капитал, претворила се у миша са урушеним

економским и финансијским системом, чији грађани би требали да раде десет година а да при томе ништа не троше, како би вратила дугове.

Сиромашни у источним земљама ЕУ – од Летоније и Литваније, до Румуније и Бугарске – као да нису предмет ничијег размишљања.

Шта кажу у Сједињеним Америчким Државама

Иако се превасходно бавимо земљама Европске уније, није на одмет да поменемо гласове који долазе из САД, државе са највећим бројем супербогатих људи. Државе која је прва увела разуманост, друштвену и моралну неодговорност финансијске олигархије и на то приморавала друге државе. То је држава из које је и кренула светска финансијска криза, коју није могла решити „невидљива рука тржишта“. Напротив, та криза је захватила водеће светске економије, прелила се на остатак света и отворила потенцијално опасније подручје глобалне кризе политичких елита. Истовремено, то је држава са дугом незамисливог износа.

Акција владе САД која је требало да врати поверење у финансијски систем, била је усмерена на преиспитивање прекршаја у том систему. Очекивало се да ће да уследи и акција против пропуста у финансијској елити, али није остварена. Супротно томе, док су огромне суме долара улагане у стабилизацију финансијског система, политичке елите су допустиле да финансијски олигарси – профитирају.

Председник САД је направио уступак заступницима богатих, републиканцима, у погледу смањења јавне потрошње. Позвао их је да занемаре страначке интересе и учине све да Конгрес што пре делује и усвоји законе који ће помоћи отварању нових радних места. Истовремено их је позвао на компромис. Компромис би укључио и повећање пореза богатима.

Публицитет је добио милијардер Ворен Бафет, када је предложио да 12 чланова Конгреса – којима је дат задатак да израде план смањења државног дефицита – не дирају у пореске стопе 99,7 одсто Американаца. Уместо тога, Бафет заговара веће порезе за супербогате. Позвао је „мегабогаташе“ да плаћају већи порез. Искусни инвеститор зна да би у држави са толиком друштвеном неједнакошћу (ГИНИ коефицијент износи 45) такав потез био ефикаснији.

Он тврди да је време да влада постаје озбиљна по питању заједничког жртвовања.

Стотине хиљада празних станова и истовремено безброј бескућника који спавају по парковима и тротоарима широм САД можда потврђују да је то време заиста дошло.

Актуелно успоравање раста глобалне економије убрзава почетак нове кризе, уверен је професор Њујоршког универзитета Нуријел Рубини, који је крах америчког тржишта некретнина и глобалну рецесију предвидео још 2006. године, две године пре њеног избијања. Рубини је раније сматрао да ће други талас кризе наступити тек 2013. године, али сада сматра да би нови пад могао да почне и раније, тј. 2012. године; пре свега због тога што слабост економије САД, еврозоне и Велике Британије расте.

У средиште надолазеће кризе водећи амерички економиста је поставио фискалну (пореску) нестабилност и банке које су проблематичне.

Како би се спречила катастрофа, владе морају хитно да пронађу начин за подстицај економског раста, не за пет година, већ данас, нагласио је професор.

Као и 73% грађана САД, и овај професор има утисак да се ствари још увек крећу у погрешном смеру.

Шта мисле Уједињене нације

Да утисак врхунског економског аналитичара није без основа, потврђује извештај групе УН за економске анализе (UNCTAD) под називом „Изазови у светској економији за политику после кризе“, објављен 6. септембра 2011.

Политика провођења мера штедње и смањења дефицита гура светску економију у катастрофу, у покушају да се удовољи финансијском тржишту, наводи се у извештају.

Оштро је критикована економска политика Европе и САД. Аналитичари УН позвали су на повећање зарада, оштрије регулисање финансијског тржишта, повратак систему контролисаног курса валута и на прекид размишљања руковођеног финансијским тржиштем.

„Порука је веома прагматична: потребно је да брзо преокренемо наш курс“, изјавио је генерални секретар УНКТАД-а, Супачи Пантичпақди.

Овај бивши председник Светске трговинске организације је истакао да је политика која се води у време кризе, када се предност даје кресању буџета, по-

грешна и неодговарајућа.

Вођа тима који је саставио извештај, Хајнер Флесбек, рекао је да је глобална економска ситуација веома опасна и да ће, без додатних стимуланса, у најбољем случају уследити деценија привредне стагнације.

Садашња политика је катастрофална, саопштио је Флесбек, бивши заменик министра финансија у Влади Немачке.

„Уколико су каматне стопе свуда на нули и ако се владе држе политике смањења јавних трошкова и фискалних дефицита, уместо да их задрже на садашњем нивоу, онда ћемо завршити у сталној рецесији“, рекао је Флесбек.

Он је нагласио да је незапосленост повезана са недовољном потражњом и да, у случају слабе потражње за робом, државе треба да ускоче са великим програмима за стимулсање економије.

Послецица финансијске кризе није само незапосленост, која је била очекивана, него и стагнација зарада у САД, Јапану и Европи, односно у 70 одсто светске економије, рекао је Флесбек.

Слична размишљања моћних

Потребна је политичка храброст за глобални економски опоравак јер су највеће препреке том опоравку политичке, а не економске природе. Ово су светским лидерима поручили министри финансија Канаде, Јужне Африке, Велике Британије, Сингапура и Аустралије.

Фискална политика којој се може веровати у земљама са великим дефицитом, мора бити усклађена са ребалансом глобалне потражње како би био подржан привредни раст. Средишње је питање како вратити јавне финансије на одрживи пут а неизбежно је и доношење крупних одлука о потрошњи, правима и порезима у земљама са великим буџетским дефицитом.

Одговор на ово питање је смањење јаза између богатих и сиромашних, како у националним оквирима, тако и на међународном плану.

Министри финансија истичу да консолидацију мора пратити циљана и фискално одржива политика која би подстакла отварање нових радних места, плус обучавање и приватна улагања у подстицање сваког економског потенцијала на раст.

Како размишља Србија?

„Србија – порески рај за богаташе“, објавила је домаћа штампа средином

фебруара 2009. године. Око двадесет хиљада „регистрованих“ домаћих богаташа, а незванично много више, и даље ће моћи да ужива у пореском рају званом Србија. Порез на доходак у Србији износи 10, односно 15 одсто, док у другим земљама достиже и 70 одсто. Слично је и са дажбинама за поседовање ципова, јахти или авиона.

Најава Владе Србије из јула 2008. године да ће порез за богате бити повећан на 20 до 40 одсто остала је само најава.

На другој страни, због малих прихода у буџету најављује се повећање пореза на додату вредност, који ће кроз поскупљење највише оптеретити најсиромашније. Стручњаци кажу да држава повећава само ПДВ и акцизе, јер је ове порезе најлакше наплатити, а и не мора да се замера најбогатим.

Ако је веровати Викиликсу, некако у исто време, премијер Србије се у исповести актуелном америчком амбасадору у Београду жали како народ не воли богаташе и да мора наћи начин да их омили. Што се тиче српске политичке елите, богаташи су већ њихови миљеници.

Један од утемељених предлога економских стручњака из тог доба јесте да се уведе синтетичко прогресивно опорезовање. То значи да се све врсте примања и имовине, а не само зарада, обрачунавају и опорезују заједно по истој стопи, која одговара богатству грађанина. Они који су најмање плаћени не би имали порески издатак за остварене приходе, а најимућнији би били опорезовани по стопи од 40 или 50 одсто. Слични порези у другим земљама достижу и до 70 одсто.

Како се Србија определила да опорезује потрошњу (најшире слојеве становништва) а не приходе (богате грађане), то је предлог о синтетичком прогресивном порезу остао развишљање једног економског филозофа.

Још један од смислених предлога је био да држава размисли и о ефикасној наплати постојећих намета и смањењу непотребних расхода. Сви причају о београдским сплавовима и кафанама као нечему што воле туристи, а нико о томе како се у њима плаћа порез. Аутор овог предлога, економиста Никола Тасић можда у том тренутку није знао да је наведена бранша 70 % под контролом власника најпрљавијег новца у Србији.

Крајем 2010. године поново оживљавају идеје и написи у штампи да држава Србија спрема удар на богате, уз фусноту да удар није ни против

кога лично уперен и да ће богати имати начина да га делимично избегну.

У исто време, српски Ворен Бафет, односно Миодраг Костић, изјављује да је порез на богате добра идеја. Да ли стварно тако мисли или је читао поруке Викиликса, никада није утврђено.

Неколико месеци касније, најмоћнији човек Београда поверава штампи да су му блиске идеје друштвене одговорности и да их практично спроводи у својих неколико фирми. Дирљиво.

Да ли само због пажљиво неговане блискости са светским финансијским моћницима (ММФ, Светска банка, Европска банка за обнову и развој) или још због којегега, Србија одустаје од прогресивног опорезивања. Излаз из економске стагнације види управо у супротном. Богатим страним инвеститорима се дају разне пореске стимулације и друге субвенције.

И поред тврдње америчког милијардера и инвеститора да порези нису пресудно утицали на његове пословне одлуке, у Србији је недодирљив став да пореске повластице богатим инвеститорима мотивишу привреду и грађане да више раде и да, на крају крајева, свима бива боље. Овакав став никада нигде није потврђен у пракси. Он припада скупу идеја које је нобеловац-економиста Џ. Стиглиц назвао *бућкурушем*; политичком доктрином која је у служби интереса богатих.

Лаж која ће Србију скупо коштати

Ако се одмакнемо од економске теорије и приближимо српској пракси, наилазимо на процену да ће мањак прихода у државном буџету бити најмање 23 милијарде динара, наспрам одобрених 12 милијарди, колико смо договорили са ММФ у недавном аранжману из предострожности.

Социјално најугроженији плаћају највећи данак економске кризе

Као највећу корист од овог аранжмана неки сматрају утицај на предизборни политички циклус у који Србија улази. Одобрена средства нису велика али у неким околностима могу бити врло битна.

Званични статистички подаци показују да је раст дефицита са 4,1 на 4,5 одсто бруто домаћег производа већ постигнут и влада мора водити рачуна да не повећава расходе, а да повећа приходе.

Повећање прихода се не доводи у везу са порезом на богате, са опорезивањем финансијских трансакција, са порезом на екстрапрофит банака, незаслужено стечен повећањем вредности швајцарске валуте, нити са било чиме сличним.

У недавно спроведеној анкети српски богаташи тврде да и нису толико богати као што се мисли а они који мисле да припадају тој категорији не сматрају да треба да позову државу да им то богатство умањи. Разумљиво.

Реформа пореског система је на списку неостварених обећања режима, тако да ће се кола и даље ломити на малим и средњим предузећима и најширем грађанству.

Режим по ко зна који пут најављује смањење пореза на зараде како би мала и средња предузећа опстала и бар сачувала постојећа радна места. Председник Асоцијације малих и средњих предузећа, Милан Кнежевић, оценио је пре пар дана да је најава смањења опште стопе пореза на зараде средином идуће године, лаж орочена на годину дана и јефтина политичка естрада.

Кнежевић указује да већ шест година привредници предлажу: реформу пореског система, сузбијање црног тржишта и сиве економије, реформу јавног сектора, ефикасније правосуђе, раздуживање државе према малим и средњим предузећима, доношење закона о занатству, предвидив курс, развојну банку, ефикаснији рад царине...

Уместо озбиљног рада на остварењу свега побројаног и овом приликом непоменутог, премијер упорно и непоколебљиво понавља наметнути рецепт: стриктно поштовати постојећа фискална правила, штедети и смањити јавну потрошњу.

Спроводићемо економску политику коју су економски аналитичари УН пре пар недеља прогласили погубном за цео свет, јер се бави заштитом интереса светске финансијске олигархије, уместо развојем у економији онога од чега се живи.

Нека нам је Бог у помоћи.

Обмане о Европској унији (1)

Сурова стварност негира обећани рај

• Немачки фармер слободно може млеко да продаје у Бугарској, а како ће бугарски фармер, који добија далеко мање субвенције од свог конкурента, продати своје производе на том тржишту, оне у Бриселу мало занима. Идеја да је тржиште јединствено подразумева да је потрошачима свеједно који европски произвођач стоји иза артикала које они купују. Али ако се бугарске фабрике затварају јер не могу да издрже конкуренцију привилегованих немачких произвођача, ко ће онда у Бугарској имати посао?

Европска унија посрће. Заједница 27 земаља, начелно заснована на идеји солидарности, међусобних економских интереса и обећања да ће европске земље заједнички успети да достигну глобалну величину, какву понаособ никада не би могле у данашњем свету, којим доминирају Кина и Америка, данас се налази на ивици финансијског колапса. У такву унију, која ни за себе нема довољно новца и на коју са све мање ентузијазма и декларисане „солидарности“ гледају на чланице попут Грчке и Италије, којима свакодневно треба све више новца, Србија безрезервно јури да уђе.

Обећање које нам се нуди је да ће улазак у ЕУ Србији донети новац. Мно-

го новца. Милијарде. Да ће бити посла. Да ће државом владати закон, а не партије и тајкуни. Да ће плате бити као немачке. Да се на лекарске тестове неће чекати месецима.

Да ли је заиста тако?

Криза у Грчкој, чије су власти годинама прикривале истину о својим посрнулим финансијама, а бриселске институције се правиле да не примећују рачуноводствене махинације којима је Атина приказивала ружичасту слику своје економије, открила је све лицемерје и сву порозност европског система. Како би заштитила евро, заједничку валуту већине старих чланица, ЕУ је штитила Грчку. Грчка је заузврат трошила колико је год могла, расипала новац и гајила корупцију, све до тренутка када је балон надуван до границе пуцања. Онда је затражила помоћ. Епилог је криза целе Европе и истањени новчаници, не само Немачке и Француске, као водећих земаља, које вуку скоро све конце у управљању Унијом, већ и свих осталих чланица. Европска солидарност значи дати новац оном коме треба, чак и кад је он сам крив за своју пропаст, у коју вуке и остале.

Оваква ситуација на видело је изнела и одавно познату јавну тајну: све чланице нису једнаке пред Бриселом. Када се погледа статистика Европске уније, постаје јасно да нове чланице, попут Бугарске и Румуније и осталих недавно примљених земаља, имају далеко боље билансе и знатно здравије економије од старих чланица. Европска унија, наиме, има разне критеријуме – копенхашке, мастрихтске итд., којима дефинише обавезе које све чланице морају да

испуне како би могле да остану у ексклузивном кругу званом ЕУ. Једино што те критеријуме она сама не поштује. Да би нека земља постала члан Уније, она мора да испуни све ове прописе. То редовно значи јако болне резове – како би се буџетски дефицити одржали на прописаном нивоу, радници у јавном сектору често добијају отказе. Како би се смањила потреба за задуживањем, пензије падају. Како би се постигла „отвореност тржишта“, царине се укидају, а домаће фирме потом често гасе – у школи конкурентности слабији ученици не пролазе разред.

За све то време, правила која важе за нове чланице редовно се занемарују кад су у питању старе. Мастрихтска правила кажу да јавни дуг земље чланице ЕУ не сме да пређе 60 одсто њеног бруто домаћег производа. Грчка је на 160, Србија на 42. Али ми нисмо чланица и још дуго то нећемо бити, ма колико се овдашња власт трудила да нас убеди у супротно.

Замор од проширења једна је од главних тема у западним медијима, али то се овде просто игнорише. Замор, међутим, за собом повлачи и финансијске последице. Ако се погледа шта су Бугарска и Румунија, као последње примљене земље, добиле и како те државе изгледају данас и ако се то упореди са државама које су примане у Унију пре двадесетак година, јасно је да се данас „европски пут“ далеко мање исплати. Колико год се домаћи политичари трудили да нас убеди како је Европска унија заједница заснована на принципу једнакости, бројке нам тврдоглаво говоре другачије.

Погледајмо само буџет за пољопривреду, рецимо. Како је производња хране главни економски потенцијал Србије, степен улагања Уније у ову област од кључног је значаја за одређивање користи коју наша земља може да има од приступања „клубу 27“.

И ту је проблем. Пољопривредници који долазе из старих чланица ЕУ добијају чак десет пута веће субвенције из заједничких фондова, у односу на пољопривредне произвођаче из касније учлањених земаља, превасходно из источне Европе. Тако, рецимо, немачки земљорадници могу да рачунају на 370 евра годишње по хектару обрадиве површине, а француски чак до 410 евра. Грчка, такође стара чланица, добија чак пет одсто средстава из пољопривредног буџета уније иако се по обрадивим површинама налази прилично ниско у поређењу са осталим земљама. Заправо, диспропорција је толика да старе чланице Уније добијају чак до 85 одсто средстава намењених руралном развоју, док новим чланицама остаје само око 15 одсто средстава. Истовремено, будући да је европско тржиште јединствено, царина нема, што значи да немачки фармер слободно може да своје млеко продаје у Бугарској, а како ће бугарски фармер, који добија далеко мање субвенције од свог конкурента, продати своје производе на том тржишту, оне у Бриселу мало занима. Идеја да је тржиште јединствено подразумева да је потрошачима свеједно који европски произвођач стоји иза артикала које они купују. Али ако се бугарске фабрике затварају јер не могу да издрже конкуренцију привилегованих немачких произвођача, ко ће онда у Бугарској имати посао?

Решење је, наравно, да и тржиште радне снаге буде либерално. То значи да Бугари могу једноставно да оду у Париз или Берлин и тамо се запосле наместо неког Француза или Немца. Ако је тржиште „европско“, онда је и рад „европски“. Нема националности.

То, међутим, већ не може. Иако према свим документима Европске уније тржиште рада јесте либерално, кампања протеривања европских Рома из Париза, коју је тако ефикасно спровео председник Француске Никола Саркози, довољно говори о томе колико у старим чланицама ЕУ воле раднике из источне Европе. А говори понешто и о томе колико воле Роме. И колико нису расисти. И колико су им битна људска права. И колико је Европа једно.

Како би Србију дочекали у Унији, да се наслутити из понашања Брисела

према нама у садашњем периоду, док још нисмо члан. Илегални имигранти су вероватно најчешће помињана реч у преговорима које водимо о приступању овој организацији. „Европљани“ највише страхују од гастарбајтера. Један од главних услова који се поставља Србији на путу до чланства је да се постара да нико од наших грађана не пође „трбухом за крухом“, да се случајно не нађе у некој од богатих западноевропских држава, како би тамо зарадио који евро радећи на грађевини или у супермаркету. Ако ћемо уласком у ЕУ сви већ бити „једно и исто“, како нам са телевизије поручује влада, зашто је Бриселу толико стало да нас задржи што даље од својих граница? Да не чувају можда радна места за своје грађане? Не за Европљане, „једне и исте“, већ за Немце, Французе, Холанђане и Белгијанце. Ако нећемо добијати исто новца и ако нећемо моћи да радимо на

истим тржиштима, у истим земљама, која је корист од приступања? Које је достојанство у статусу грађанина другог реда? Србија ће можда једног дана и добити нека средства од Европске уније, једног дана (ако некада постане њен члан) али колико ће дати? Колико вреде укинуте царине и угашене неконкурентне фабрике?

Србији је новац потребан данас. Али данас тај новац не стиже. Сигурно не од ЕУ. Србија сада добија само 200 милиона евра годишње од Уније, која од нас захтева корените реформе. Ако су те реформе и добре, оне коштају. Далеко више од 200 милиона евра. Србији се као шаргарепом маше огромним фондовима који ће нам се отворити када поставимо члан. Али нама ће тада ти фондови далеко мање значити. Нама је новац потребан сад, кад треба да се трансформишемо, да изађемо из кризе и да напредујемо. Новац је потребан када га неко нема, а не онда када га има. То је Бриселу добро знано и зато новца сада и нема, јер као што банкарци најбоље знају да се новац не даје сиромашном, него богатом, тако то зна и Европска унија.

На крају, колико је на Западу свима јасно о чему се ради показује и недавна анализа америчке агенције за стратешке анализе Стратфор.

„Европски лидери, почевши од немачке канцеларке Ангеле Меркел, губе стрпљење. Они више не осећају да Европа може да чека док се Балкан споро развија. Европа зна да нема потребна средства да делује на терену на Балкану, што значи да Балкан мора сам себе да сређује и то руководством и кадровима који прихватају Европску унију као једино решење, макар да на чланство мора да се чека и 15-20 година“, наводи Стратфор. Дакле, према Стратфору, Брисел жели оне за које Европа нема алтернативу. Звучи познато. Зар не?

Европска унија захтева од режима да оснује поморску агенцију иако немамо море

Капетан лађе на сувом

- *Иако ће за грађане Србије нова агенција представљати само додатни трошак, у образложењу закона влада наводи да се прописи о поморској пловидби доносе јер то тражи Европска унија*

Сомалијски пирати свакодневно пију лекове за смирење од када је светом прострујала вест да ће Влада Србије основати поморску агенцију, која ће се бавити безбедношћу пловидбе и истраживањем поморских несрећа. Оваква одлука Владе Србије имаће далекосежне позитивне ефекте по безбедност српске прекоморске флоте а њени први позитивни ефекти осетиће се чим Србија купи бар један брод и обезбеди себи излаз на море. До тада, нова агенција Владе Србије, једна од око 110, колико их за сада има, служиће за упошљавање партијских кадрова ДС, УРС-а или СПС.

покушајем избегавања поморских несрећа и унапређењем поморске пловидбе. Да је закон парадоксалан, потврђује његов део у коме пише да Србија нема поморске бродове.

И наравно ЕУ

И у овом случају потврдило се да, у последњих 11 година, ниједна режимска „баљезгарија“ у Србији не може да прође без уплитања ЕУ, овог пута као налогодавца оснивања поморске агенције. У образложењу закона влада наводи да се нови прописи о поморској пловидби доносе јер то тражи Европска унија.

– У складу са одговарајућим директивама и уредбама ЕУ, и у другим видовима саобраћаја предвиђено је формирање органа безбедносне истраге, те је због рационализације рада планирано њихово обједињавање у једном органу. Независни државни орган биће организационо независан од свих надлежних за област поморства – објаснио је медијима Павле Галић, помоћник министра за инфраструктуру и енергетику. И тако је Србија, захваљујући ЕУ, после низа других агенција добила и поморску агенцију. Надамо се да неће тражити од нас и оснивање свеморске агенције.

На десетине агенција

И без мешања „пријатеља“ из ЕУ, Борис Тадић и Демократска странка до сада су основали више од 110 агенција, фондова и завода. За многе од њих Србија није имала потребе а некима се надлежности преплићу. У надлежности Министарства за животну средину имамо и Агенцију за заштиту

животне средине, Фонд за заштиту животне средине, Завод за заштиту природе, Управу за заштиту биља. У оквиру Министарства за инфраструктуру налазе се Агенција за енергетику и Агенција за енергетску ефикасност. Министарство просвете у исто време има и Завод за вредновање квалитета образовања и васпитања и Завод за унапређење образовања и васпитања. Регионалним развојем бави се чак пет институција, па тако имамо Министарство за регионални развој, Националну агенцију за регионални развој, Савет за регионални и равномерни развој, Канцеларију за одрживи развој економски неразвијених подручја и локалне канцеларије за регионални развој. Поморска агенција ће се добро уклопити у овај низ беспотребних агенција за упошљавање страначких кадрова. Наравно, ово ће можда бити само привремено решење, јер нас лако може изненадити вест да ће Србија добити и министарство мора и океана.

Капетани на белу лађу

Уколико режим у Србији не одустане од намере да усвоји Предлог закона о поморској пловидби којим се предвиђа оснивање поморске агенције, Тадићу, Динкићу и Дачићу се може остварити сан Срећка Шојића да постану „капетан на белу лађу“. Једино што њихова лађа неће дуго пловити, јер би после следећих избора могла заувек да остане укотвљена.

Р. В. С.

Грађанима трошак, ДС радна места

Иако ће за грађане Србије нова агенција представљати само додатни трошак, Демократској странци она ће додати неколико нових радних места, па самим тим и још купљених гласова на изборима. Да међу владајућим партијама влада страх од предстојећих избора и да послушничка политика према ЕУ нема алтернативу показује и то да је Предлог закона о поморској пловидби, који је влада већ усвојила, упућен по хитном поступку на усвајање скупштини. Предлогом владе планирано је да број запослених, састав органа и буџет буду прописани посебним актом, вероватно да би се у парламенту избегла расправа о тим темама. Оснивање новог органа у предлогу закона правда се

Мешетарење „напредњачког мегафона“

Радио „Фокус“: мућке, блокада, стечај...

У августу 2006. године, једну од пет дозвола са националном фреквенцијом, у категорији радиоемитера, Републичка радиодифузна агенција (РРА) издала је „Фокус“ радију из Београда. Дозвола је издата за период од 2006. до 2014. године и то у корист емитера Холдинг компаније „Intersped“ а.д. Београд. Власник, председник управног одбора и в.д. директор споменутог предузећа је контраверзни бизнисмен Петар Комљеновић. У јавности је познат као актер полицијске акције „Мрежа“ из 2003. године, која је била усмерена на разоткривање шверца цигарета у Србији. Медији су писали о томе да је полиција утврдила да је Комљеновић активно учествовао у деловању криминалних група које су током деведесетих шверцовале цигарете, као и то да је „радио под покровитељством Марка Милошевића“.

Према истим изворима, Комљеновић је цигарете увозио преко више офшор компанија, регистрованих на Кипру и у Грчкој, да би тако преко фиктивних посредника, при сваком увозу, остављао неколико стотина хиљада марака на рачунима тих компанија. Медији су преносили делове из извештаја акције „Мрежа“ у коме се наводи да је Комљеновић у Србији приказивао како „робу купује од своје фирме Intersped,

регистроване на Кипру“. Наводно је на тај начин сав новац остављао кипарској фирми, што је касније идентификовано на рачунима у „Кредитној банци Скопље“ и „Сити банци“. Од његових блиских сарадника 2006. године ухапшена је Бојана Бајрушевић, власница фирме „Треф“, која је на домаће тржиште дистрибуирала цигарете из увоза.

„Расадник“ СНС-а

Контраверна биографија Петра Комљеновића није представљала препреку за надлежне у РРА, који су му издали осмогодишњу дозволу за емитовање радио програма на територији целе Републике Србије. Јавна је тајна да је Петар Комљеновић, иначе власник религема и ауто куће, у блиским односима са замеником председника СНС-а Александром Вучићем. То пријатељство је резултирало чињеницом да „Фокус“ радио буде у потпуности стављен у функцију промоције Српске напредне странке и то ван изборне кампање, што закон експлицитно забрањује. Истовремено уз промовисање „напредњака“, ова радио станица у свом скандалозном програму позива на линч свих оних који нису део СНС-а, без обзира да ли је реч о слушаоцима који се јављају у програм или о јавним личностима.

Својремено су новинарска удружења од РРА безуспешно тражила да се

због мржње, псовки, шовинистичких, расистичких и фашистичких парола које се свакодневно емитују у контакт-емисијама, тој радио станици одузме национална фреквенција. Ћутање надлежних по том питању више је него разумљиво уколико се погледа профил људи који данас чине новинарску екипу „Фокус“ радија. Реч је о „познатим“ именима српског новинарства попут Владимира Ђукановића, члана СНС-а и „напредњачког“ члана Републичке изборне комисије, који је ту функцију наследио од своје мајке Марине Ђукановић.

Затим, ауторску емисију на „Фокус“ радију води Ксенија Вучић, супруга Александра Вучића, као и „експерт“ за спортска питања и Вучићев кућни пријатељ Дејан Анђус. Директор „Фокус“ радија је Горан Пејаковић, иначе бивши директор Радија 24, чији су власници били контраверзни бизнисмен Срђан Аџемовић и његова бивша супруга, певачица Лела Андрић. Иначе, против Леле Андрић поднета је кривична пријава 2005. године због сумње да је одала службену тајну о прислушкивању телефонских разговора Јована Јоткића Јотке, који је касније осуђен на 15 година робије.

Радио или хоботница?

Осим контраверзне кадровске и водитељске структуре, „Фокус“ радио је специфичан и по нетранспарентним правним оквирима у којима функционише и емитује програм. Наиме, носилац дозволе РРА за емитовање програма је Комљеновићева компанија „Inter-

sped“, која је регистрована у улици Патријарха Димитрија бр. 11 у Београду (општина Раковица). Међутим, у регистру АПР-а, предузеће под називом Радио „Фокус“ д.о.о. уписано је као засебно, односно самостално правно лице и то са истом адресом као и „Intersped“. Ово предузеће је основано 20. септембра 2006. године, односно месец и по дана након што је „Intersped“ добио дозволу од РРА (4.8.2006.).

Оснивачи, односно власници фирме Радио „Фокус“ д.о.о. су компанија Петра Комљеновића „Intersped“ а.д. (75 одсто) и Друштво за посредовање, трговину и услуге „R-24“ д.о.о. (25 одсто). Тако се приходи од продаје услуга и оглашавања, уместо на фирму која је носилац дозволе за емитовање, сливају на рачун сасвим друге фирме и тако добијена добит дели на однос 75:25, односно 3:1. То само по себи намеће логично питање како надлежни у РРА третирају овакав случај, када је једно правно лице носилац дозволе, а друго правно лице убира „плодове“ по том основу.

Прво тумачење за власничке акробације Комљеновићевог радија лежи у чињеници да је компанија „Intersped“ политички део радијског програма ставила у потпуну промоцију СНС-а, а да је музичко-забавни део програма преузела екипа са Радија 24. Осим тога, постоји и друго тумачење познаваоца ове материје, према ком су Комљеновић и екипа, регистрацијом засебне фирме, намерно створили збрку. Наиме, када неко лице из неког разлога пожели да тужи „Фокус“ радио, онда се претрагом регистра АПР-а појаве подаци о правном лицу Радио „Фокус“ д.о.о, што је свакако „оптичка варка“. Неопходно је неколико месеци узалудног вођења судског спора, да би се потом испоставило да је тужена погрешна фирма, јер је носилац дозволе за емитовање заправо компанија „Intersped“.

PRIVREDNO DRUŠTVO ZA TELEKOMUNIKACIJE RADIO FOKUS DOO BEOGRAD, PATRIJARHA DIMITRIJA 11		
Patrijarha Dimitrija 11		
Beograd (grad)		
104658159		
20208490		
6,986,067.85		
Од	до	Број дана
08.09.2010.	20.09.2010.	12
21.09.2010.	20.10.2010.	29
02.11.2010.	-	310
		Укупно: 351

Обманули РРА

Контраверзни Комљеновић је на идеју о оснивању засебне фирме дошао веома једноставном логиком, јер у власничку структуру „Interspeda“ није могао да „убаци“ екипу из Радија 24. Учешћем капитала Радија 24 неспорно је да постоји медијска концентрација, али је она у смислу одредаба Закона о радиодифузији доведена до саме горње границе. Наиме, Комљеновић је тиме формално испоштовао одредбу члан 99. став 1. тачка б) Закона о радиодифузији, чиме му је допуштено да Радио 24, као емитер локалног карактера, учествује до максимум 30 одсто у власничкој структури другог емитера. Међутим, очигледно се чекало да „Intersped“ прво прође на конкурс и добије дозволу, па да се онда накнадно уђе у медијску концентрацију.

Иначе, предузеће „R-24“ д.о.о. које је сувласник „Фокус“ радија, већ емитује телевизијски програм у општини Бара-

јево и то на основу дозволе која му је, као емитеру, издата одлуком РРА, од 29. децембра 2008. године, а која је обновљена 10. јула 2009. године, на период до 2017. године. У регистру АПР-а као власници споменутог предузећа воде се Чедомир Тасовац (50 одсто) и Зоран Мајдак (50 одсто). Иначе, Зоран Мајдак је преко Зорице Мајдак повезан и са фирмом „Must Have Company“ која на ТВ „Пинк“ емитује џепарошки квиз „Исплати се“. У том квизу се нпр. по цени од 300 динара (и неколико десетина хиљада динара телефонских импулса) „најбржим“ и лаковерним грађанима продаје бела техника.

Блокада, па стечај

Ако се има у виду „основа“ на којој функционише правни оквир фамозног „Фокус“ радија, онда лако може да се претпостави како функционишу финансијски токови у том конгломерату. Наиме, у 2009. години биланс предузећа Радио „Фокус“ д.о.о. сведочи да је та фирма са 18 запослених радника приходовала 12,7 милиона динара и да је годину окончала са губитком од 5,4 милиона динара. Већ у 2010. години, са 12 запослених радника, забележени су приходи од 20,1 милион динара, али овог пута и добит од 3 милиона динара. Овај „напредњачки“ радио-мегафон имао је током 2010. године блокаду рачуна, и то у два наврата, од 13 и 29 дана. Међутим, од 2. новембра 2010. године, блокада рачуна Радио „Фокуса“ траје у континуитету више од 310 дана, а купан износ неизмиренних дуговања (блокираних средстава) износи 6,9 милио-

Забележбе привредног субјекта

Општи подаци

Назив: PRIVREDNI SUD U BEOGRADU
27.07.2011

Уписује се у Регистар привредних субјекта Решење Привредног суда у Београду 50 Ст. бр. 2953/2011 од 15.07.2011 којим се ПОКРЕЋЕ претходни стечајни поступак над HOLDING KOMPANIJA INTERSPEED AD BEOGRAD, PATRIJARHA DIMITRIJA 11, матични број 07739141.

на динара!

Оснивач, односно сувласник фирме Радио „Фокус“ предузеће „R-24“ д.о.о. приходовало је 26,6 милиона и чисту добит од 2,3 милиона динара у 2009. години. Наредне године ово предузеће није пријавило никакве приходе, осим губитака од 2,5 милиона динара. Увидом у регистар НБС-а може се видети да се фирма „R-24“ у налази у константној блокади рачуна. Блокада неизмирених дуговања износи 6,2 милиона динара и такво стање траје преко 365 дана, још од 7. септембра 2009. године.

Други, већински сувласник фирме Радио „Фокус“ д.о.о. и носилац дозволе емитовања радио програма компанија „Intersped“ Петра Комљеновића налази се у готово „мат“ позицији. Наиме, ова фирма је 2009. године остварила приходе од 98,6 милиона и губитак од 245,5 милиона динара, а у 2010. години приходе од 2,6 милиона, а забележила је губитке од 154 милиона динара. Према подацима НБС, сва три рачуна „Interspeda“ константно су блокирана преко 365 дана и то од 7. септембра 2009. године. Због немогућности да измири дуговања која су нарасла на преко 58 милиона динара, решењем Привредног суда у Београду (бр. 2953/2011), од 27. јула 2011. године, покренут је стечајни поступак над Холдинг компанијом „Intersped“ ад. Београд.

Заборавили дажбине

Финансијски колапс „Фокус“ радија, односно све три фирме које су у директној вези са овим емитером, отвара и

Зашто „жмури“ пореска полиција?

Начин на који функционише пословање „Фокус“ радија морао би свакако да заинтересује надлежне у пореској управи и пореској полицији. Неспорно је да је рачун радио станице блокиран више од 310 дана, док је рачун оснивача у блокади преко 365 дана. То значи да ниједно од ова два предузећа није у стању да измирује обавезе по основу зарада, доприноса за ПИО и доприноса за здравствено осигурање. Да ли треба поверовати у то да запослени на „Фокусу“ годину дана раде царе, или се пак „испод стола“ добијају плате, на пример некакве ПВЦ кесе?

Такође, предузећа Радио „Фокус“ д.о.о. и „Intersped“ д.о.о. нису у могућности да према држави и буџету измирују обавезе по основу ПДВ-а. Радијски програм се у пуном жеку емитује последњих годину дана, и то са пратећим маркетингом. На који рачун онда леже новац од маркетинга? Да ли се и како држави плаћа ПДВ за сваку издату фактуру? Ова питања су у домену надлежности пореске полиције, која очигледно „жмури“ на оба ока.

кључно питање шта у вези с тим каже РРА. Да ли су надлежни из РРА у последњих годину дана извршили контролу законитости рада „Фокус“ радија? Законом о радиодифузији децидирано је прописана обавеза плаћања накнаде које емитер има најкасније сваког 5. у месецу за текући месец. Висину накнаде одређује РРА и она се уплаћује на рачун овог државног органа. Ако је познато да је рачун носиоца дозволе, компаније „Intersped“, у блокади више од 310 дана, а „Фокус“ радија преко 365 дана, онда се намеће питање како и да ли та радио станица измирује обавезне дажбине које има према држави.

Свака друга „шема“ по којој би се регулисала накнада за емитовање није допуштена и то се посебно истиче у тексту упозорења који је РРА издала 12.

фебруара 2010. године. Наиме, у упозорењу РРА се наводи да су емитери у обавези да накнаду за емитовање ТВ и радио програма искључиво врше по Закону о платном промету. „Све уплате извршене супротно одредбама наведеног Закона, као и уплате које изврше физичка лица у име правних лица, неће се признати као измирење обавезе плаћања накнаде за емитовање ТВ и радио програма по решењу“, наводи РРА. Дакле, чак и да је „Фокус“ радија заобишао рачуне „Interspeda“ и на неки други начин регулисао своју обавезу, такав поступак завређује пажњу и истрагу надлежних органа.

Иначе, решењем од 23. јануара 2009. године, РРА је Комљеновићевој компанији „Intersped“ одузела дозволу (бр. 16/2006, од 20. 11. 2006) за емитовање ТВ програма Телевизије „Плус“ за регион Београда. Неизмирена накнада емитера за 2006, 2007. и 2008. годину нарастала је на 14.194.881,15 динара, па је РРА због тога, 15. августа 2008. године, упутила упозорење Телевизији „Плус“, остављајући рок од 90 дана да се дуг регулише. Међутим, ни у том року накнада није плаћена, под изговором „глобалних рецесионих кретања и значајних проблема у финансирању емитера“, па је ова телевизија предложила да се дуг, који је тада нарастао на 18.243.401,15 динара, једноставно отпише. Савет РРА је овакав предлог одбио, након чега је Комљеновићевој компанији одузета дозвола за емитовање ТВ програма.

Р. В. С.

Неплаћене закупнине уз благослов СНС-а и ЛСВ-а

Пише: Саша Сантовац

Зрењанин, некада познат као привредни и индустријски центар, данас је град „даринске“, „грађевинске“, „нафтне“ и ко зна каквих још мафија. Након хапшења градоначелника Горана Кнежевића (тада истакнутог члана ДС-а а данас СНС-а) 2008. године, уз оптужбе да је вођа „грађевинске мафије“, функционери ЛСВ-а схватили су да је потребно преузети послове који доносе профит. Наравно, поштујући слоган ДС-а за локалне изборе „Наставимо путем успеха“, водећи рачуна о свом личном успеху, а не о успеху града.

За све њих заједно под „успехом“ се подразумева искључиво лични интерес! Дакле, преузимањем командантових (Горана Кнежевића) послова добијамо одговор на питање „гди су наши новци“? Данас је буџет града урушен, због тога што су појединцима дате привилегије. Један од примера за то јесте ЈП Пословни простор. Директор ЈП Пословни простор је председник ЛСВ-а у Зрењанину Дејан Чапо, а највећи дужник је истакнути члан СНС-а Ненад Карапанца (кум Горана Кнежевића). Јасно је да „ученик“ мора вратити услугу свом „учитељу“.

Привилеговани дужници

На седници Скупштине града Зрењанина, приликом усвајања програма рада ЈП Пословни простор за 2011. годину, Српска радикална странка је указала на лошу наплату закупа пословног простора од закупаца. Дуг закупаца према овом ЈП износио је око 42.798.448,81 милиона динара. Овај дуг нарастао је у међувремену, закључно са 15. јулом 2011. године, на 57.457.883,95 динара. Разлог неплаћања закупа лежи у тешкој економској ситуацији у којој се налази наша држава, у нереално високој цени раније излицитираних закупа пословног простора и наравно, у политичкој залеђини одређених закупаца. Иако неки закупци нису плаћали закуп пословног простора 20-30 месеци, директор није покретао механизме који би омогућили наплату закупнине.

Закупац IN SPORT на име закупа дугује 6.333.969,79 динара, а у времену када смо на то указивали, дуг је био 3.600.000,00 динара. Иначе, то је укупно 21 неплаћена кирија. Ко стоји иза закупа овог локала у улици Краља Александра Карађорђевића бр. 47? Ненад Карапанца. Зашто раније није покренут поступак за наплату потраживања од закупца, него тек сада? Данас, када је покренут тужбени процес, рачуни ове фирме су у блокади, а износ блокаде је 8.811.469,47 динара, што јасно показује да ће процес наплате практично бити немогућ. Заступник огранка IN SPORT за ову локацију је исто лице, као и за фирму ЗР Стинг, која још није тужена, али је тренутно у блокади за 12.557.565,93 динара, а за закуп дугује 367.038,72 динара.

Намеће се питање да ли ће буџет града Зрењанина остати ускраћен због немогућности да наплати средства по основу закупнине. Одговор је познат. Закупац ће бити утужен након извесног периода, град Зрењанин добија судски спор,купац напушта локал, али градски буџет остаје ускраћен због немогућности наплате дуга!

Карапанца шурује са кумом Кнежевићем

Да ли је у граду Зрењанину на сцени коалиција између СНС-а и ЛСВ-а или је у питању само неодговорност директора ЈП Пословни простор? Да ли су неки нови чланови СНС-а поверовали у ко зна по који пут изречена лажна обећања Томислава Николића и Александра Вучића, да избори само што нису и да ће СНС остварити добар резултат? Вероватно је у очекивању доласка на власт „напредњака“ и нади да ће тиме проблем кирије бити „отписан“, престала потреба за измирењем обавеза према буџету Зрењанина. Иначе, Ненад Карапанца познат је јавности и по позајмицама које је добијао из сефа бившег градоначелника, сада „напредњака“ Горана Кнежевића. Фамозни сеф или сефови у којима је пронађено 230.000 евра укупно (за шта Кнежевић тврди да је „новац ДС-а“, а руководство ДС-а из Београда одговара да то „није новац странке“), служили су и за помоћ при различним куповинама Ненаду Карапанци.

„Горан Кнежевић ми је у више наврата позајмљивао новац. Бавим се трговином спортске опреме и отварао сам четири продавнице спортске опреме до сада. Природа мог посла је таква да путујем често. Робу купујем унапред и за то добијам одређене услове и погодности, тако да ми је нон стоп неопходан неки новац, који у одређеном тренутку имам или немам. Када га немам, ја га позајим. Сећам се да ми је Горан више пута позајмљивао новац у различитим износима, када ми је колико требало. Једном сам позајмио од њега 5.000 евра, мислим да је било пре једно три године. Још једном сам позајмио 5.000 евра и то крајем 2006. или почетком 2007. године. Године 2007. позајмио сам 10.000 евра. Када сам позајмљивао новац од Горана, трудио сам се да му вратим што пре. Једном сам позајмио паре од Горана за куповину аутомобила марке БМВ и то мислим да је било 2006. године, али се не сећам износа. Сав новац сам му вратио после пар месеци. Ауто је био стар пет година и платио сам га 12.500 евра, а близу 10.000 евра сам позајмио од Горана“, изјавио је Ненад Карапанца 17. 7. 2009. године, приликом саслушања код истражног судије, у поступку који се води против Кнежевића.

Дугачак списак

Очигледно је да у Зрењанину и дан данас Ненад Карапанца ужива подршку свог кума и „напредњака“ Горана Кнежевића и његових пријатеља из ЛСВ-а. Одговор на систематско урушавање буџета града, грађанима Зрењанина треба да дају актери из ЛСВ-а, ДС-а и СНС-а који су толерисали дугове према ЈП Пословни простор од 57,4 милиона динара. Зарад информисања јавности и грађана, постоје и други закупци који не измирују своје обавезе, а неки су и тужени. Закупци са великим дуговањима су: „Еурошоп“ СТР – дугује: 5.025.331,98 динара; „Дуван промет“ ДОО – дугује: 1.876.755,25 динара; „Спорт шоп“ СТР – дугује: 3.485.434,36 динара; „Икс ипсилон 023“ – дугује: 3.086.598,27 динара итд.

Да ли ће и у овим случајевима привилегованих закупаца наплата бити неуспешна и да ли ће буџет града Зрењанина због тога трпети милионску штету, видећемо у наредном периоду.

Муке са језиком – муке са идентитетом

Пише: др Момчило Суботић

Црногорски режим потегао је кључни фалсификат на путу монтењегринске државне самосталности. Укидањем српског језика, који је у Црној Гори до јуче био језик надмоћне већине, учињен је још један корак у етнојезичком расрбљавању Црне Горе. Ово је најтежи ударац сопственој историјској традицији и идентитету.

Црногорски парламент усвојио је изборни закон, што је био услов Брисела да Црна Гора добије датум преговора о чланству у ЕУ. Претходно је постигнута сагласност око статуса српског језика у образовном систему, којим је опозиција условљавала усвајање „европских закона“. И, договор је постигнут. Конструисан је нови, историјски и научно неутемељен назив језика којим Црна Гора конструише исто тако нови, неутемељен етнојезички идентитет. Премијер Лукшић и лидери три најјаче опозиционе партије: СНП, Нова српска демократија и ПзП-Срђан Милић, Андрија Мандић и Небојша Медојевић сагласили су се да ће се наставни предмет звати *црногорски-српски, босански, хрватски језик и књижевност*. Оваквим решењем се јасно указује да је црногорски званични службени језик, а да су српски, босански и хрватски језици у службеној употреби, те да ће експертска комисија са стручњацима за сва четири језика усвојити наставни план и програм.

Не знамо ко ће чинити поменути експертску комисију, ни по којој основи ће она поделити четири језика, као што не знамо које су то четири књижевности на простору Црне Горе које припадају тим језицима; не знамо на пример у чију књижевност ће уврстити Његоша, Марка Миљанова, Валтазара Богишића и слично. Много шта се не зна, али не мари, овде се ионако не ради о лингвистичким и филолошким питањима, већ о евроатлантском (гео)политичком конституисању црногорске државе и нације.

Осамостаљивање Црне Горе можемо, дакле, посматрати у две равни: језичкој и историјској, тј. етнојезичкој и геополитичкој.

На црногорском примеру се најбоље види колики су греси српских филолога и политичара у прошлости и данас.¹⁾ Својим компромисима у науци и политици, они су умногоме допринели да се на Балкану, тачније, на српском етничком простору, народи деле по вери, а не по језику, како је уобичајено у Европи и да се по том основу, на српском историјском и језичко-етничком простору формирају нове нације и њихове државе. Српски филолози и политичари на-

нели су сопственом народу непоправљиву штету, што се на Балкану, на „ветрометини историје“, на том „геополитичком жаришту“, нису боље скућили, јер су они, позивајући се, формално, на Доситеја и Вука, потпуно одустајали, и данас одустају, од њихових етнојезичких ставова. Који српски владајући политичар данас сме да помене Вукову тезу: „Срби сви и свуда“, једну историјски и језички утемељену тезу.

Или, другу, у европској лингвистици онога доба, а и данас, општеприхваћену Вукову тезу: „Сви штокавци су Срби, сви Срби су штокавци“. Иза ових теза стајали су и европски славистички ауторитети, као што су Добровски, Миклошич, Шафарик, Копитар, Даничић, Решетар... Данас, изузев Покрета за обнову србистике, који окупаља један број филолога, књижевника, историчара, политиколога... и за који се вољом српског политичког евроатлантског естаблишмента у српској јавности готово и не зна, не постоји ни једна српска национална институција (САНУ, Матица српска, СКЗ, Вукова задужбина, филолошки факултети и институти...) ни појединац, који би напустили сербокroatистику, као ненаучну и по Србе више-струко штетну, и јавно промовисали србистику и аргументовано заступали тезу по којој данас српским језиком, осим Срба, говоре Хрвати, босански муслимани (Бошњаци од 1992) и Црногорци.

Нико од поменутих националних институција, као ни из политичких структура, није реаговао на „крађу“ српског језика и његово преименовање, најпре од стране Хрвата, који су једноставно преузели Вуков српски народни језик и прогласили га за хрватски књижевни језик. Другим речима, Хрвати су, напустивши свој кајкавски, једноставно преузели језик Срба католика, а с језиком и Србе католике, и тако из трожупанијске Хрватске запосели ширину српског етнојезичког простора у Далмацији, Славонији, Босни и Херцеговини, Дубровнику... Ћутале су српске институције, о политичким структурама да не говоримо, и када су Бошњаци српски језик преименовали у „босански“, с нереалном надом да ће то прихватити

Срби и Хрвати у БиХ. Српска лингвистика и политика је, исто тако, потпуно произвољно, ненаучно и политички штетно, прихватила да муслимани у Рашкој области српски језик преименују у бошњачки.

Председник Србије Борис Тадић је приликом недавне посете Новом Пазару, великодушно Бошњацима (који се потпуно произвољно тако зову; Бошњак је историјско завичајно име за Србе) нудио право на њихов „бошњачки“ језик и „бошњачку“ књижевност. Разуме се, Тадићу није јасно шта говори, али у складу са мантром о људским правима, он крајње неодговорно и штетно подстиче растакање сопствене државе. Исто тако, Скупштина Србије је пре неколико година потпуно произвољно изгласала „бошњачки“ језик, чиме је не само порекла српски језички и културни идентитет, већ је нанела и велику политичку штету српским националним и државним интересима.

Уосталом, да српске националне институције и политичари нису тако национално несавесно и недржавотворно поступали, не би се недавно у Новом Пазару формирала Бошњачка академија наука, која има пре свега државотворне претензије. И најзад, српске институције ћуте и данас, када „грађанска“ Црна Гора, у Титовом кроатокомунистичком маниру, усваја будалаштину од језичке верзије *о црногорском-српском /албанском, бошњачком и хрватском језику и књижевности*. Не би нас изненадило да по истом политичко-сепаратистичком критеријуму дође до формирања војвођанског језика. Уследио би мук српских евроатлантских филолошких и политичких поданика. Био би то катастрофалан учинак једне антисрпске политике која се налази у потпуном идеолошком и геополитичком ћорсокаку.

Више је него очигледно да је данас српски Вуков(ски) књижевни језик књижевни језик и Срба, и Хрвата, и Црногораца, и муслимана (Бошњака), и употребљава се не само у Србији и Републици Српској, него и у Црној Гори, Хрватској, РСК и Федерацији Босне и Херцеговине; као што се енглески или немачки језик употребљава и код више народа и у више држава.

Док се Хрватима може замерити да су за свој књижевни језик узели туђи језик и назвали га својим – хрватским именом, а свој одбацили, становницима Босне и Херцеговине то се не може замерити. Ову бившу југословенску репу-

блику насељава једнојезична популација која би, по европским стандардима, била третирана као један народ. Међутим, Титов режим је озваничио постојање у њој тобоже три народа: Срба (православци), Хрвата (римокатолици) и муслимана (исламисти, који себе од 1992. зову Бошњаци). И овде је назив језика до 1990. био српскохрватски/хрватскосрпски, а после рата је проглашено постојање три језика: српског, хрватског и босанског.

Као критеријум језичког идентитета узима се верска припадност, а не језичка обележја. Нико у Европи језике није идентификовао по верској припадности. И овде се говори „источнохерцеговачким дијалектом српског језика, који се говори у целој Републици Српској, у целој бившој Републици Српској Крајини, на дубровачком подручју, у већем делу Црне Горе и у петини Републике Србије. Источнохерцеговачки дијалекат је моћна грана српског језика и од те истине се овде бежи као и у Хрватској – како истиче вођа Покрета за обнову србистике, један од најзначајнијих српских филолога, Петар Милосављевић.

У Црној Гори, која је поново постала самостална држава 2006. године, званични језик од 1992. до 2006. звао се српски. Као и пре *Новосадског споразума* (децембар 1954), сем у раздобљу између два светска рата, када је назив језика био тронационалан: српско-хрватско-словеначки. Већ смо поменули да су Црногорци у Титовој Југославији променили свој национални статус. Све до краја Другог светског рата били су по националности сви Срби, а након комунистичког запоседања власти гото-

во сви Црногорци. На последњем попису 2004, око 39 одсто становника Црне Горе се изјаснило као Црногорци, око 32 одсто као Срби. Том приликом 64 одсто се изјаснило да говори српским језиком, нешто преко 20 одсто црногорским, а остали – бошњачким, хрватским и албанским језиком. Осим Албанаца, сви остали имају, у ствари, један језик, српски, али га данас различито називају. У Црној Гори се најбоље види сва апсурдност националне и језичке политике из југословенског периода. Посреди је потпуно произвољно национално опредељивање: у истој породици једни се опредељују као Срби, други као Црногорци, једни говоре српским, други црногорским језиком.²⁾

Треба истаћи да се Црна Гора 1992. референдумом изјаснила за заједничку државу са Србијом, тј. за СР Југославију, готово стопроцентно. Један од њених тадашњих челника, а данас неприкосновени лидер, Мило Ђукановић опредељивао се као Србин. Данас је он родоначелник антисрпске монтегнинске политике, заговорник црногорског језика, црногорске нације и црногорске православне цркве. Ђукановић новоуведени назив црногорски језик оправдава чињеницом да је тако учињено у суседству (а суседство је Хрватска, Босна и Херцеговина и Србија), где се употребљава исти језик, али се језик назива по држави: хрватски и босански. Неки други европски пример не би могао да наведе.

Јелица Стојановић у свом раду о идентитету и статусу српског језика у Црној Гори некад и сад полази од закључка „... да простор садашње Црне Го-

ре, што се језика тиче, и са дијахроног и са синхроног аспекта, представља нераскидиви и саставни дио цјелокупног српског језичког простора. Због тога су садашњи процеси везани за покушај преименовања српског језика у Црној Гори неутемељени и промашени и што се лингвистичких, и што се социолингвистичких критеријума тиче. Веселин Матовић је један од двадесетак професора српског језика из Никшића који се супротставља преименовању српског у матерњи. Драга Бојовић, такође се бави феноменом „преименовања“ (доименовања, разименовања...) српског језика у Црној Гори, кроз „покушаје тумачења неvjероватних политичких процеса у Црној Гори који су унизили достојанство и углед србистике, па и србокроатистике, грубо отевши питање језика и поступивши на крају по ускопарламентарној острашћености – проглашавањем „црногорског“ језика као „службеног“.

Круну на заједнички хрватско-црногорски подухват у фалсификовању историје, представља докторат о „црногорском“ језику, који је Аднан Терзић одбранио на Осјечком свеучилишту, на „хрватском“, а заправо на *српском* језику. Овај Бошњак је тако постао први доктор из области „црногорског“ језика, који је написао и бранио на страном - у ствари на истом- *српском* језику.

Измишљеној нацији измишљен је нови језик – црногорски, ради намицања новог – црногорског идентитета. Новом народу и нова – Црногорска православна црква. У тој новој држави њен дојучерашњи, једини државотворни народ, Срби, сад није ни народ ни наци-

онална мањина. У свему томе није недужна ни опозиција у Црној Гори, тј. српске странке и њихови лидери. Не треба губити из вида да је и најјача опозициона странка – СНП заговарала самосталну црногорску државу.

Па и Устав Црне Горе који је донео даље расрбљавање, донет је уз одлучујућу подршку Покрета за промјене Небојше Медојевића („Медов Устав“). Ни по питању језика опозиција (Медојевић, Мандић, Милић) се није прославила; уместо да инсистирају на Вуковој парадигми о српском језику, они су пристали на ненаучни, политички и, у суштини, антисрпски компромис, по којем Бошњаци и Хрвати (иако су се њихови сународници у БиХ и Хрватској изборили за свој национални језик, тј. преименовали су српски у „бошњачки“ и „хрватски“) имају право српски језик звати „бошњачки“, односно „хрватски“. Уосталом, и Црногорци имају право да га називају „црногорским“, с том разликом што је тај, *српски језик* у црногорском случају „црногорски“ у званичној службеној употреби. Главни, државни језик.

Ни они, попут Хрвата, неће да се одрекну српског језика и књижевности коју је на њему настала, па да приону на стварање новог, свог црногорског језика, већ додају два слова и то је њихов језички допринос. Као што Хрвати не могу да се позивају на дубровачке писце: Гундулића, Држића, Палмотића, или оне новије – Меда Пуцића, Ива и Луја Војновића, Матију Бана и друге, да би утврдили свој етнојезички идентитет, јер то су најпросто српски писци, тако ни Црногорци не могу да се позову на

Петра Цетињског, Његоша, Николу Петровића, Стефана Митрова Љубишу, Марка Миљанова, а да се одмах не сусретну са њиховим српством.

О српству Црногораца изречено је и написано обиље књига и чланака. Да су „Црногорци локални варијетет великог српског племена“³⁾ сведочио је и Милован Ђилас, креатор црногорске политичке нације. Његош је Матији Бану на Цетињу 1848. говорио: „Треба најприје да се Српство ослободи и уједини. Ја бих тада у моју Пећку патријаршијску столицу, а кнез српски у Призрен. Мени духовна а њему свјетовна власт над народом слободним и уједињеним.“⁴⁾

Да размотримо и другу, геополитичку димензију антисрпске занесености монтенегринске политике. Да је Црној Гори у евроатлантској геополитици намењена нова и посебна улога, најбоље говоре потези Ђукановићеве власти. Отуда, ваљда, за потребе нове геополитике и став актуелног црногорског режима, да је Србија и српска војска 1918. окупирала Црну Гору, и то је озакончено Подгоричком скупштином. Монтенегрински режим не мари за историјску истину: Велика народна скупштина српског народа у Црној Гори, одржана у Подгорици 26. новембра 1918, донела је одлуку да се Црна Гора уједини са Србијом у једну државу. И „бјелаши“ и „зеленаши“ сматрали су се Србима; нико у Црној Гори од православних друкчије се није осећао или опредељивао.

О црногорству изван српства и против српства увек се одлучивало са стране, ни у Црној Гори, ни у Србији, и нигде међу Србима.⁵⁾ Ово је лако прихватљива теза историчара Владе Стругара: заиста, невероватно је да је црногорска сепаратистичка идеја рођена међу Србима.

У „Дијалогу прошлости и садашњости“, академик Милорад Екмечић истиче да је прва клица теорије о Црногорцима као посебној нацији, наговештена у Меморандуму владе краља Николе упућеном Лиги народа новембра 1920. године. У том дипломатском документу налазе се све касније идеје о етногези црногорске нације. „Она је постала моћна друштвена снага, тек након успостављања федеративне државе, под комунистичким вођством 1945. Њен главни идеолог Милован Ђилас признавао је да црногорска нација не постоји, да се становништво назива српским, али би ту свест требало заменити црногорским националним идентитетом.“ Екмечић је уверен да је: „Црно-

горска нација формирана вољом југословенског комунистичког вођства да ослаби бројчану и територијалну величину српског фактора у Југославији.“⁶⁾

Данас бисмо монтењегринским суверенистима и сепаратистима могли поставити питање: јесу ли то они исти Црногорци који су се 1992. године плебисцитарно изјаснили за заједничку државу са Србијом.

Критикујући „етногенезу Црногораца“, академик Љубомир Тадић указује на „неславне“ подухвате Савића Марковића Штедимлије и Секуле Дрљевића, који су под усташким режимом пропегирани „Црвену Хрватску“, чији је циљ био забијање клина раздора између истог народа у Србији, БиХ и Црној Гори. Академик Тадић добро учача да: „Та срамна игра није престала и још неће престати, све док се буде остваривала антисрпска политика САД, Немачке и њихових савезника.“⁷⁾

Добрица Ћосић истиче став по којем: „Етнички, духовни и историјски идентитет народа Црне Горе разаран је, кривотворен и поништаван, не само у име једне идеологије него и за власт, за каријере и привилегије. Црногорство, које је у српском народу синоним чојства и јунаштва, претворило се, у титоизму, у синоним самоиздаје, властољубља и корупције, уносну професију и квалификацију за све положаје и радна и нерадна места у бирократској хијерархији.“⁸⁾

Милован Ђилас је поменуто Ћосићево налазе потврдио следећим исказом: „Баш сам ја, понајпре позван својим положајем у области идеја и власти, извршио неодржива теоретска образложења црногорске нације. Али ни тада нијесам мислио да Црногорци нијесу Срби – варијетет српске националности, као што и данас мислим да је још оправдана њихова административна посебност... Изучавање Његоша може сваког непристрасног – ако таквих има, увјерити у непостојање посебне црногорске народности... За Његоша, а тако у стварности јесте, Црногорци су локални варијетет великог српског племена.“⁹⁾

Независна Црна Гора у евроатлантској визији замишљена је као инструмент геополитичког опкољавања Србије, као претходница која Србији треба да отвори врата НАТО пакта. Сам чин, преварног и насилног, стицања независности Црне Горе, у мају 2006, био је, преваходно, дугорочни пројекат многих српских геостратешких и геополитичких противника.

Мимо свих демократских правила, Венецијанска комисија је дозволила да свега 55 одсто изашлих бирача изгласа црногорску независност. Притом је право гласа дозвољено свим црногорским држављанима из дијаспоре, али не и онима из Србије, а њих је више од 260.000. Црногорску независност тако нису извојевали Црногорци, већ Шиптари и Хрвати. Све то није сметало актуелном српском председнику, да већ сутрадан, у празничном расположењу, честита Милу Ђукановићу независност још једне НАТО творевине. Уосталом, српски председник ће још једном, са пуно разумевања, прихватити црногорско признавање независности још једне НАТО државе – Косова.

Положај Срба се додатно погоршао након усвајања Устава Црне Горе у јесен 2007. године, којим су Срби сведени на статус незаштићене мањине. Није

им признато својство конститутивног народа, а укинут је и њихов језик, па је српски језик којим су Срби у Црној Гори одувек говорили промењен у нашки, а затим у црногорски. Најзад, највећи ударац који су црногорски сепаратисти задали Србима и суверенитету и интегритету Србије јесте признање независности Косова и Метохије, почетком октобра 2008. године. Свакако да је за тај издајнички и антисрпски чин најодговорнија власт у Црној Гори, али део кривице сноси и опозиција.

Монтењегрини се данас, попут Хрвата, баве ревизијом и грубим фалсификовањем историје. Тако нападају чак и Светог Саву за „геноцидне активности“, а „Дукљанска академија“, инспирисана од стране загребачког Каптола, ради на остварењу повијесног сна о Црној Гори као саставном дијелу „Црвене Хрватске“.

Напомене:

- 1) Шире о томе у нашој књизи: *Политичка мисао србистике*, Институт за политичке студије, Београд, 2010
- 2) Види шире: Јелица Стојановић, „Идентитет и статус српског језика у Црној Гори (некад и сад)“, у: *Српско питање и србистика*, Зборник радова 1, приредили Петар Милосављевић и Момчило Суботић, Бачка Паланка – Ваљево 2007, стр. 287-301; Драга Бојовић, „Опет о „преименовању“ (доименовању, разименовању...) српског језика у Црној Гори, и још понечему“, исто, стр. 311-327; Веселин Матовић, „Разголићено се стидуљак из заграде“, исто, стр. 302-304; Веселин Матовић, „Не може се ријека кроз дудук натјерати“, исто, стр. 305-310.
- 3) Милован Ђилас, *Његош, владика, мислилац, владар*, Београд, 1988.
- 4) Према: Милош Кнежевић, *Изневјерена држава*, Београд, 2007, стр. 152.
- 5) Владо Стругар, „Велика побуна Црне Горе 1988-1989“, *Књижевне новине*, Београд – НИП Универзитетска ријеч, Никшић, 1990, стр. 41.
- 6) Исто, стр. 52.
- 7) Љубомир Тадић, У матици кризе. Интервју 1968-1998, глава Наше деобе и заблуде, поглавље Нечасне мрље, стр. 404.
- 8) Добрица Ћосић, Промене, *Будванске беседе*, 1992, стр. 247-248.
- 9) Милован Ђилас, нав. дело.

Кроз хашке решетке

Пише: др Небојша Кузмановић

Пошто нам се историја понавља, након сто година српски мученици поново пишу песме у европским казаматима. Овај пут то није Аустроугарска, већ Еуроугарска, и није Терезијенштат, већ Хаг. С том разликом што сада имамо много више Срба у тамницама него раније. Поред Воје, Радована, Ратка, Јовице, Мартића, Крајишника и многих других, ту је и Стојан Жупљанин.

Ко је Стојан Жупљанин? Стојан је рођен 1951. године у селу Масловаре у општини Котор Варош, поред Бања Луке. Правни факултет је завршио у Сарајеву, а одмах потом, 1975. године, почео је да ради у СУП-у Бања Лука. Током рата за Републику Српску обављао је посао начелника Центра безбедности Бања Лука. Од 1994. до 1997. године био је саветник за унутрашње послове председнику РС др Радовану Караџићу. Од 1999. године налазио се у разним земљама „бијелога свијета“ – „гдје сам обиша Мађарску, Француску, Нигерију, Русију“... – каже Жупљанин. Након пуних девет година, 11. јуна 2008. године су га ухапсили и спровели у Хашки трибунал, где му још траје суђење.

Стојан Жупљанин, правник и полицајац, ко би се томе надао, отворио је своју поетску душу. И почео да пише. Током ових девет година, од када га прогоне и „наши“ и њихови, написао је преко 2.500 песама, четири романа и неколико приповедака. Тим поводом Стојан каже: „Али на жалост, ни до данас ми нису доступни (рукописи, прим Н. К.). Чуо сам да је значајан број пјесама спаљен и уништен, као и приповијетки и романа, али ја вјерујем у Господа и надам се да ће ми једног дана постати доступни и да ће угледати свјетло дана.“

Стојан, међутим, није престао да пише, јер је откривени Божји дар препознао у себи, и ма колико му спаљивали рукописе, он ће нове и нове поново стварати. Тако је, за ове три године од када је у притвору Хашког трибунала, написао преко 450 песама, које жели да учини доступним читаоцима. На нама је да му ту жељу испунимо, па су тако бачкопаланачки „Логос“ и новосадска „Би-

стрица“ направили избор Стојанових песама и овог лета их, споносом, објавили под насловом „Кроз хашке решетке“. Тиме смо дали мали допринос „српској књижевној логорологији“, која се већ цео век ствара као релевантан правац у нашој литератури.

У овом избору објавили смо 67 Стојанових песама на 150 страна. Основне теме његових песама су вера, љубав и нада, а песме су испеване у духу најбоље народне епске поезије. Стојан је растао, као и већина српских песника, на Шантићу, Ракићу, Дучићу, Ђури Јакшићу и Војиславу Илићу. Дакле, на идеји слободе и слободарским темама у поетском стваралаштву. Жупљанин ствара литературу у трену.

Да би ова књига угледала светло дана, заслужна је неколицина Стојанових пријатеља, који су истовремено и пријатељи поезије. Пре свих, сликар и карикатуриста Миго Самарџић, те глумац и песник Миодраг Петровић, а посебно песник и издавач Рале Нишавић, који за аутора каже: „Стојан Жупљанин је човек од имена, бића и ума... тренутни му-

ченик у хашким казаматима, ћелијама туђе накане које су и градили по својој мери и суровим, а личним аршинима... да би што више затрли; још више и боље згртали профит на туђим мукама.“ Даље додаје да је његова песничка књига „сва саткана од бола и жучи... Он је усамљени бор на ветрометини модернога зла и пакла, како и сам вели... Поезија је вид његове борбе, обзнане, да се види, да остане записано, да се зна шта је шта и ко је ко... Песник, како то бива у песничком свету и поступку, пева болно, сликовито, примерено бићу и месту и стању у којем се налази... Стојан Жупљанин је све то стиховима осведочио... вера и нада његова су крила која му помажу да узлети у најтежим тренуцима, да превлада тешкоће и пронађе духовно спасење. – истиче у свом поговору Рале Нишавић.

А српски глумац и песник Миодраг Петровић у свом надахнутом лирском осврту на Стојанове песме истиче: „Кад је изгубио све, кад је остао сам, кад га је сопствена држава коју је бранио „својом крвљу, својим тијелом и душом“, почела да вреба, да лови и напакон га изручила монструозним судијама што кроје судбину света, он је пропевао. Књига песама „Кроз хашке решетке“ је узбудљиво и потресно штиво. Стихована приповест интелектуалца вишег реда, часног и дичног сина свога рода. Запис о страдању душе горштакче, праведничке, издане, на крст разапете, божанске. Аутентично сведочанство о тренуцима, о сатима и данима, о ноћима и месецима, о распетим годинама у београдском Окружном затвору и хашком казамату... И заиста, заиста вам велим, скоро све што је најчасније у српском роду налази се у Хагу. У тој вароши нечастивог где ђавољи накот спроводи своју инквизицију.“

И на крају овог наговора на читање Жупљанинових стихова, шта рећи о поезији која се ствара крвљу, осим да је мени оваква поезија дража и милија од свих модерних и постмодерних песмовања, јер је Стојанова песма морала да избије као гејзир и ништа је од тада не може зауставити. Створена је из животне муке, а посвећена је животу и, помало парадоксално, иако се ова поезија ствара у неслободи, тј. у европским казаматима она у први мах не зазива слободу, већ пре свега љубав, веру и наду – хришћанске врлине које ће спасити свет.

- Министарство рада прави списак сиромашних у Србији. Нек узму попис становништва.
- Новине пишу да је у Србији драстично опала потрошња слаткиша. За хлеб не пишу.
- Председник ће на робију јер је утврђено да је новац из јавних предузећа усмеравао у црне фондове своје странке. Ма, није онај на кога мислите, већ Санадер.
- Војвођани тражили да им се дају пруге и путеви у власништво. Добили су само путеве. Пруге ће добити за следеће гласање.
- Кад се беба унереди у колевку, пређе у креветац. Кад то уради политичар са странком, пређе у УРС.
- И тај Викиликс. Сад, пред изборе, нашао да пише како су, када и за колико Вучић и Тома издали Воју.
- За Новаков успех заслужна је и Влада Србије. Нису му се мешали у посао.
- За време проглашења нових потпоручника, изнад Скупштине су летели и наши мигови. Оба.
- Неки политичари из власти умислили да ЕУ избацује Грчку из Еврозоне да би направили места за нас.
- Питају се грађани зашто једна опозициона странка после сваког гласања одлази у своје просторије. Па да изброји паре.
- Американци утврдили да су се код продаје нашег оружја Ираку неки трговци дебело омастили. Не пишу да ли су наши или ирачки.
- Ови испоручили све које је Хаг тражио, а Брамерц поново дошао у Србију. Прешло му у навику.
- Не узимају нама Косово да би нас примили у ЕУ. Узимају га за цабе.
- У војним складиштима код Книна избио пожар. Бојим се да ће међународна заједница и за то оптужити нас.
- Железнице Србије после 30 година купиле нови воз. Сад само да направе пругу.
- Гордана Чомић гледала како се постројава гарда пред Скупштином, па покушава да постројава посланике.
- Глумци у представи којом је отворен 45 Битеф маскирали се у народ Србије. Били су голи и боси.
- И ти малинари зановетају. Мало им је што им је сав род преузет, сад још траже да им се и плати.
- Гајбицама за малине и купине малинари насрнули на голоруку жандармерију.
- Бадава су купине црне и малине црвене, кад су хладњаче жуте.
- Став владе је јасан. Прво су рекли, затим демантовали а после демантовали да су демантовали.
- УРС предлаже да Миријево постане општина. Сигурно им је председник месног одбора незапослен.
- Власт заузела став да се са отказима престане. Чим се отпусте преостали запослени.

На основу Одлуке Централне отаџбинске управе Српске радикалне странке од 1. септембра 2011. године расписује се

О Г Л А С

за јавну лицитацију за продају деоничарског удела Српске радикалне странке у привредном друштву „Велика Србија“ д.о.о.

Српска радикална странка уступа, уз накнаду, деоничарски удео у привредном друштву „Велика Србија“ д.о.о.

Висина деоничарског удела Српске радикалне странке у друштву је 14%, односно 170.000,00 динара, што је и почетна цена на лицитацији.

Позивају се сви заинтересовани чланови Централне отаџбинске управе, председници окружних, општинских и месних одбора, чланови и симпатизери Српске радикалне странке да учествују на лицитацији за преузимање деоничарског удела Српске радикалне странке у друштву „Велика Србија“ д.о.о.

Лицитација ће се одржати у петак, 7. октобра у 12 часова у сали за конференције странке у Земуну, Магистратски трг број 3.

Након спроведене лицитације, Српска радикална странка, коју заступа Драган Тодоровић, по овлашћењу председника странке проф. др Војислава Шешеља, потписаће уговор о уступању деоничарског удела са новим деоничарем.

Одлука о уступању деоничарског удела донета је због тога што је чланом 12, став 4. Закона о финансирању политичких активности забрањено да политичка странка стиче удео или акције у правном лицу.

Упутство за наплату годишње чланарине чланова Српске радикалне странке за 2012. годину

Закон о финансирању политичких активности предвидео је нов начин наплате чланарине чланова политичких странака.

Члан 8. овог закона предвиђа да члан политичке странке чланарину која на годишњем нивоу не прелази износ од 1.000,00 динара може уплатити у готовини или путем уплатнице.

Ако се чланарина плаћа у готовини, овлашћено лице политичке странке дужно је да изда признаницу о примљеној чланарини. Признаницу потписује члан политичке странке који је чланарину уплатио и овлашћено лице политичке странке.

Молимо чланове Српске радикалне странке да имају разумевање за ову законску обавезу и да приликом уплате чланарине за 2012. годину потпишу признаницу о уплати која ће им бити понуђена.

Осим уплатнице, чланови странке добијаће, као и до сада, и картон који ће бити потврда о плаћеној чланарини.

Централна отаџбинска управа Српске радикалне странке на седници која је одржана 1. септембра 2011. године донела је одлуку да годишња чланарина за 2012. годину буде, као и до сада, 100,00 динара, а за овлашћена лица за наплату чланарине одредила је председнике окружних одбора Српске радикалне странке.

Др Војислав Шешељ

**ХОЛАНДСКИ
КУРВИН СИН
АЛФОНС ОРИ**

СРПСКА РАДИКАЛНА СТРАНА
БЕОГРАД 2004.

Др Војислав Шешељ

**КОРУМПИСАНИ ПРЕДСЕДНИК
НЕДЕГАЛНОГ ХАШКОГ СУДА
ФАУСТО ПОКАР**

СРПСКА РАДИКАЛНА СТРАНА
БЕОГРАД 2004.

Др Војислав Шешељ

**ПИТОМАЦ
МИНХЕНСКЕ ПИВНИЦЕ
ВОЛФГАНГ ШОМБУРГ**

СРПСКА РАДИКАЛНА СТРАНА
БЕОГРАД 2004.

Др Војислав Шешељ

**ПОКВАРЕНИ
МАЛТЕШКИ ПАЦОК
КАРМЕЛ АГИУС**

СРПСКА РАДИКАЛНА СТРАНА
БЕОГРАД 2005.

Др Војислав Шешељ

**СМРДЉИВА ГВАЈАНСКА СВИЊА
МОХАМЕД ШАХАБУДИН**

СРПСКА РАДИКАЛНА СТРАНА
БЕОГРАД 2005.

Др Војислав Шешељ

**ДЕГЕНЕРИСАНИ МАЈМУН
БАКОЊЕ ЦАСТИС МОДОТО**

СРПСКА РАДИКАЛНА СТРАНА
БЕОГРАД 2005.

Др Војислав Шешељ

**РЕСТАРАНИРА
ХАШКА ТУЖИТЕЉКА
ХИДАДЕГАРА УСРЦ-РЕЦААФ**

СРПСКА РАДИКАЛНА СТРАНА
БЕОГРАД 2005.

Др Војислав Шешељ

**ОЧЕРУПАНА
ХАШКА ЂУРКА
КРИСТИНА ДАА**

СРПСКА РАДИКАЛНА СТРАНА
БЕОГРАД 2005.

Др Војислав Шешељ

**ЉФЕРА ХРТКОВИИ
И УСТАШКА КУРВА
НАТАША КАНДИЋ**

СРПСКА РАДИКАЛНА СТРАНА
БЕОГРАД 2007.

Др Војислав Шешељ

**ХАШКА
ИНСТРУМЕНТАЛИЗАЦИЈА
ЉАЖНИХ СВЕДОКА**

СРПСКА РАДИКАЛНА СТРАНА
БЕОГРАД 2007.

Др Војислав Шешељ

**ПОНТИФЕКС МАКСИМУС
САТАНИСТИЧКЕ ЦРКВЕ
ЈОВАН ПАВЛЕ ДРУГИ**

СРПСКА РАДИКАЛНА СТРАНА
БЕОГРАД 2006.

Др Војислав Шешељ

**АНТИХРИСТОВ НАМЕСНИК
ЗАНКОВАЧКИ РИМСКИ ПАПА
БЕНЕДИКТ ШЕСНАСТИ**

СРПСКА РАДИКАЛНА СТРАНА
БЕОГРАД 2006.

Др Војислав Шешељ

**БАТИКАН ГЛАВНО
САТАНИНО ГНЕЗДО**

СРПСКА РАДИКАЛНА СТРАНА
БЕОГРАД 2006.

Др Војислав Шешељ

**РИМСКА КУРВА
ВЕЧИТО ЖЕДНА
СРПСКЕ КРВИ**

СРПСКА РАДИКАЛНА СТРАНА
БЕОГРАД 2006.

Др Војислав Шешељ

**ЕВРОПСКА УНИЈА
САТАНИСТИЧКА ТВОРЕВИНА**

СРПСКА РАДИКАЛНА СТРАНА
БЕОГРАД 2006.

Др Војислав Шешељ

**СРПСКИ
БАРОН МИНХАУЗЕН
АЛЕКСАНДАР ВУЧИЋ**

СРПСКА РАДИКАЛНА СТРАНА
БЕОГРАД 2009.

Др Војислав Шешељ

**САНАДЕРОВА
МАЧКИЦА
АЛЕКСАНДАР ВУЧИЋ**

СРПСКА РАДИКАЛНА СТРАНА
БЕОГРАД 2009.

Др Војислав Шешељ

**НАРОГУШЕНО
ШКОТСКО ГОВНО
ЈАН БОНОМИ**

СРПСКА РАДИКАЛНА СТРАНА
БЕОГРАД 2009.

Др Војислав Шешељ

**СМЕЖУРАНО
КЕНГУРОВО МУДО
КЕВИН ПАРКЕР**

СРПСКА РАДИКАЛНА СТРАНА
БЕОГРАД 2009.

Др Војислав Шешељ

**ЈУЖНОКОРЕЈСКА ГЊИДА
О ГОН КВОН**

СРПСКА РАДИКАЛНА СТРАНА
БЕОГРАД 2009.

Др Војислав Шешељ

**УБИСТВО
МАФИЈАШКОГ ПРЕМИЈЕРА
ЗОРАНА ЂИНЂИЋА**

СРПСКА РАДИКАЛНА СТРАНА
БЕОГРАД 2008.

Др Војислав Шешељ

**МАФИЈА УБИЛА
СВОГ АНДЕРА**

СРПСКА РАДИКАЛНА СТРАНА
БЕОГРАД 2008.

Др Војислав Шешељ

**ПРОПАЛИ ПУЧ
ТОМИСЛАВ НИКОЛИЋ**

СРПСКА РАДИКАЛНА СТРАНА
БЕОГРАД 2009.

Др Војислав Шешељ

**ХАШКИ ДЕНУНЦИЈАНТ
ТОМИСЛАВ НИКОЛИЋ**

СРПСКА РАДИКАЛНА СТРАНА
БЕОГРАД 2008.

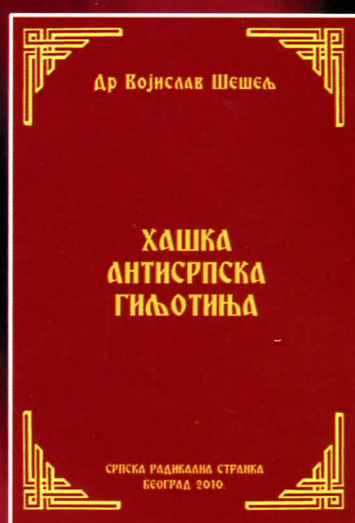
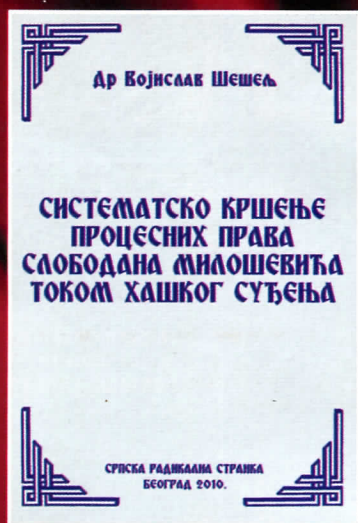
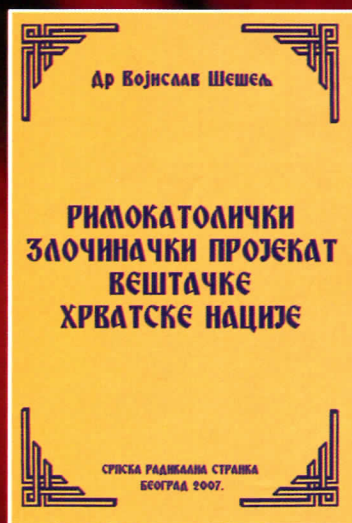
Др Војислав Шешељ

**ПОРТПАРОЛ
ДОПОВСКЕ СТРАНКЕ
АЛЕКСАНДАР ВУЧИЋ**

СРПСКА РАДИКАЛНА СТРАНА
БЕОГРАД 2009.

НАУЧНИ РАДОВИ ПРОФ. ДР ВОЈИСЛАВА ШЕШЕЉА

Четири капиталне књиге проф. др Војислава Шешеља у којима су објављене чињенице о Римокатоличкој цркви и Хрватима, антисрпској природи Хашког трибунала, као и циљеви и морални судови српског национализма.

ТАЈНИ ДОКУМЕНТИ СЛУЖБЕ ДРЖАВНЕ БЕЗБЕДНОСТИ О ПРАЋЕЊУ ВОЈИСЛАВА ШЕШЕЉА

Четири тома документације Службе државне безбедности која је интезивно пратила др Шешеља од 1982. до 2003. године. Садржај ових тајних докумената показује Шешељеву одлучну дисидентску борбу за демократизацију друштва, као и његову изванредну антиципацију догађаја на које је благовремено упозоравао.

Једини досије који је доступан јавности, сви остали политичари су после петооктобарског пуча узели своје досијее из Службе само да би их склонили од очију јавности.

